AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 11 281 - 308 Het monster-ei

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

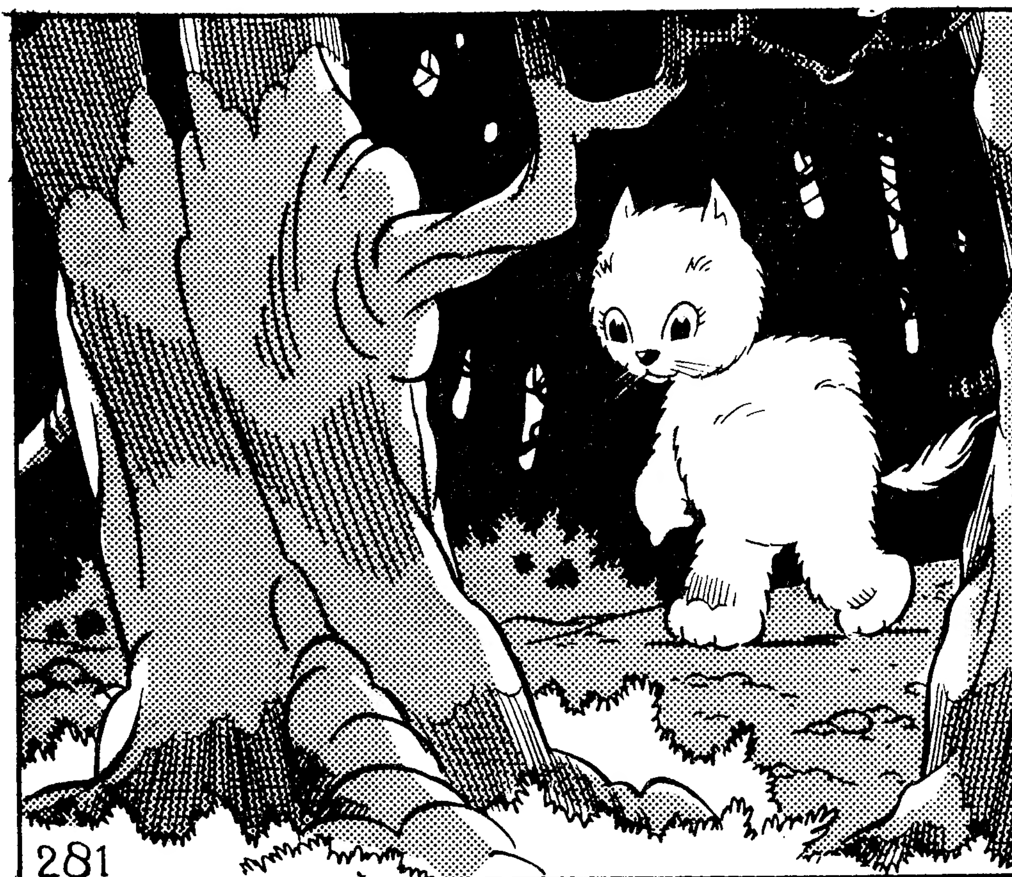
MV **11**	281 - 308	Het monster-ei

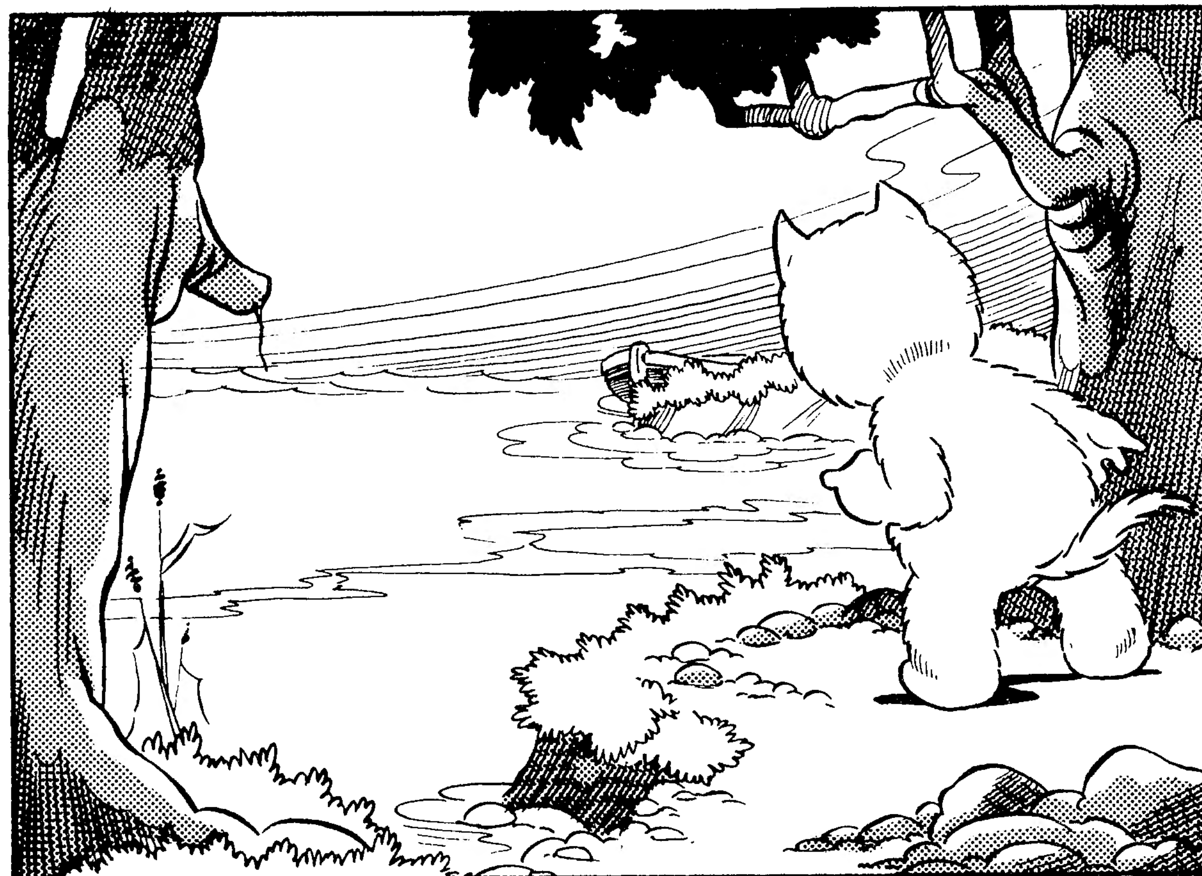
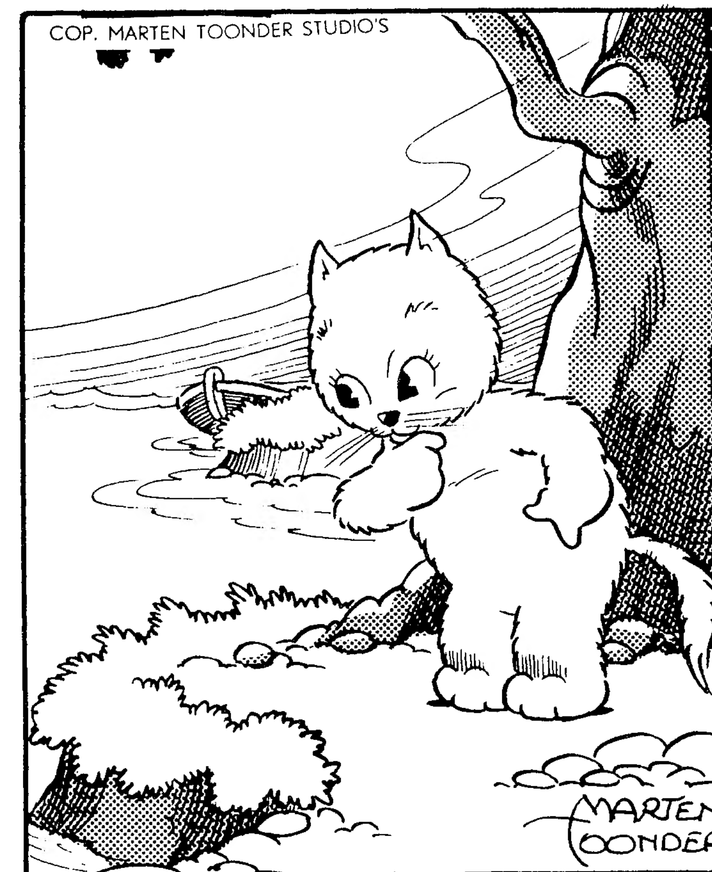
1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

MV 11 Het monster-ei

1942 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen De Telegraaf en Het Nieuws van de Dag
1947 Krantestrip, weekblad Zondagsvriend
1948 Oblong boekuitgave, half in kleur, De Muinck, Amsterdam
1958 Bewerkte krantestrip, in kleur, weekblad Revue

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5195 3
Delen 11 & 15 ISBN 90 234 5201 1

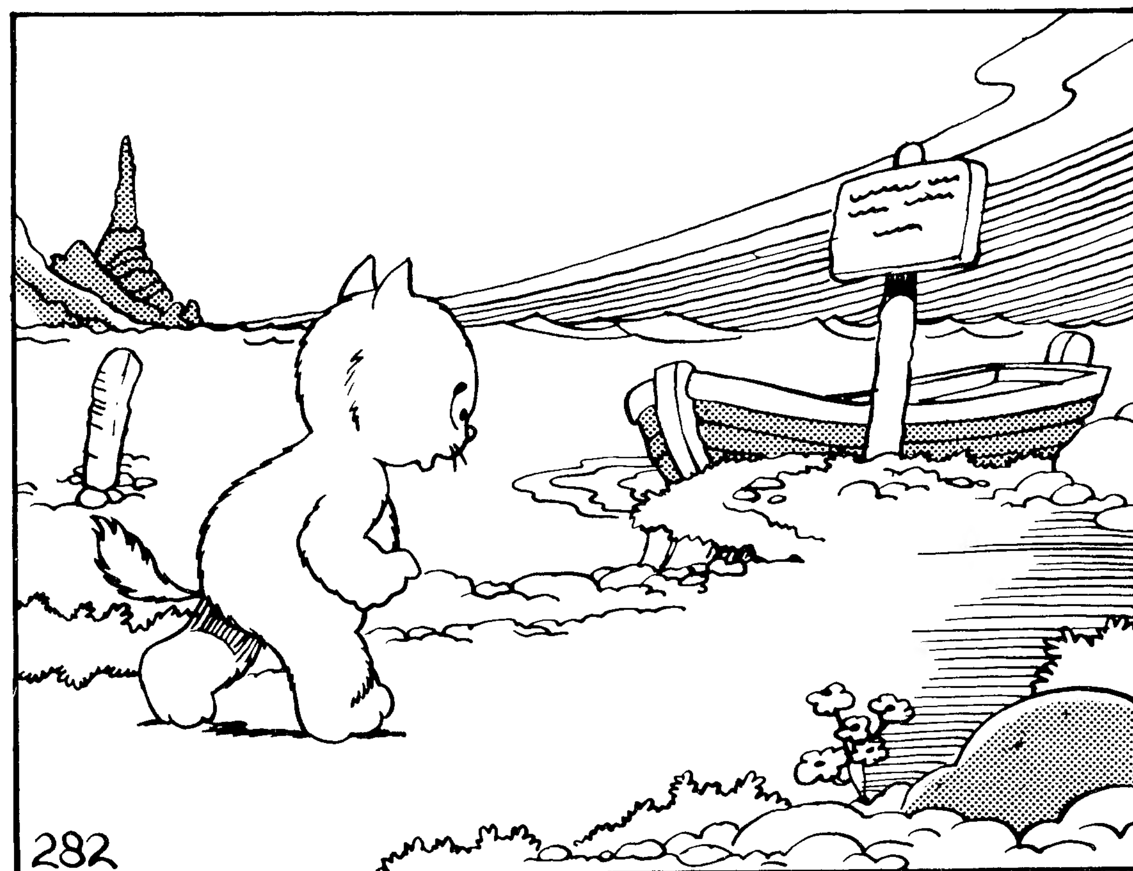

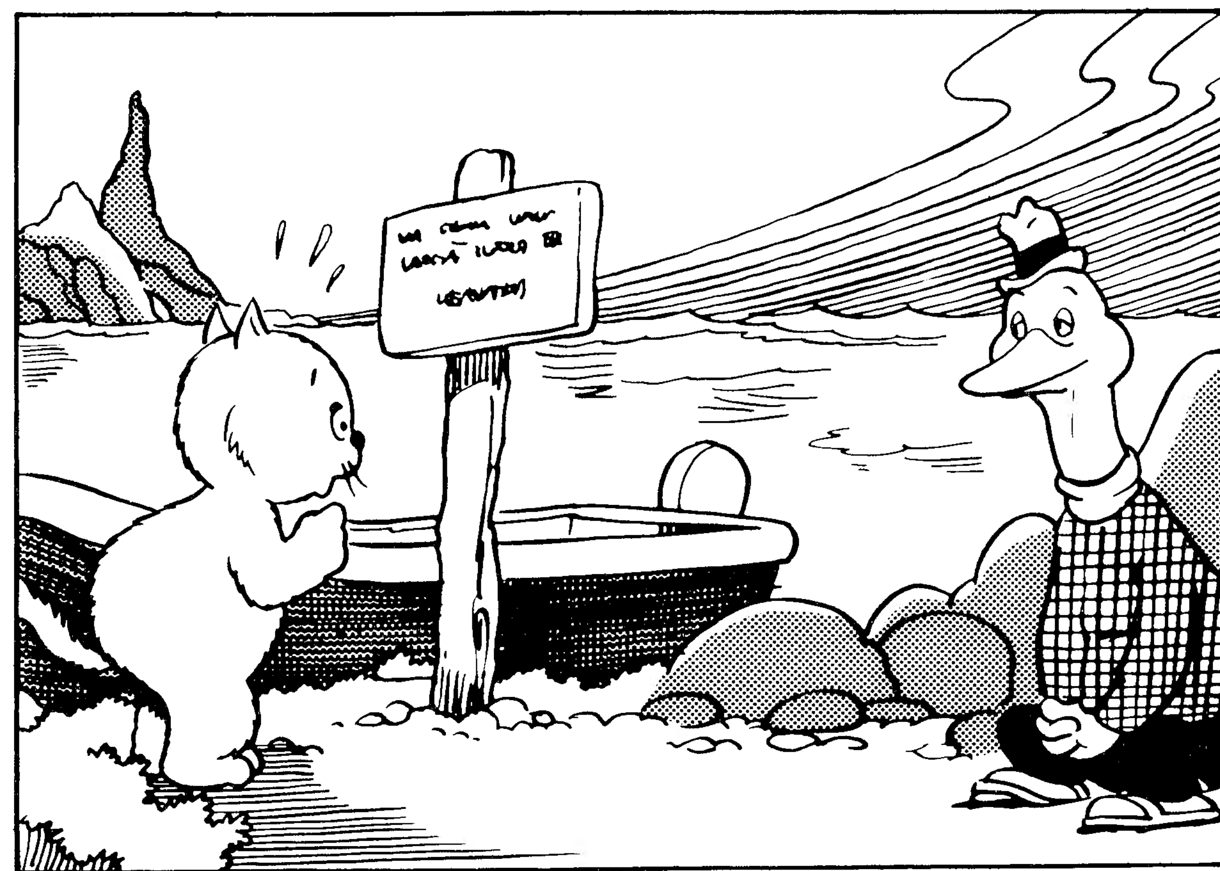

Tom Poes verveelde zich een beetje. Heer Bommel was na het avontuur met den zieken hertog naar slot Bommelstein gegaan om uit te rusten en naar een geschikten koper voor zijn kasteel uit te kijken. En nadat Tom Poes dus een paar weken rustig thuis had gezeten en 'De avonturen van Floris Fla Mingo' twee keer had uitgelezen, begon hij zich te vervelen.

Op een mooie lentemorgen was hij een wandeling in het Donkere-Bomen-Bos gaan maken omdat daar misschien nog een of ander klein avontuurtje te beleven zou zijn. Maar het viel niet mee. Toen hij urenlang gelopen had en op een plek was gekomen, waar hij nog nooit was geweest, had hij nog steeds niets spannends beleefd.

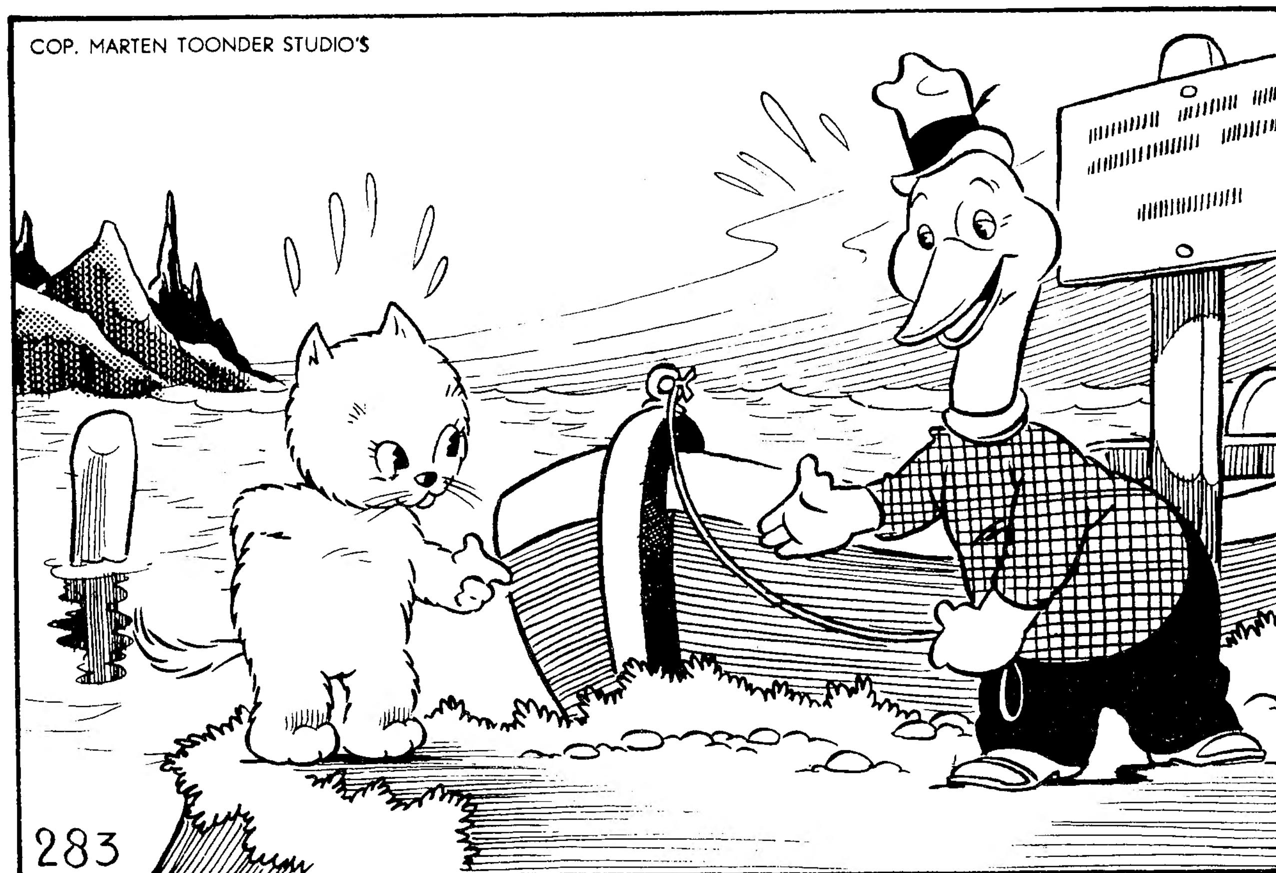
'Het is hier anders wel mooi,' dacht Tom Poes. 'En ik heb nooit geweten, dat er een meer in het bos was. Het schijnt een groot meer te zijn. . . En, wacht eens, daar zie ik een bootje liggen. Ik zou eigenlijk best zin hebben om eens een tochtje te maken... Ja, dat zou ik eigenlijk best kunnen doen!'

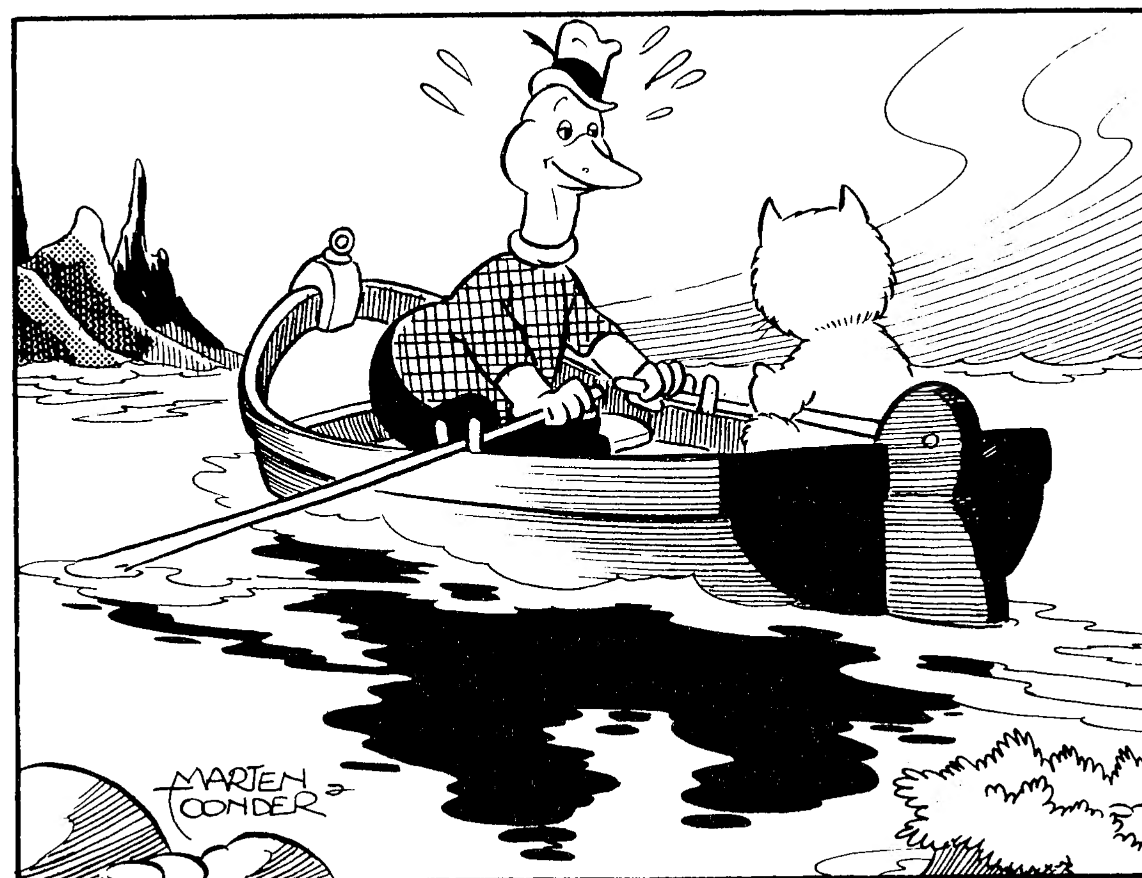

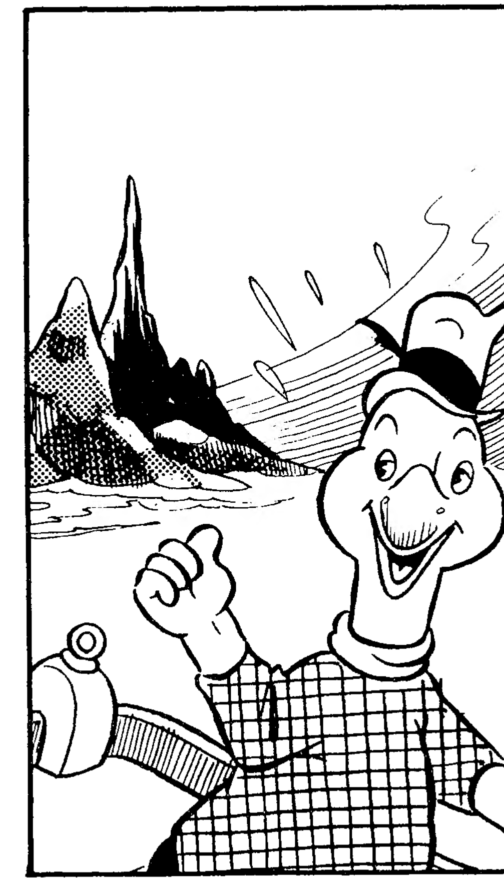

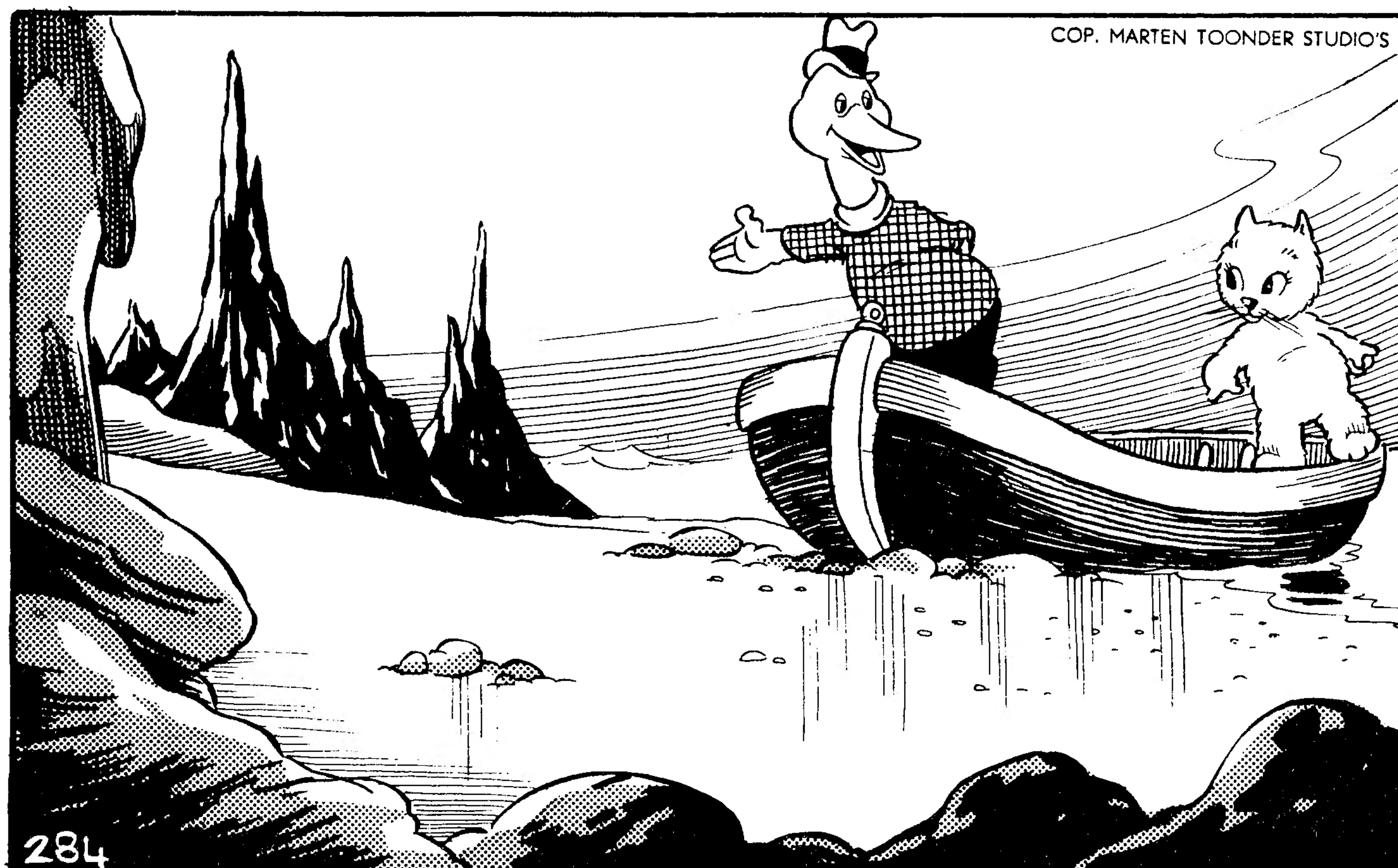
Tom Poes liep langs de oever van het onbekende meer naar het bootje toe en toen zag hij dat er naast het vaartuig een bord stond.
'Roeiboot met bemanning te huur. Te bevragen hiernaast, bij Wammes Waggel' stond er op het bord. En toen Tom Poes eens rondkeek, zag hij op een steen een vreemdeling zitten, die hem een beetje slaperig aankeek. 'Kunt u me ook zeggen, waar Wammes Waggel woont?' vroeg Tom Poes beleefd. 'Op dit bord staat: Hiernaast, maar ik zie hier in de buurt nergens een huis!'
'Hè, wat?' vroeg de vreemdeling. 'Een huis? Maar er staat toch niet op dat bord, dat u bij een huis moet zijn? Hiernaast! staat er op en dit is toch hiernaast? Ik zit toch naast mijn boot? Dat dacht ik ten minste. Ik ben Wammes Waggel, ziet u, en ik dacht, laat ik nu naast mijn boot gaan zitten, dan weet iedereen waar hij me zoeken moet. Dat dacht ik, ziet u?'

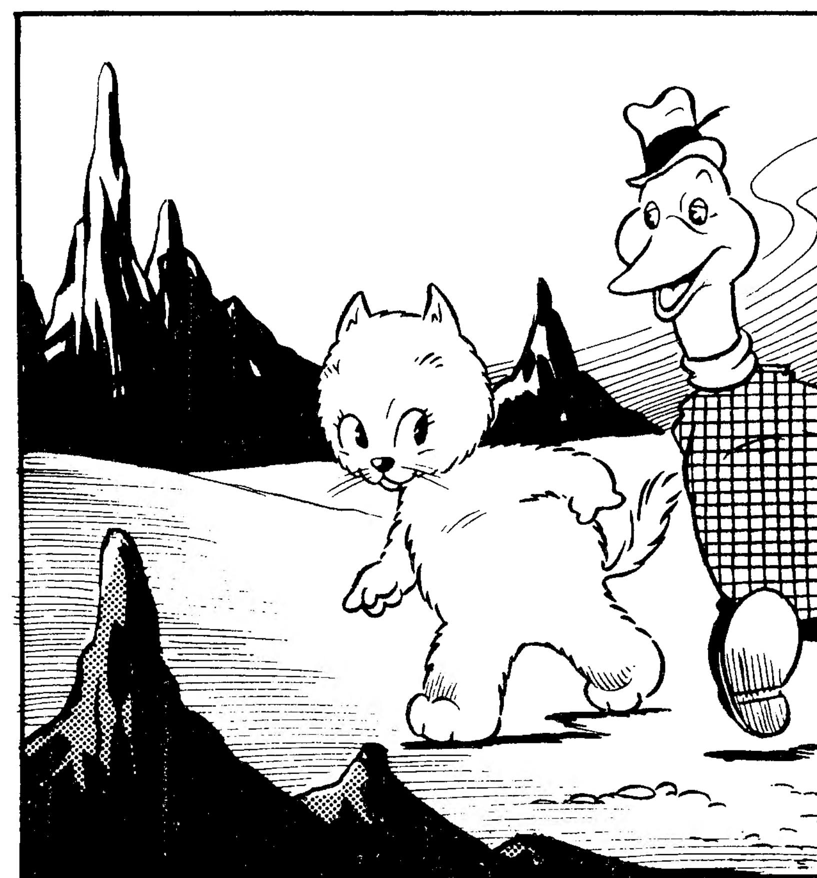
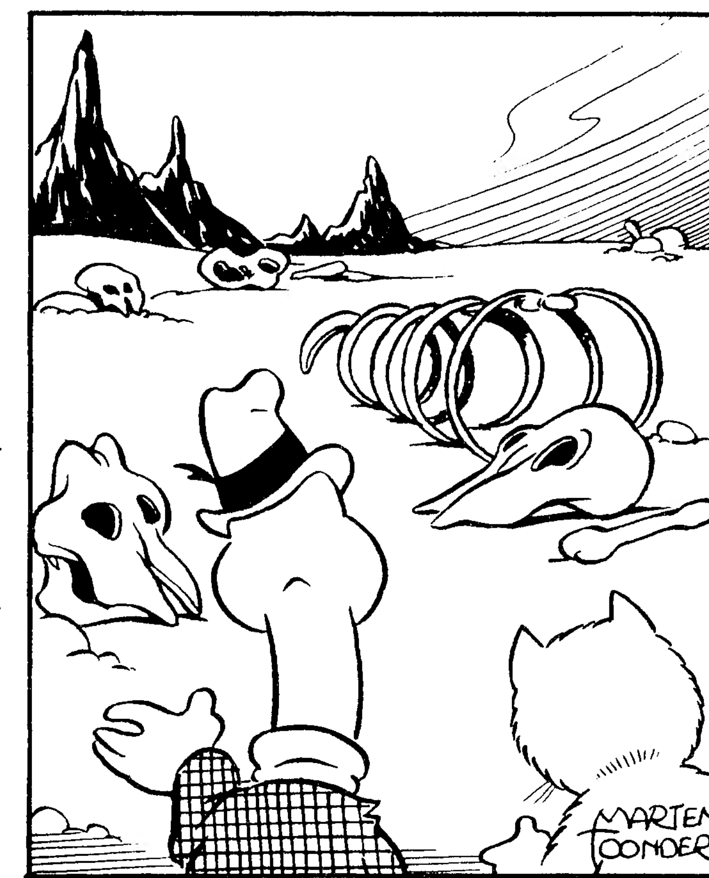

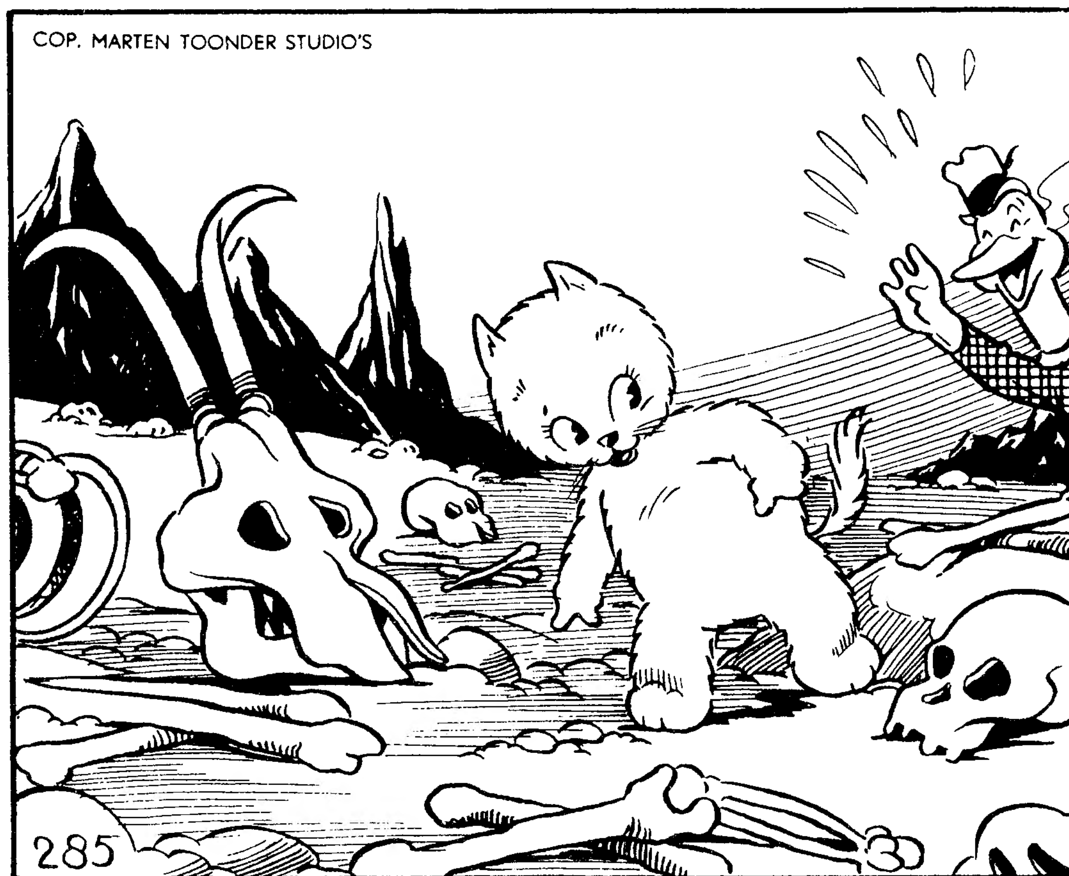

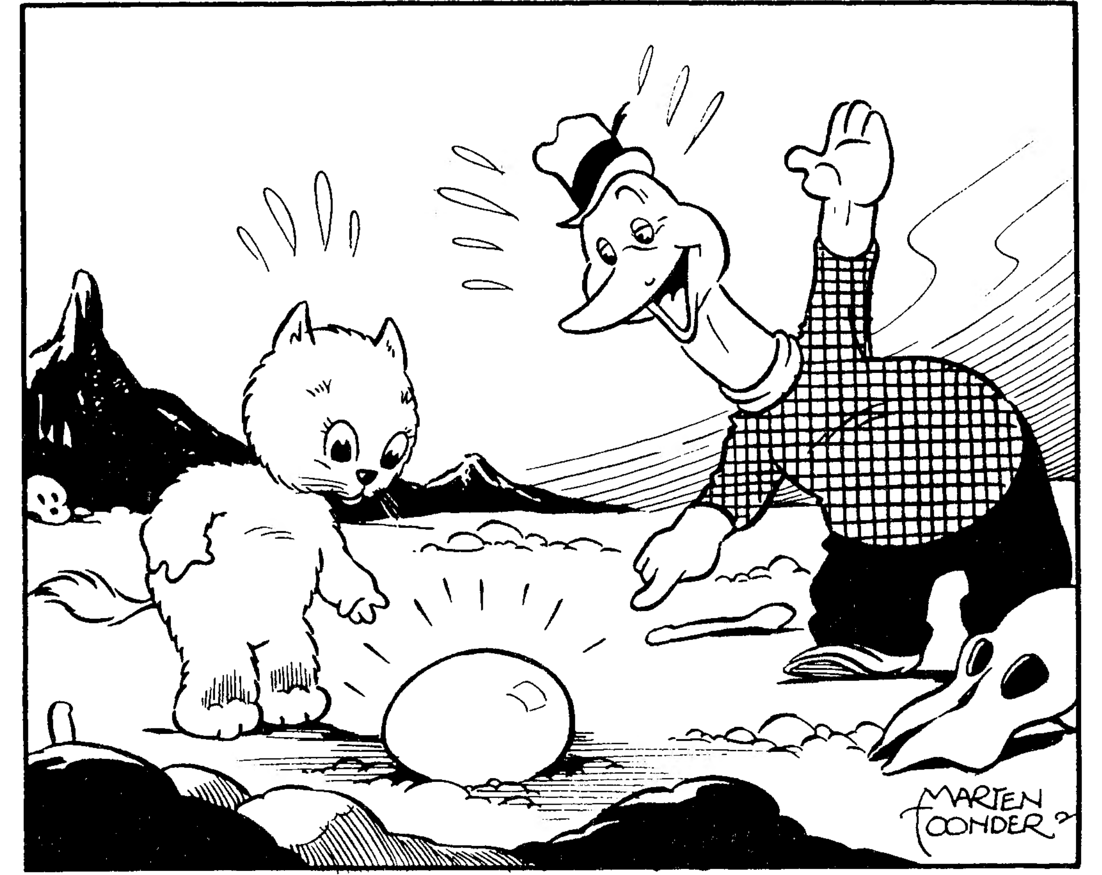
'Ik ben Tom Poes,' zei Tom Poes, 'en als u Wammes Waggel bent, zou ik uw boot wel een poosje willen huren voor een tochtje over het meer. Ik zoek avonturen, maar er valt vandaag niet veel te beleven.'
'Hahahaha! Avonturen!' zei Wammes Waggel. 'Hij is goed! U houdt van een grapje, geloof ik! Nu, dat treft, want ik ben ook erg grappig, al zeg ik het zelf! Stapt u maar in, meneer, dan zal ik u naar het eilandje roeien, dat u daar ziet liggen! Dat is het leukste eiland, dat u ooit gezien zal hebben. Daar kan je je ziek lachen!'
'O ja?' vroeg Tom Poes, die er niet veel van begreep. 'Maar waarom is het grappig om avonturen te zoeken?'
'Hahahahaha!' kwaakte Wammes Waggel. 'U kunt mij niet voor den gek houden! Avonturen kan je toch niet zien? Hoe kan je ze dan zoeken?'
Intussen was het bootje al tamelijk dicht bij het eiland gekomen en Tom Poes dacht: 'Ik begrijp niet wat er zo grappig aan dat eiland is. Het ziet er zo op het eerste gezicht nogal somber uit. Die Wammes Waggel lijkt me een vreemd iemand.'

Wammes Waggel liet de roeiboot met een kalm gangetje op het strand lopen.
'We zijn er, meneer,' zei hij. 'Komt u maar eens mee, dan zal ik u rondleiden. Ik weet hier de weg als in mijn eigen tuintje en ik kan u alles laten zien wat grappig is.'
'Maar het ziet er helemaal niet zo grappig uit,' zei Tom Poes. 'Kaal en dor, met zwarte bergen! Bent u wel eens aan de andere kant van die bergen geweest?'
'Nee,' zei Wammes, 'dat niet. En daar achter die heuvels ook niet. Maar verder ken ik de weg toch heus heel goed. Alleen moet ik steeds oppassen, dat ik het meer in het gezicht houd, want anders zou ik verdwalen, nietwaar? Kijk, nu moet u opletten, hier achter die rotsen begint het grappige!'
'Waar dan?' vroeg Tom Poes verbaasd. 'Ik zie alleen maar beenderen en schedels! Ik vind het hier allesbehalve grappig!'
'Hm,' zei Wammes Waggel teleurgesteld. 'U valt me tegen, ik dacht dat u ook van een lolletje hield!'

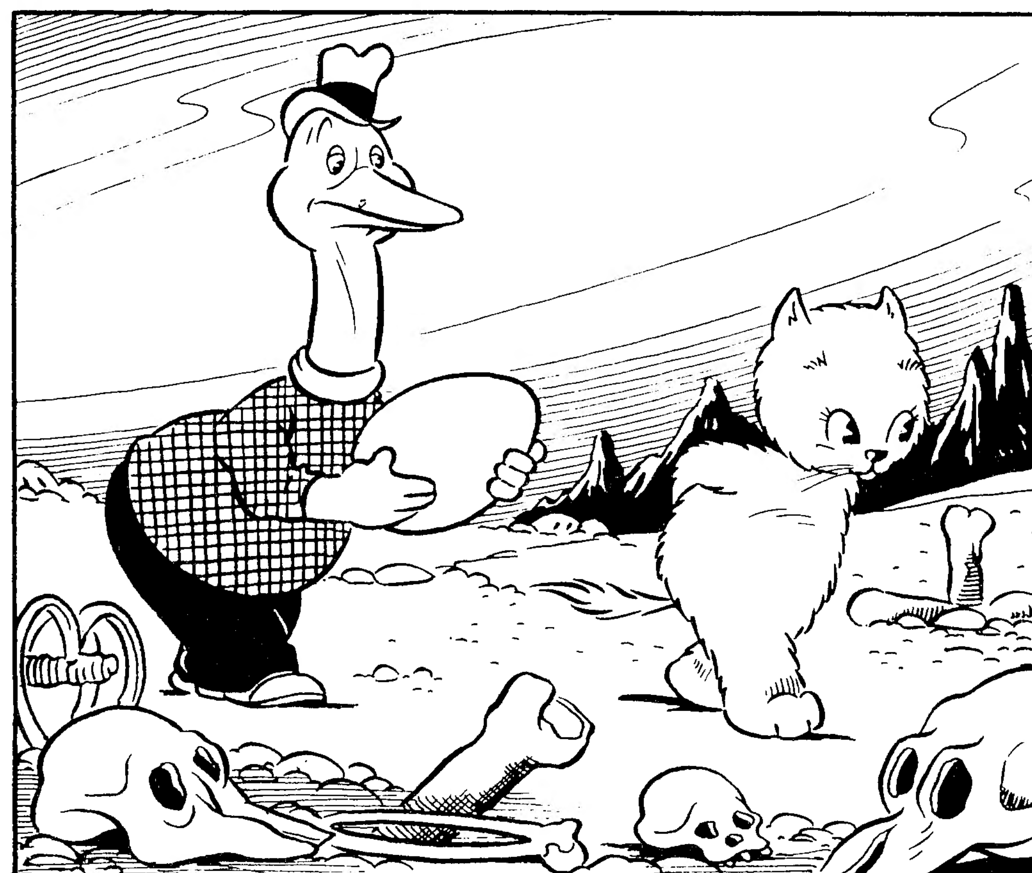
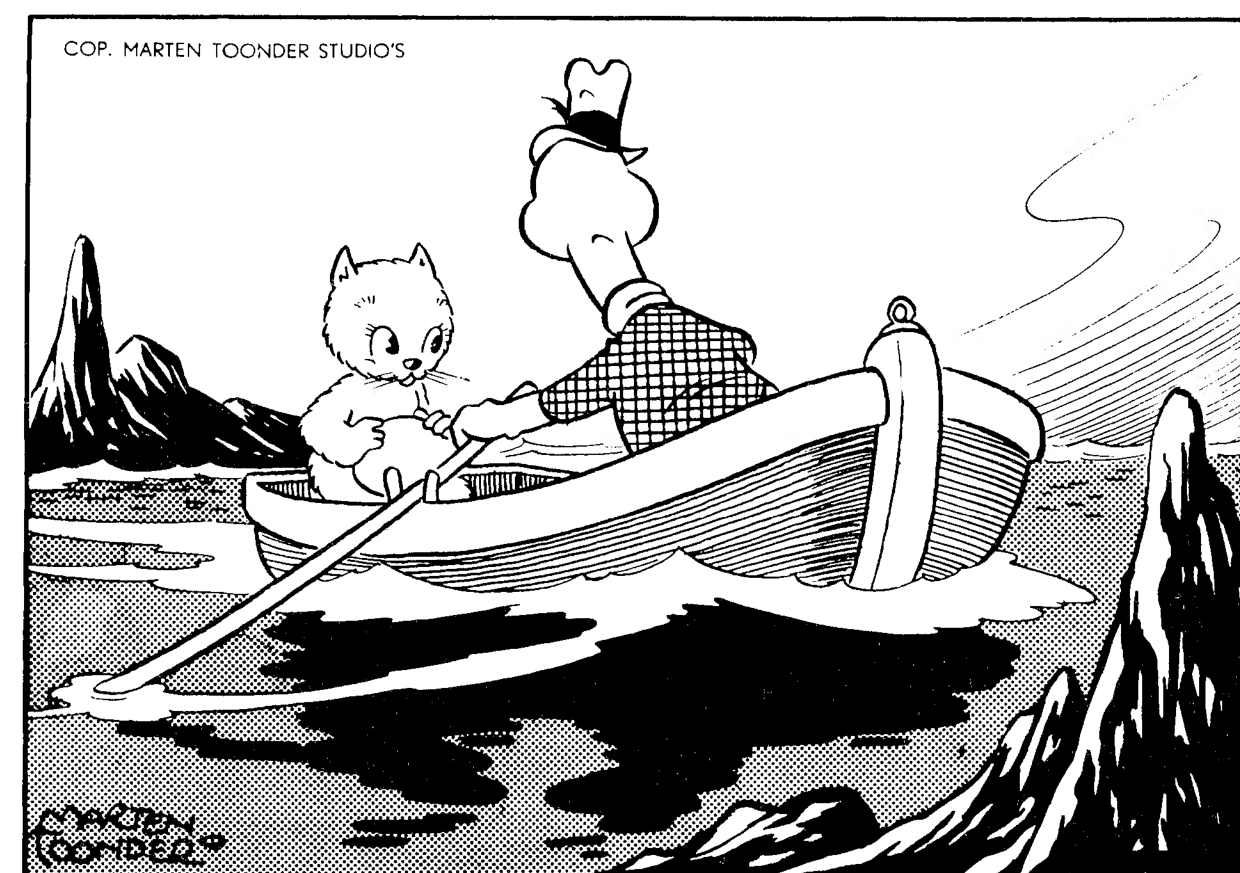

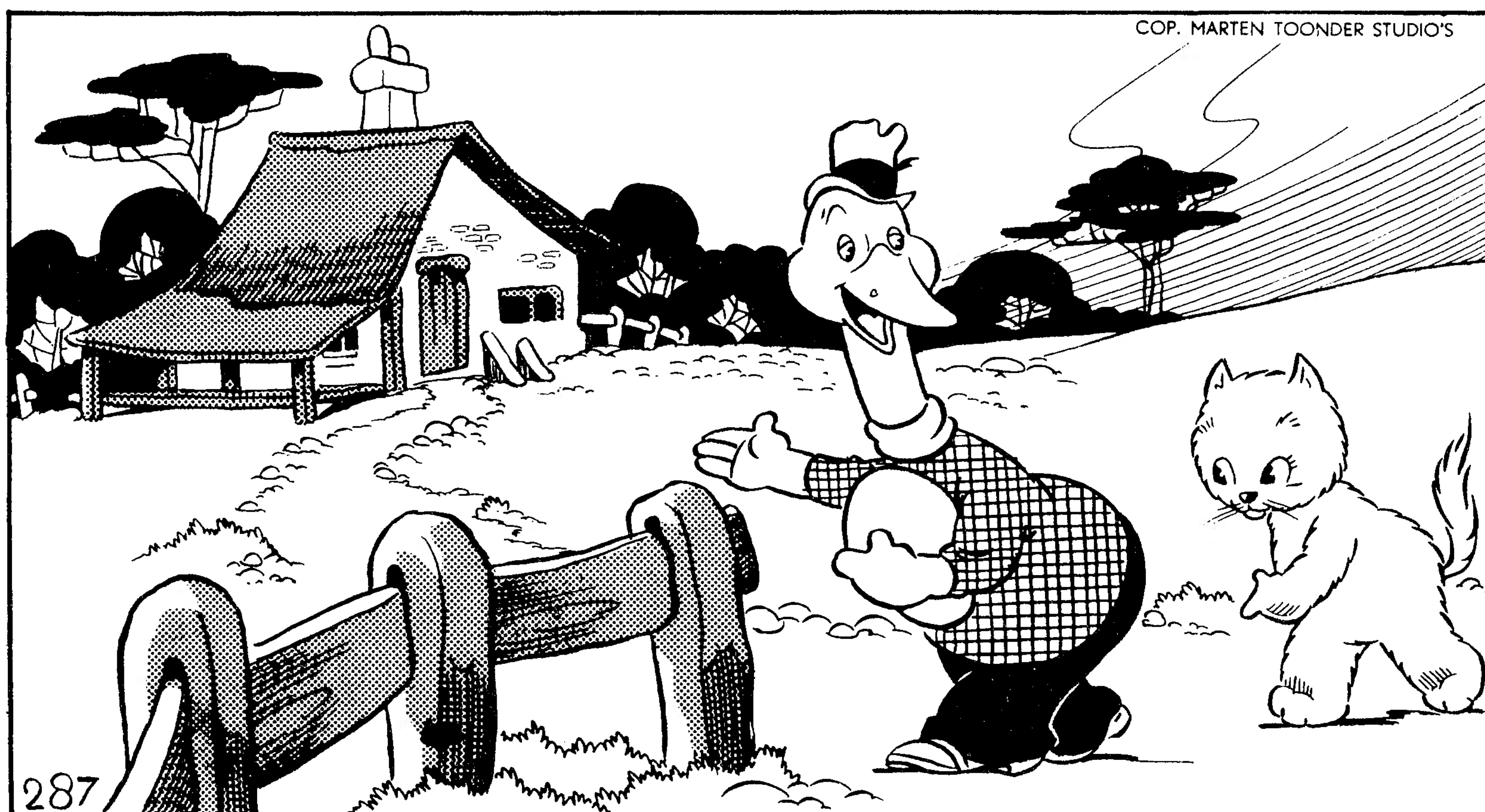
Tom Poes liep voorzichtig tussen de beenderen en schedels door en hij begon het hoe langer hoe minder leuk te vinden op het grappige eiland van Wammes Waggel.
'Ik ben benieuwd wat dit allemaal betekent,' dacht hij. 'De beesten waarvan deze beenderen zijn, moeten wel heel erg groot geweest zijn. Het lijken wel voorhistorische schedels! Ik heb daarvan wel eens iets gelezen, maar gezien heb ik zo iets nog nooit!'
Op dat moment hoorde hij de luide, kakelende lach van Wammes Waggel achter zich en hij draaide zich vlug om.

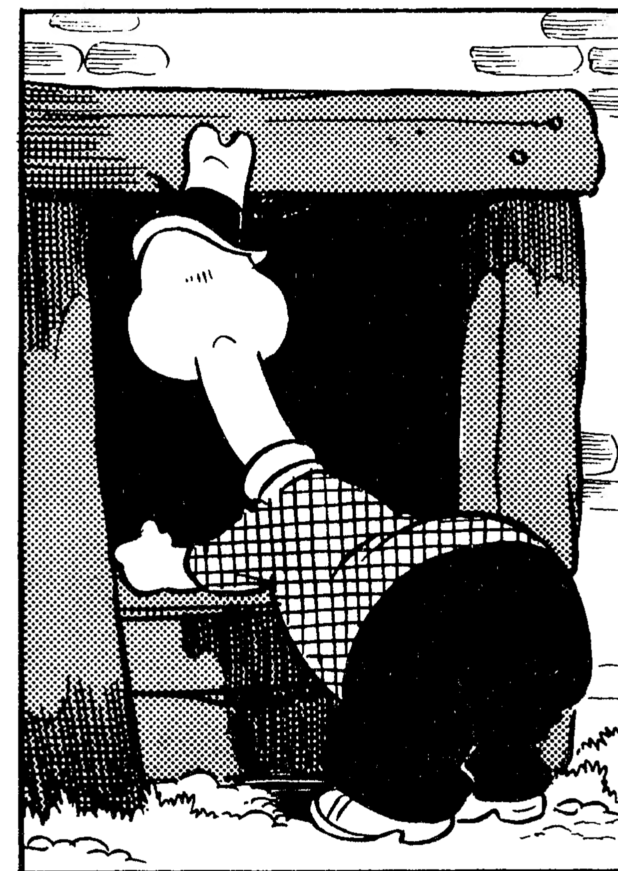
'Hahahahahaha!' riep Wammes Waggel. 'Stel je voor! Hoe is het mogelijk! Hahahahaha! Oehahaha!'
'Wat is er aan de hand?' vroeg Tom Poes, terwijl hij naderbij kwam. 'Maar. . . daar ligt een ei! Hoe is dat mogelijk? Hoe komt dat ei hier? En waar lach je zo om?'
'Hahahahaha! om dat. . . dat ding, natuurlijk!' kakelde Wammes Waggel. 'Als hier kippen waren, zou ik zeggen, dat daar een ei ligt! Om je naar te lachen! Net een ei!'
'Maar het is een ei,' zei Tom Poes. 'Een echt ei, maar van een kip is het niet!'

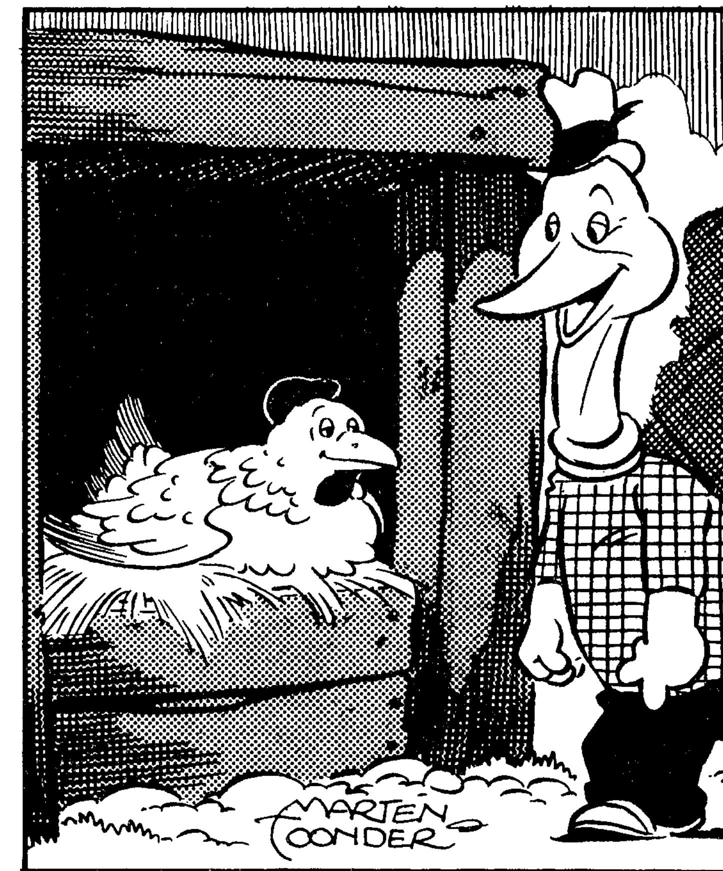

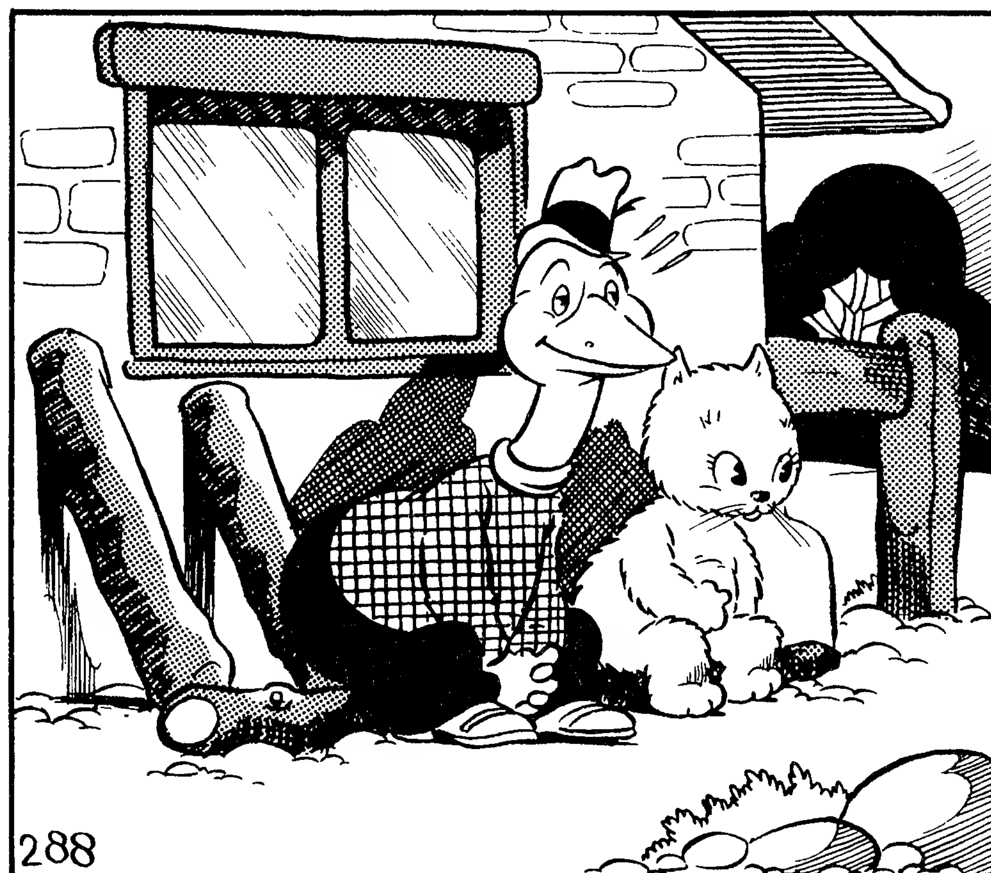
'Dit is het vreemdste en grootste ei, dat ik ooit gezien heb,' zei Tom Poes. 'En hoe komt het hier tussen al die beenderen te liggen? Ik begrijp er niets van! Daar moet ik toch meer van weten, Wammes! Weet je wat? We nemen het mee naar huis!'
'Mij goed,' zei Wammes. 'Alleen begrijp ik niet, waar je je zo druk over maakt! Hier ligt een ding, dat op een ei lijkt, maar dat nooit een ei kan zijn, omdat hier geen kippen wonen. . .'
'Onzin,' zei Tom Poes. 'Niet alleen kippen leggen eieren, maar struisvogels, krokodillen en slangen en nog veel meer beesten ook. En omdat ik wil weten wat dit er voor een is, neem ik het mee naar huis en laat het uitbroeden. Weet jij niet een nette kip, die dat doen kan, Wammes?'
'Zeker,' zei Wammes, terwijl hij zijn bootje van het strand schoof en koers zette naar de vaste wal. 'Dat zou net een baantje zijn voor mijn oude Tokkel! Maar ik begrijp niet, waar je je zo druk over maakt, nee, dat begrijp ik niet.'

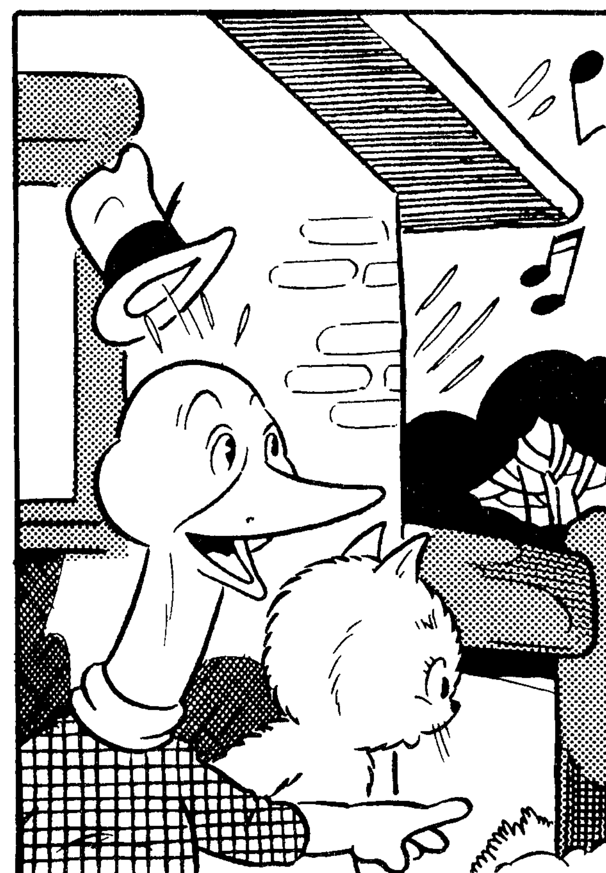

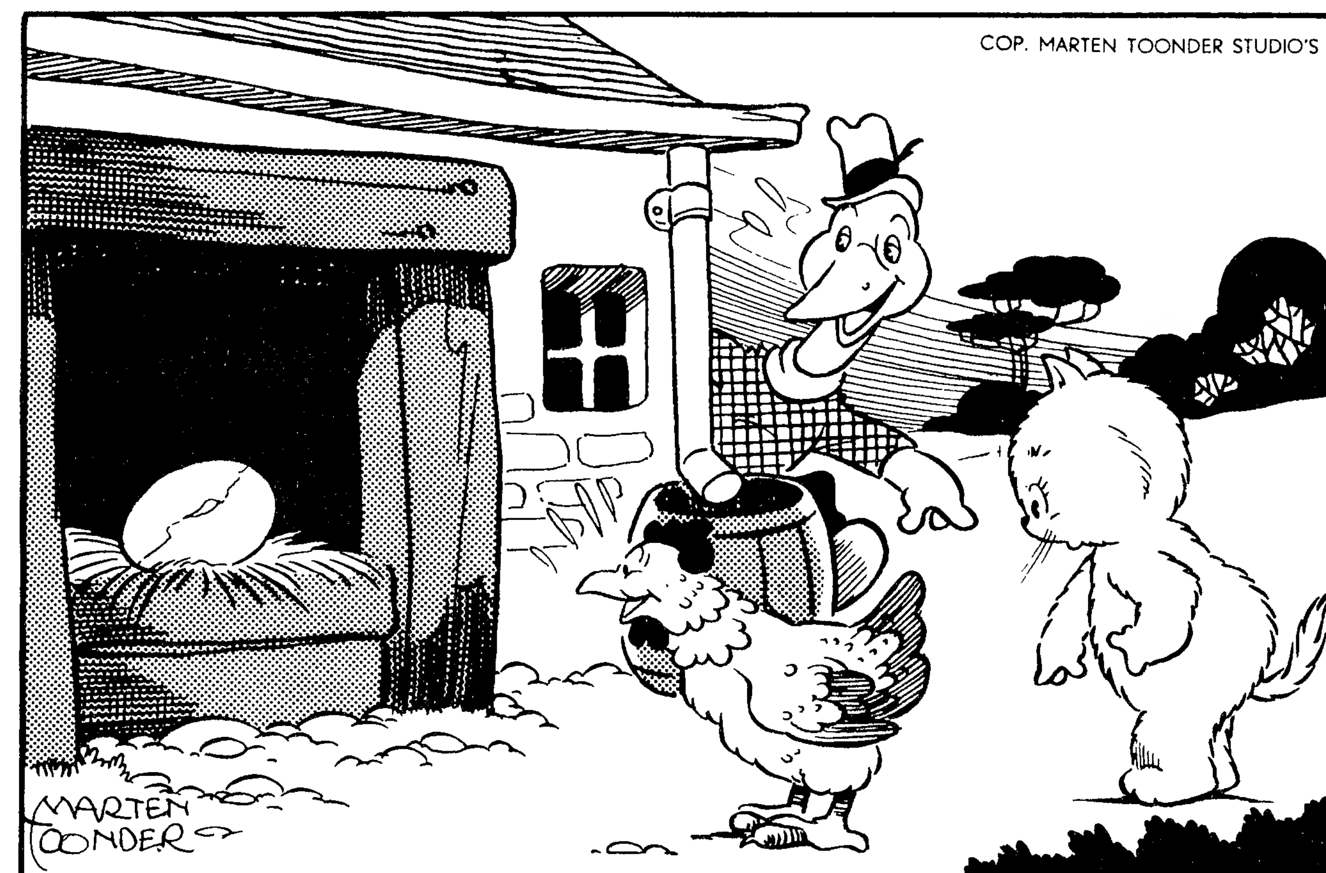

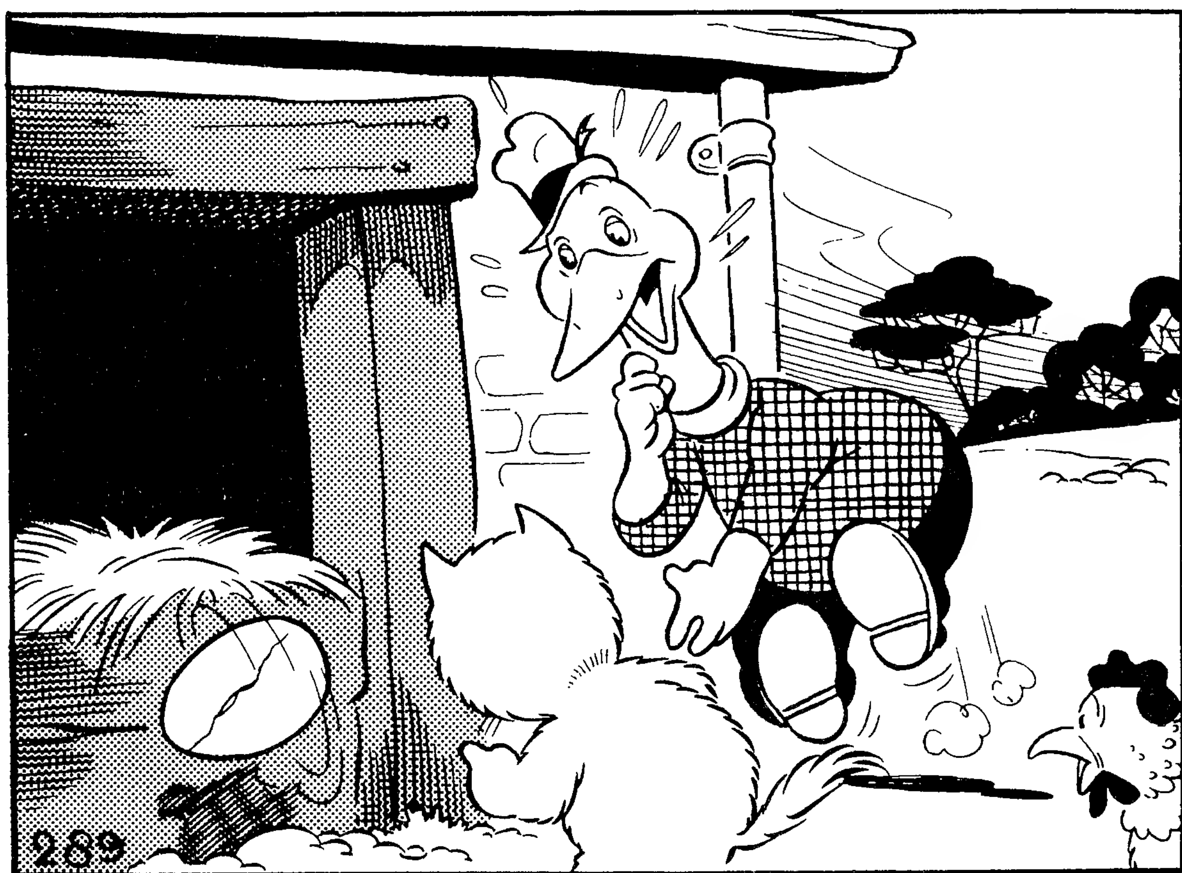
Wammes Waggel legde zijn bootje vast aan de paal en ging Tom Poes voor naar zijn huisje, dat niet ver van daar op een open plek in het bos lag.
'Hier woon ik,' zei hij trots, 'en daar achter woont Tokkel, mijn oude kip. Die heb ik eigenlijk alleen maar voor de aanspraak, want eieren legt zij al lang niet meer. Geef dat rare ei maar hier, Tom Poes, dan zal ik eens aan Tokkel gaan vragen of zij het uitbroeden wil. Maar ik vind het een raar geval, Tom Poes, dat vind ik het!'
Wammes Waggel liep om zijn woning heen naar een soort schuurtje toe en schoof een luikje weg.
'Kom eens hier Tokkel,' zei hij. 'Hier is een vreemd persoon, die Tom Poes heet en hier is een ei, dat geen ei kan zijn omdat zulke grote eieren niet kunnen bestaan. Wil jij dat voor Tom Poes uitbroeden?'
Er klonk wat geritsel en gekakel uit het hok en toen kwam er een dikke, oude kip naar voren.
'Hahahaha! wat een grap!' zei Wammes Waggel. 'Ik geloof dat zij er al even hard inloopt als jij, Tom Poes! Tokkel denkt ook, dat het een ei is!'

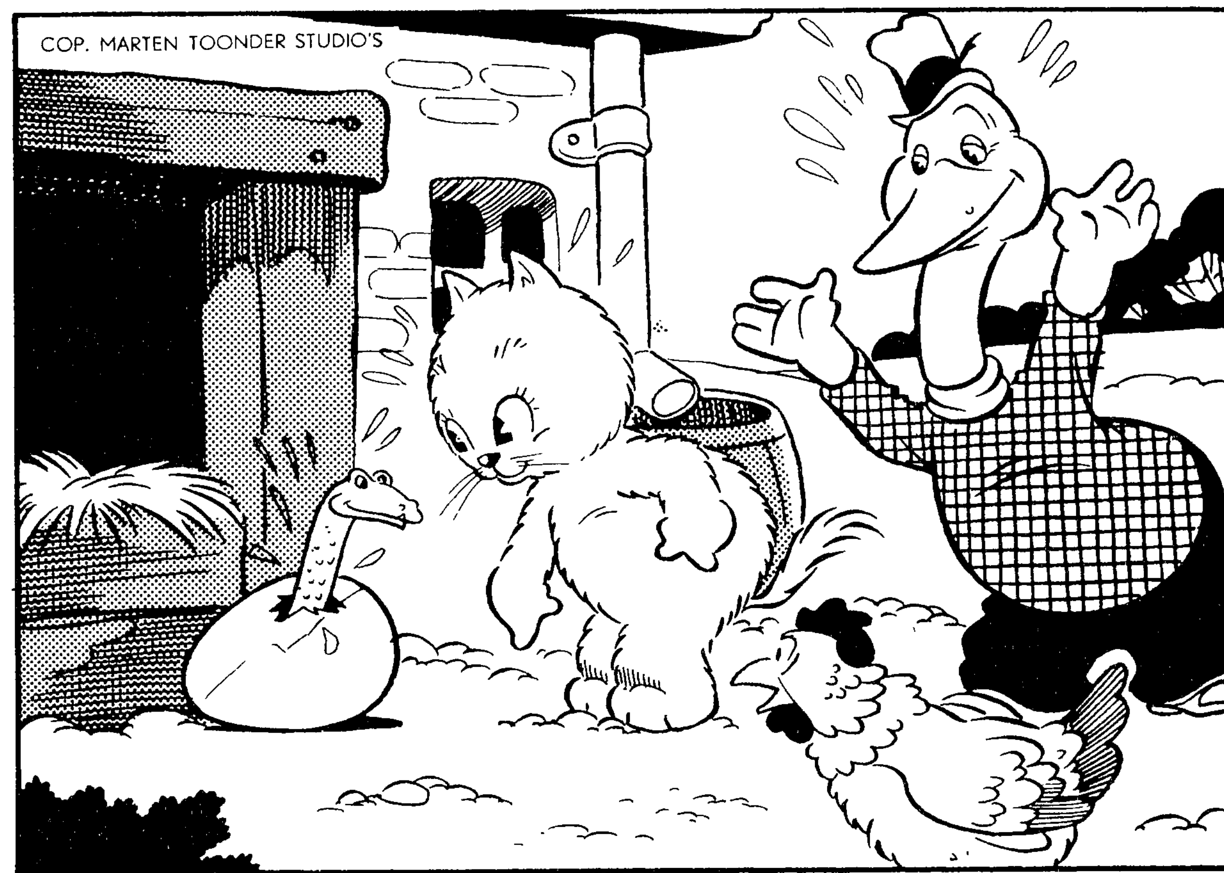

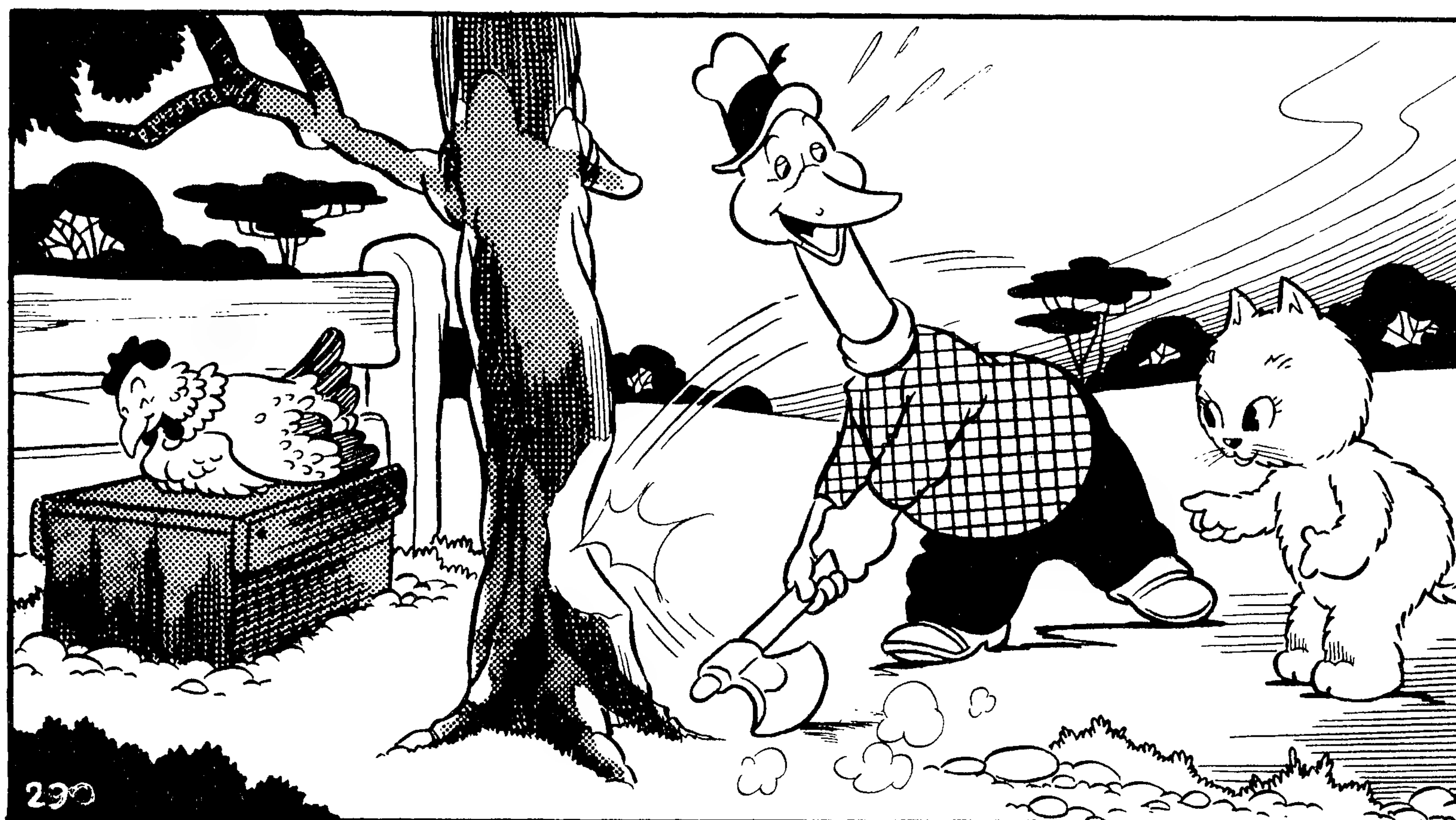
Tom Poes was zo nieuwsgierig hoe het met het ei zou aflopen, dat hij bij Wammes Waggel bleef logeren. Maar de eerste dagen gebeurde er niets. Tokkel zat geduldig te broeden en Wammes zat de hele dag naast zijn roeiboot om op passagiers te wachten, maar er kwam nooit iemand.
'Waarom leg je je boot niet op een plaats, waar meer mensen langs komen?' vroeg Tom Poes op een avond. 'Dan heb je toch veel meer kans om iets te verdienen?'
'Dat is nu wel waar,' zei Wammes nadenkend: 'Maar dan zou ik het zo druk krijgen en daar houd ik niet van, zie je? Ik houd van kalmte en rust en hoe minder passagiers ik krijg, hoe rustiger het voor me is. En hoe is het met je ei? Is het al uitgekomen? Hahahahaha! Wat een grap!'
'Nog niet,' zei Tom Poes, 'maar...' Op dat moment klonk er aan de andere kant van het huis een luid gekakel en Tom Poes en Wammes Waggel sprongen overeind.
'Dat is mijn arme Tokkel!' riep Wammes. 'Daar heb je het nu al! Het broeden is haar op haar zenuwen geslagen en nu is...'
'Onzin,' riep Tom Poes opgewonden. 'Kijk maar eens, Wammes! Het ei is gebarsten! Het ei komt uit!'

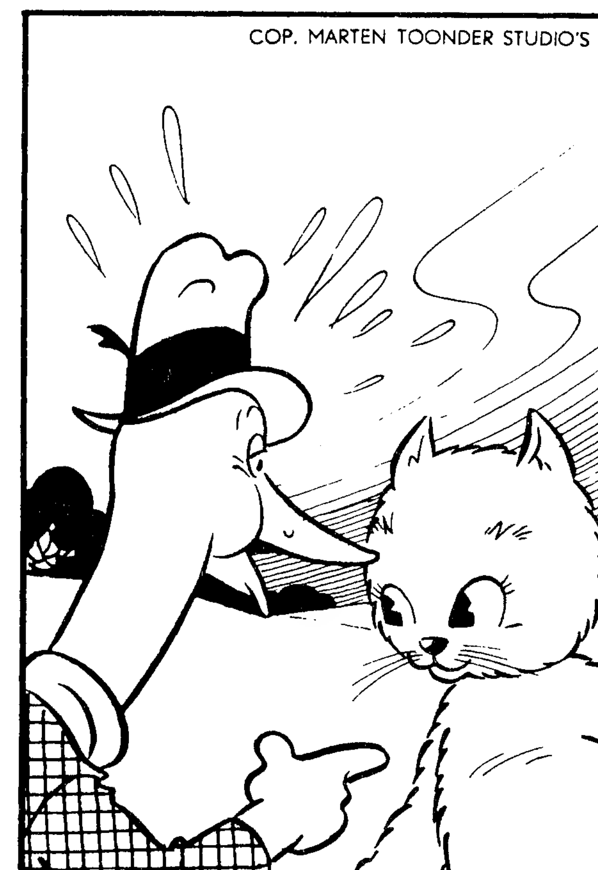

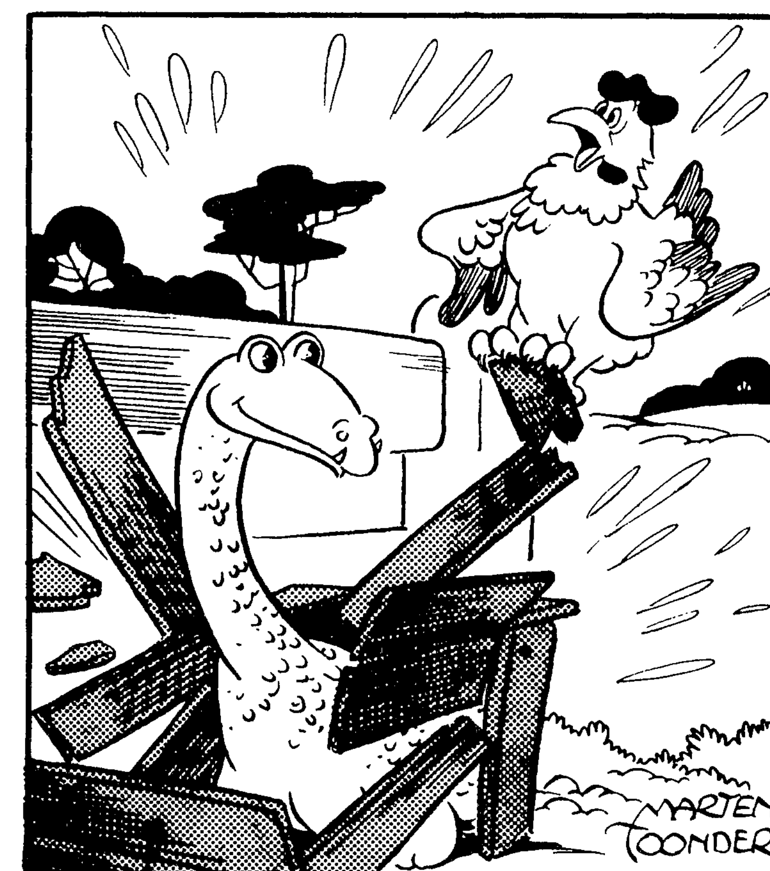

Ja, het ei was bezig uit te komen, dat was wel zeker. De barst in de schaal werd steeds groter en het ei begon te schudden en te bewegen!
'Hoe is 't mogelijk!' riep Wammes Waggel. 'Het lijkt wel een echt ei, Tom Poes! Dat lijkt het! Maar ik heb toch nog nooit gezien, dat een ei uit zichzelf ging bewegen en rollen, nee, nog nooit! We mogen wel oppassen, want anders valt het en dan loopt de dooier er uit...'
Wammes had het nog maar net gezegd, of het ei rolde een slag om en... viel met een klap op de grond. Toen was het natuurlijk helemaal kapot, er kraakte iets en er stak plotseling een klein kopje door de opening die er in de schaal was gekomen. Dat kopje keek met een paar verbaasde uitpuilende oogjes de wereld in, schudde de eierschalen van zich af en bleek toen toe te behoren aan een heel vreemd klein diertje op vier dikke poten.
'Dat is het raarste kuiken, dat ik ooit gezien heb!' zei Wammes Waggel verbaasd. 'Hoe is het mogelijk?'
'Dat is geen kuiken,' zei Tom Poes nadenkend. 'Het lijkt meer op een vreemd soort krokodil; maar dat is het toch ook niet... Ik begrijp er niets van!'

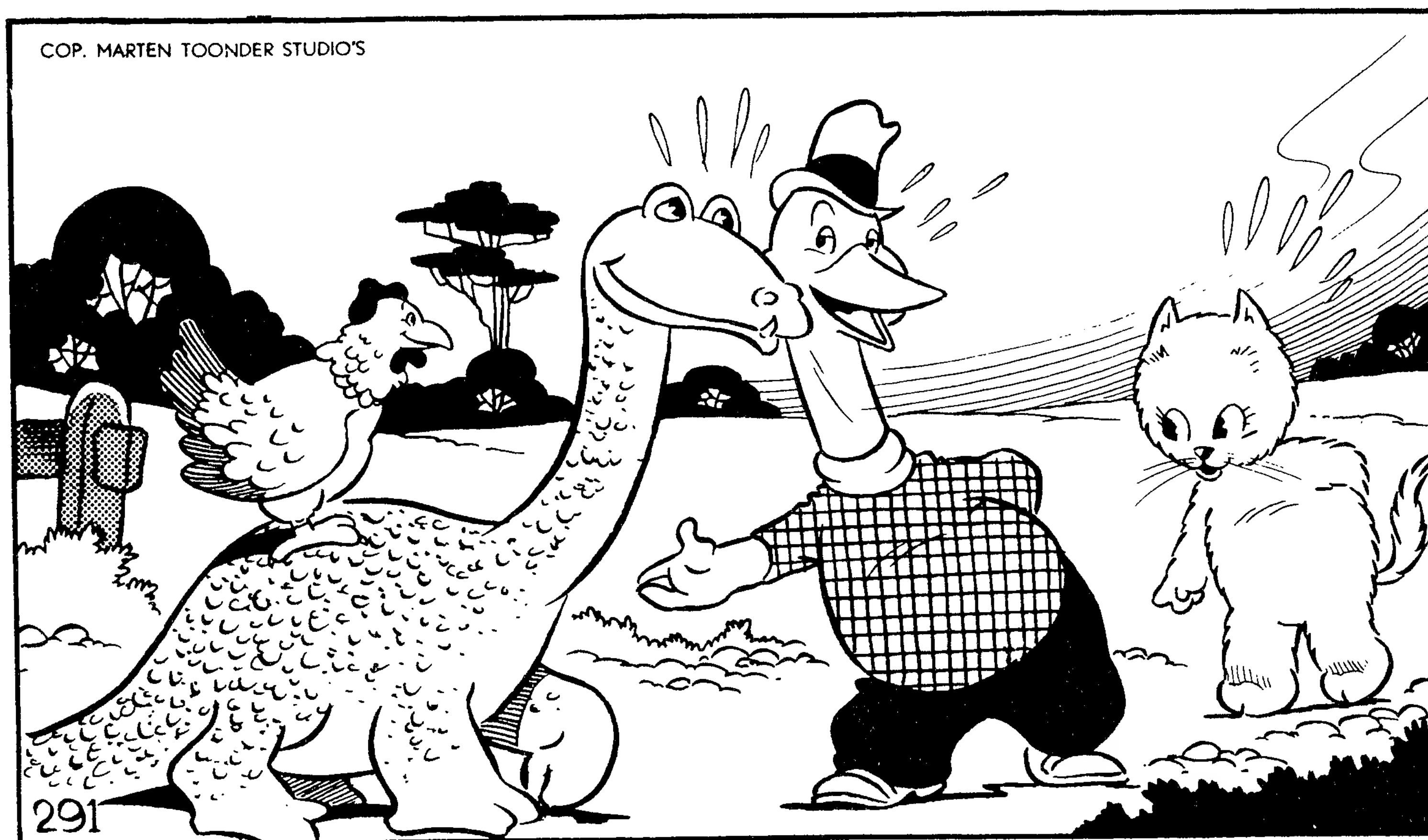

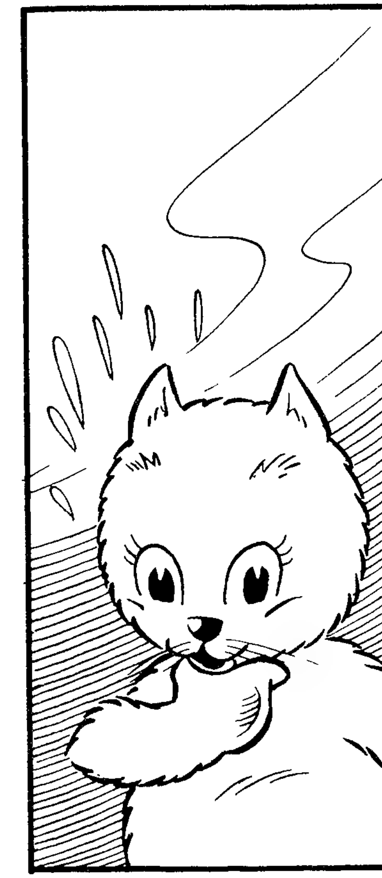
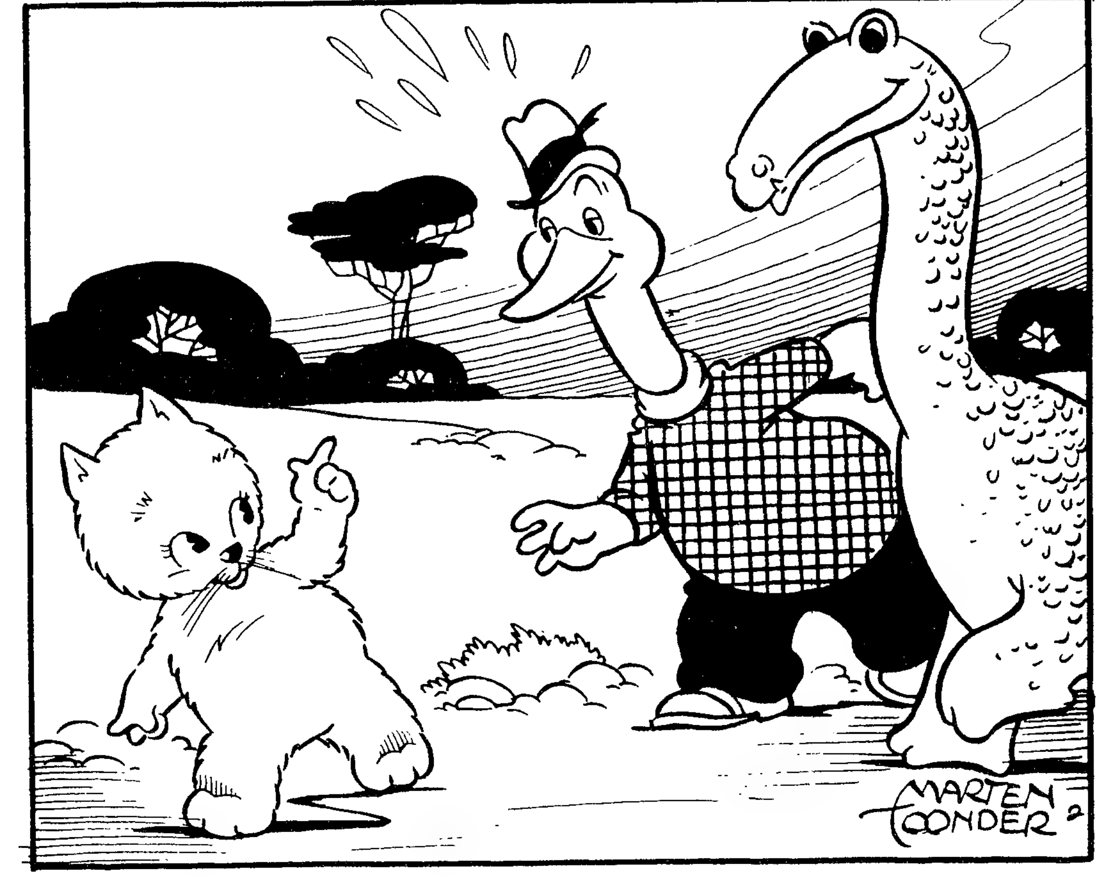

De volgende morgen was Wammes Waggel druk bezig met het omhakken van een boom toen Tom Poes buiten kwam. Dicht bij hem stond een kist en op die kist zat Tokkeltje, de oude kip, met een tevreden uitdrukking op haar gezicht.
'Waar is dat vreemde krokodilletje?' vroeg Tom Poes.
'Die zit in die kist,' zei Wammes. 'Zoo'n klein beestje moet toch een huis hebben, niet waar? Anders vat het kou, of raakt het onder de voet, wat jij? Maar een krokodilletje is het vast niet, Tom Poes! Zeg nu zelf, een dier dat uit een ei komt, kan nooit iets anders als een kuiken zijn!'

'Onzin,' zei Tom Poes, 'ik heb je al een paar keer verteld, dat slangen en zulk soort beesten ook uit eieren komen! Maar om precies te weten wat dit voor een dier wordt, zullen we moeten wachten totdat het wat groter is en dat zal nog wel een jaartje duren...'
Op dat ogenblik klonk er een luid gekraak, de kist waarin het vreemde beest zat vloog uit elkaar en Tokkeltje vloog luid kakelend de lucht in.
'Hm,' zei Wammes, 'ik geloof niet, dat we een jaar hoeven te wachten, Tom Poes! Dat beest groeit bij de minuut!'

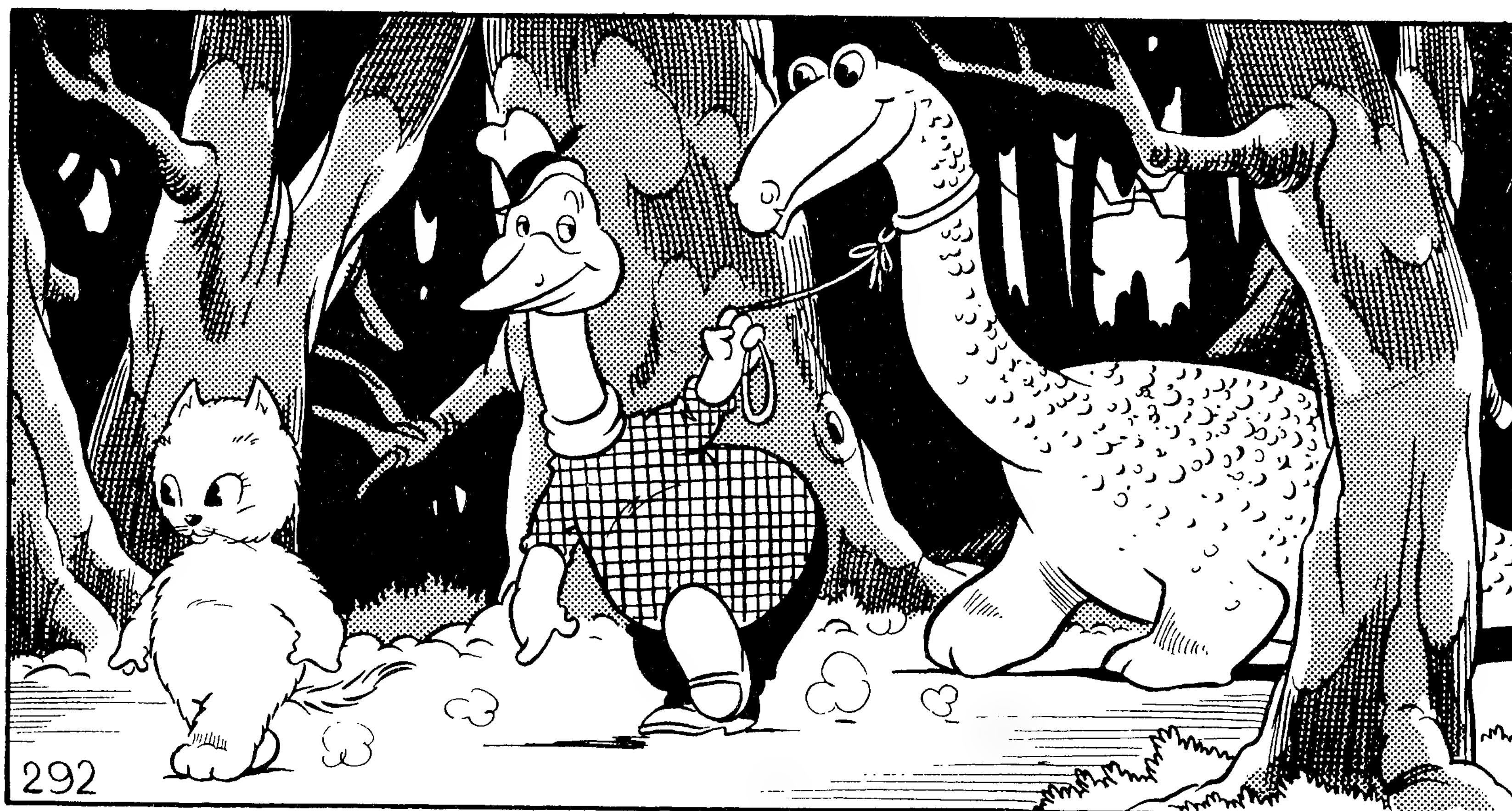

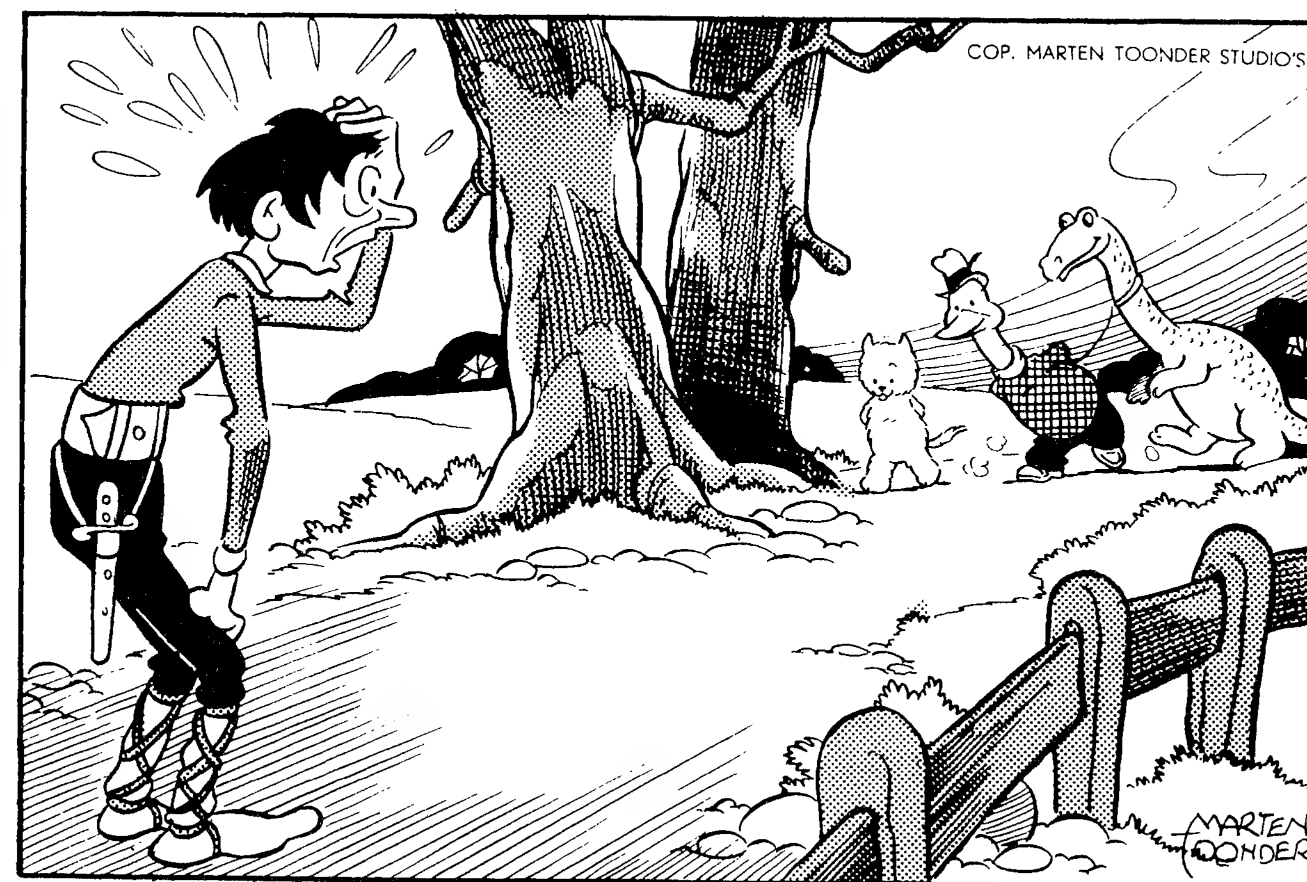

Wammes had het vreemde dier Kaspar genoemd, naar zijn grootvader, want daar leek het veel op zoals hij zei. Kaspar groeide dagelijks een flink stuk en hij was erg braaf en gehoorzaam. Als een hondje liep hij alle dagen met Wammes Waggel mee naar het meer om op passagiers te wachten. Daar lag hij dan een beetje in het zonnetje te groeien en te geeuwen en 's avonds sjokte hij weer trouw achter Wammes aan naar huis. Toen dat zo een klein weekje geduurd had, zei Tom Poes op een avond: 'Ik wil toch wel eens weten wat Kaspar nu eigenlijk voor een dier is, Wammes! Hij groeit maar en eet maar en wordt steeds groter! Als dat zo door gaat, wordt hij groter dan een olifant! We moesten eens met hem naar de stad gaan en hem laten onderzoeken door een professor, dan weten we ten minste waar we aan toe zijn.'

'Hm,' zei Wammes, 'naar de stad, hè? Daar voel ik niet veel voor, Tom Poes! In de stad moet het erg gevaarlijk zijn, heb ik gehoord! Daar zou Kaspartje niet tegen kunnen, denk ik. Al die auto's en die mensen! Het arme diertje zou er zenuwachtig van worden! Dat vind ik!'

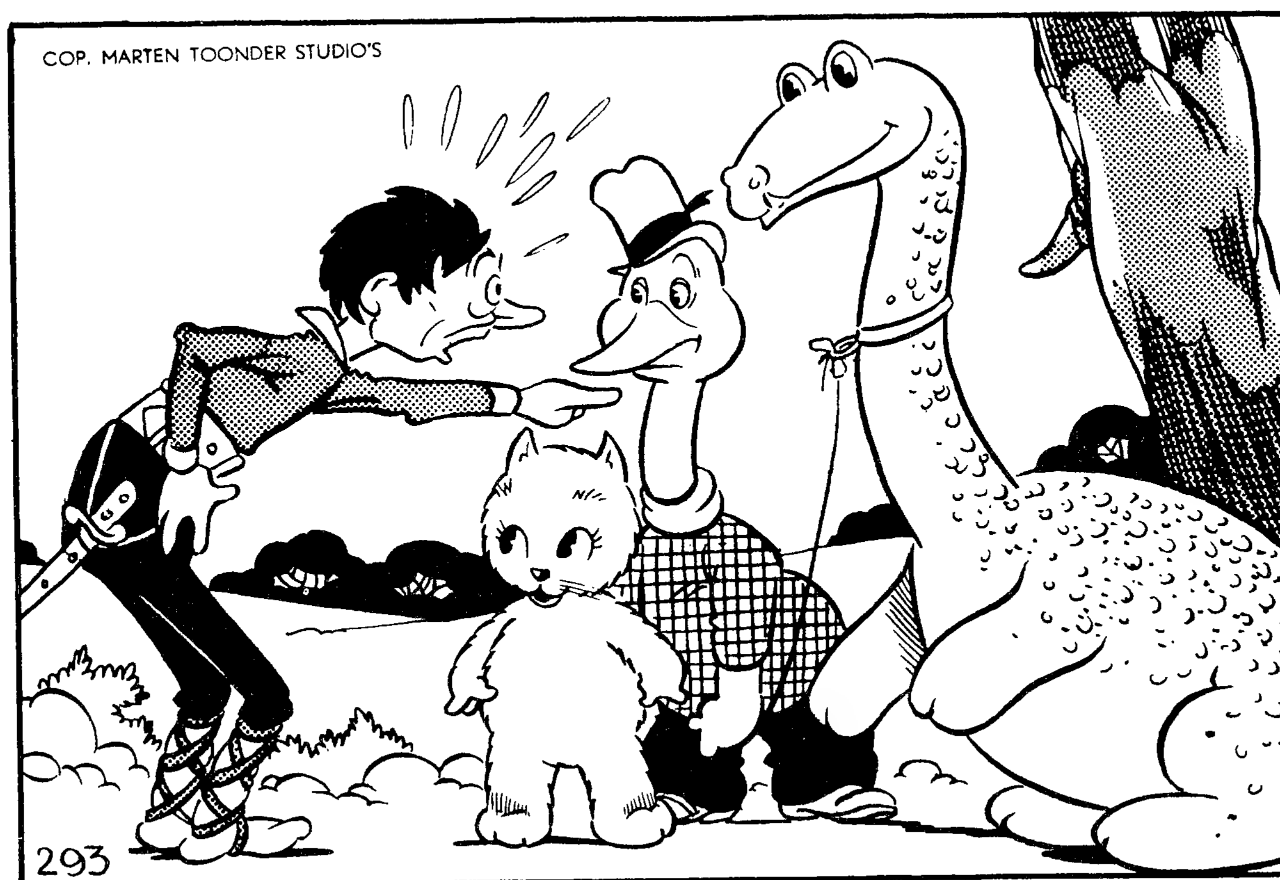
'Onzin,' zei Tom Poes. 'Morgen gaan we, Wammes! Ik wil weten, wat Kaspar voor iemand is!'

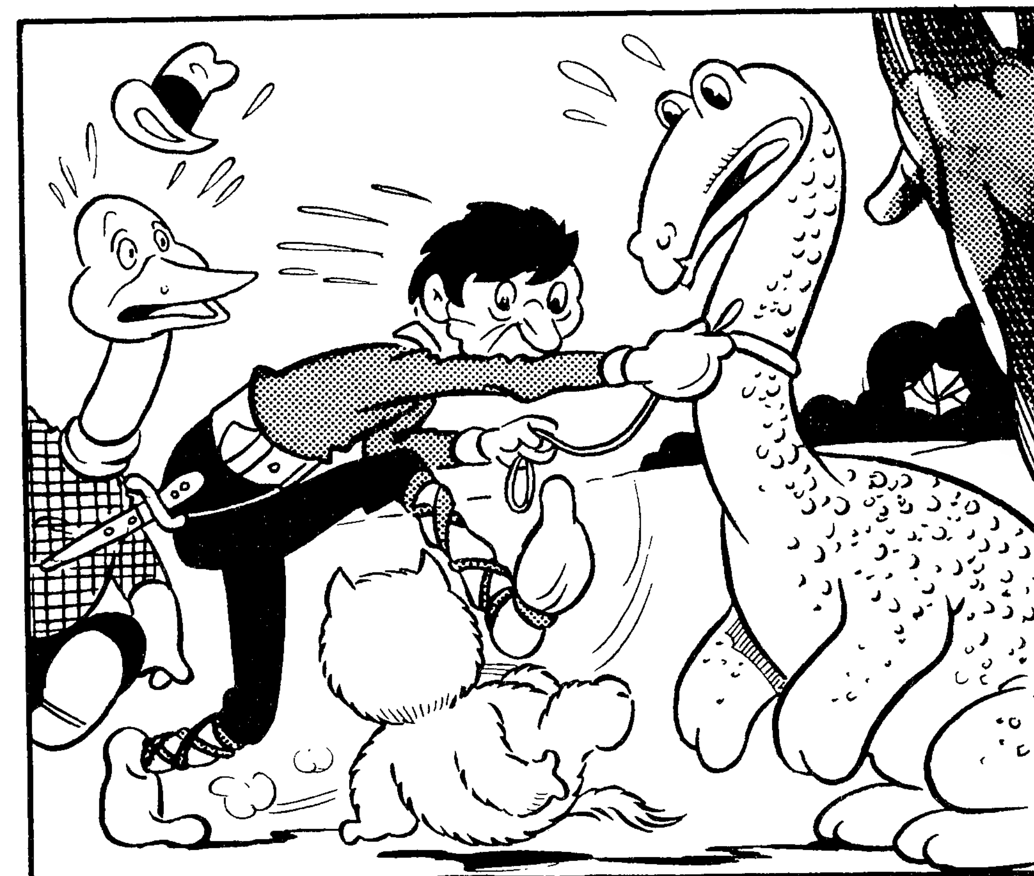

Natuurlijk kreeg Tom Poes zijn zin. Wammes Waggel pakte mopperend en klagend zijn tandenborstel in zijn broekzak, deed Kaspar een halsband om, liet hem afscheid nemen van Tokkeltje en begaf zich met Tom Poes op weg naar de stad. Het was een lange wandeling, eerst een heel eind door het Donkere-Bomen-Bos heen en toen de landweg naar Rommeldam op. Kaspar sjokte kalm en gehoorzaam achter hen aan en vertoonde geen tekenen van moeheid. Toen ze zo een paar uren gelopen hadden, zagen ze in de verte een vreemdeling staan, die hen met grote verbaasde ogen aankeek en er uitzag alsof hij erg geschrokken was.

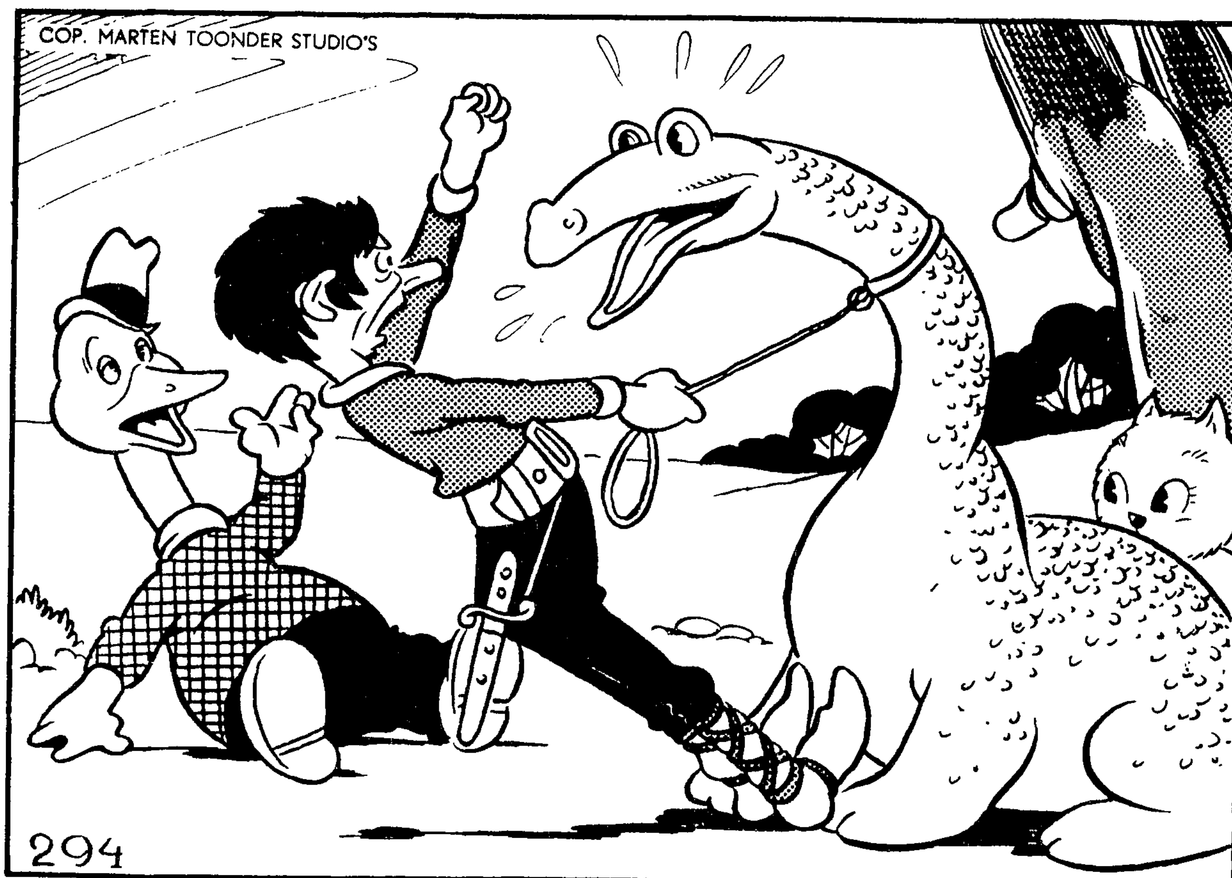
'Hé! Wacht eens!' riep de vreemdeling. 'Hoe komen jullie aan dat beest? Weten jullie wel, dat dat niet mag? Waar hebben jullie dat dier gevonden? Geef het onmiddellijk hier!'

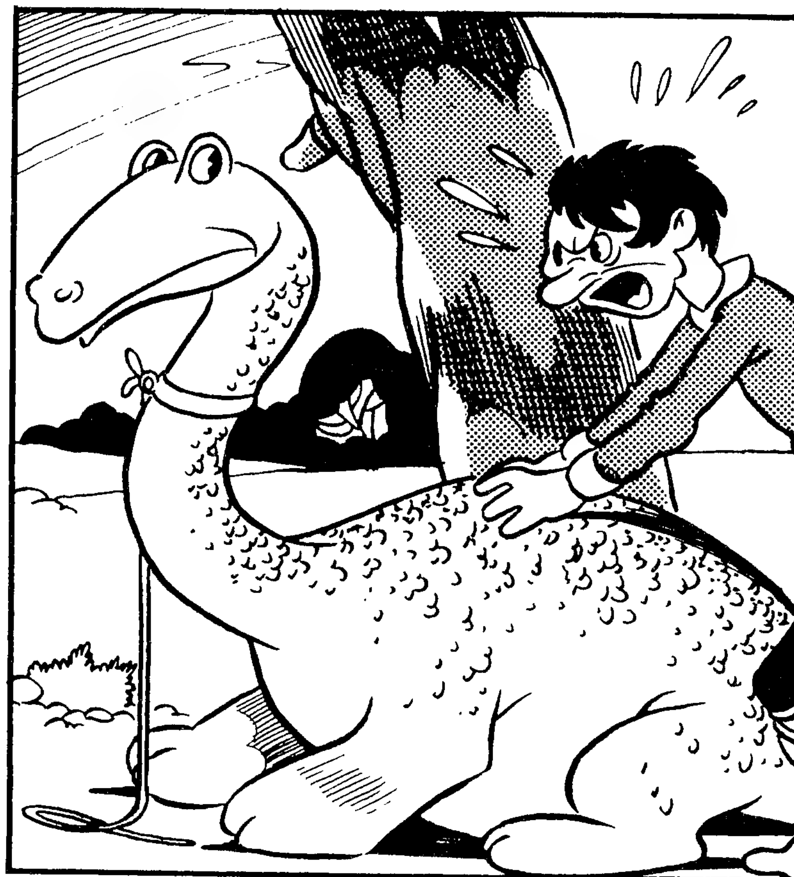
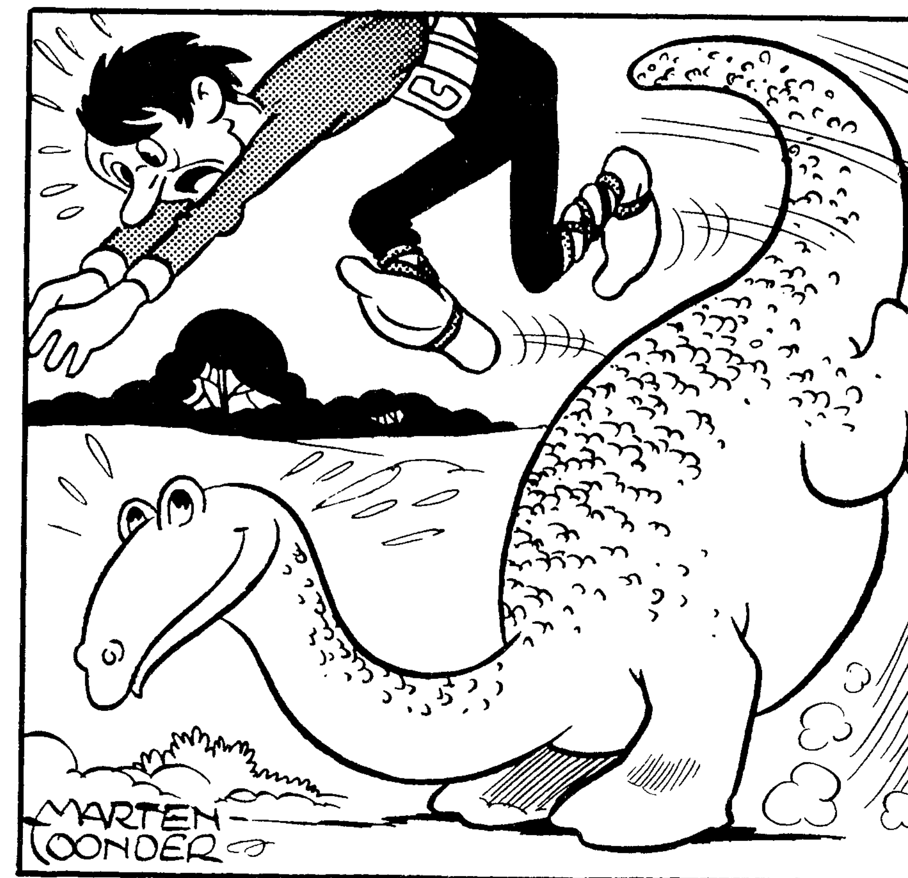

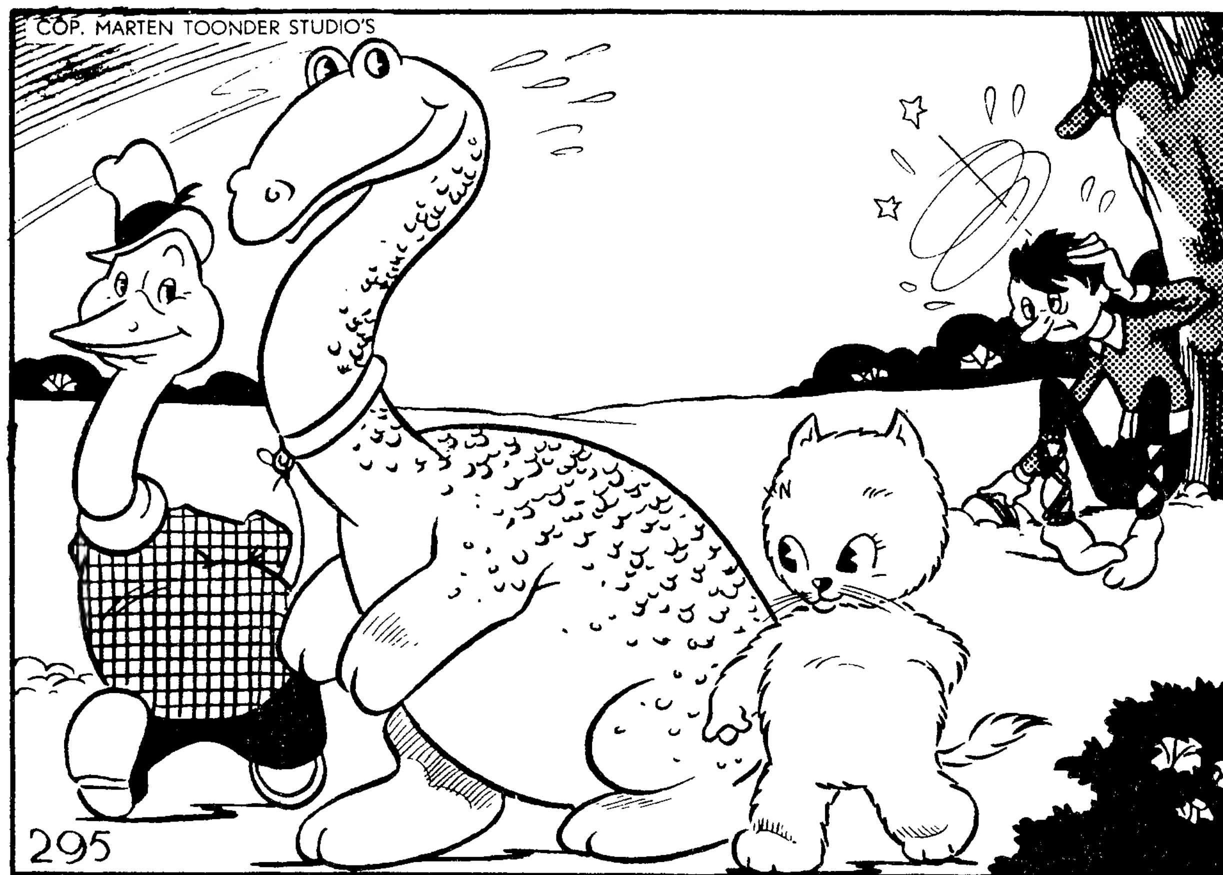

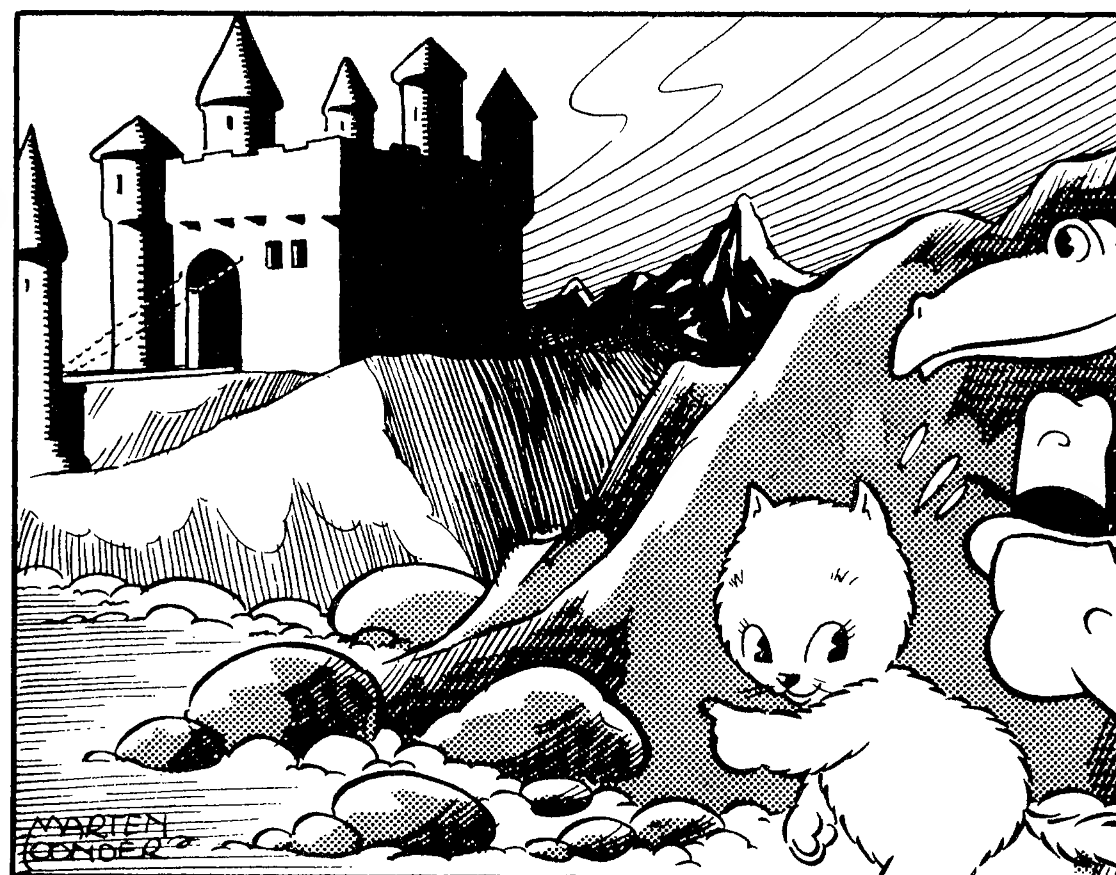
'Hoe komen jullie aan dit dier?' vroeg de vreemdeling. 'Dat zou ik wel eens willen weten. Waar hebben jullie het gevonden?'
'Dit is Kaspar,' zei Wammes Waggel. 'Hij heet zo naar mijn grootvader, want daar lijkt hij veel op, ziet u? Het is een heel aardig, trouw dier en nu gaan wij naar de stad om aan den professor te vragen of het een kuiken of een krokodil is. Loopt u misschien zover mee?'
'Onzin,' riep Tom Poes boos. 'Ik ben benieuwd waar u de brutaliteit vandaan haalt om ons te vragen, waar wij dit beest gevonden hebben! Wat gaat u dat eigenlijk aan? Wie bent u?'
'Houd je mond, akelig, klein manneke!' riep de vreemdeling. 'Ik raad je aan om dit dier onmiddellijk aan mij te geven, want je krijgt er niets dan last mee! En als je het niet goedschiks doet, dan maar kwaadschiks!'
'Wat is 'kwaadschiks'?' vroeg Wammes verbaasd.
'Dit!' riep de vreemdeling en hij gooide Tom Poes opzij, terwijl hij Wammes Waggel een duw gaf. Toen sprong hij op Kaspar toe en greep hem bij zijn halsband.

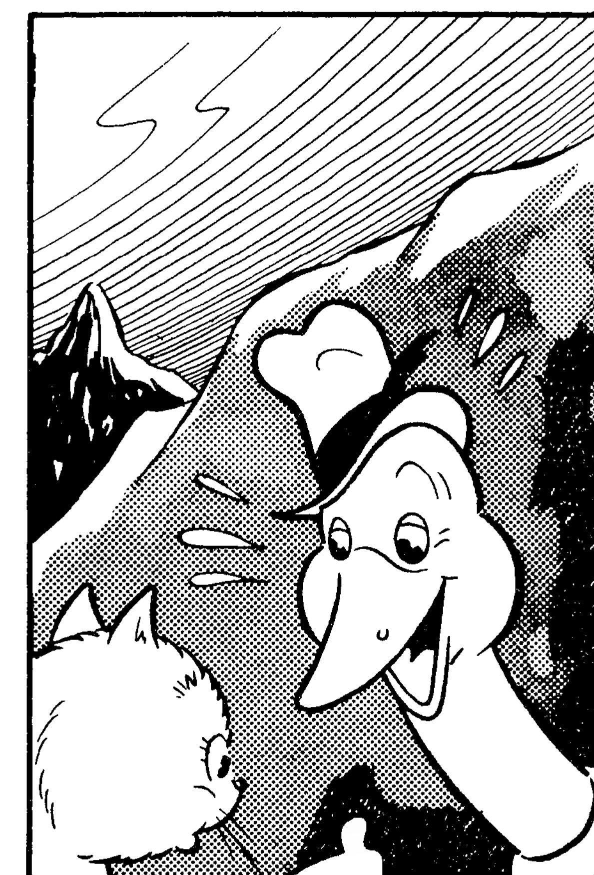

De vreemdeling pakte het touw beet, dat Kaspar aan zijn halsband had, en begon te trekken. Maar dat gaf niet veel. Kaspar zette zich schrap en omdat hij al een flink stuk was gegroeid, sinds hij uit zijn ei was gekropen, was hij aardig sterk. Er was geen beweging in hem te krijgen. Maar de vreemdeling liet zich niet zo gemakkelijk uit het veld slaan. Hij liet het touw los en begon Kaspar nu van achteren te duwen.
'Vort, mormel!' riep hij. 'Schiet op! Ik zal je brengen waar je hoort! Kom mee!'
Toen kreeg Kaspar er genoeg van. Met een ruk gooide hij zijn kop naar voren en schopte zijn achterpoten in de lucht en omdat de vreemdeling daar niet op verdacht was kreeg hij een tik van Kaspar's staart, die hem door de lucht deed vliegen.
'Tjonge,' dacht Tom Poes, 'die Kaspar kan al heel wat! Hoe moet dat worden als het dier nog groter wordt?'

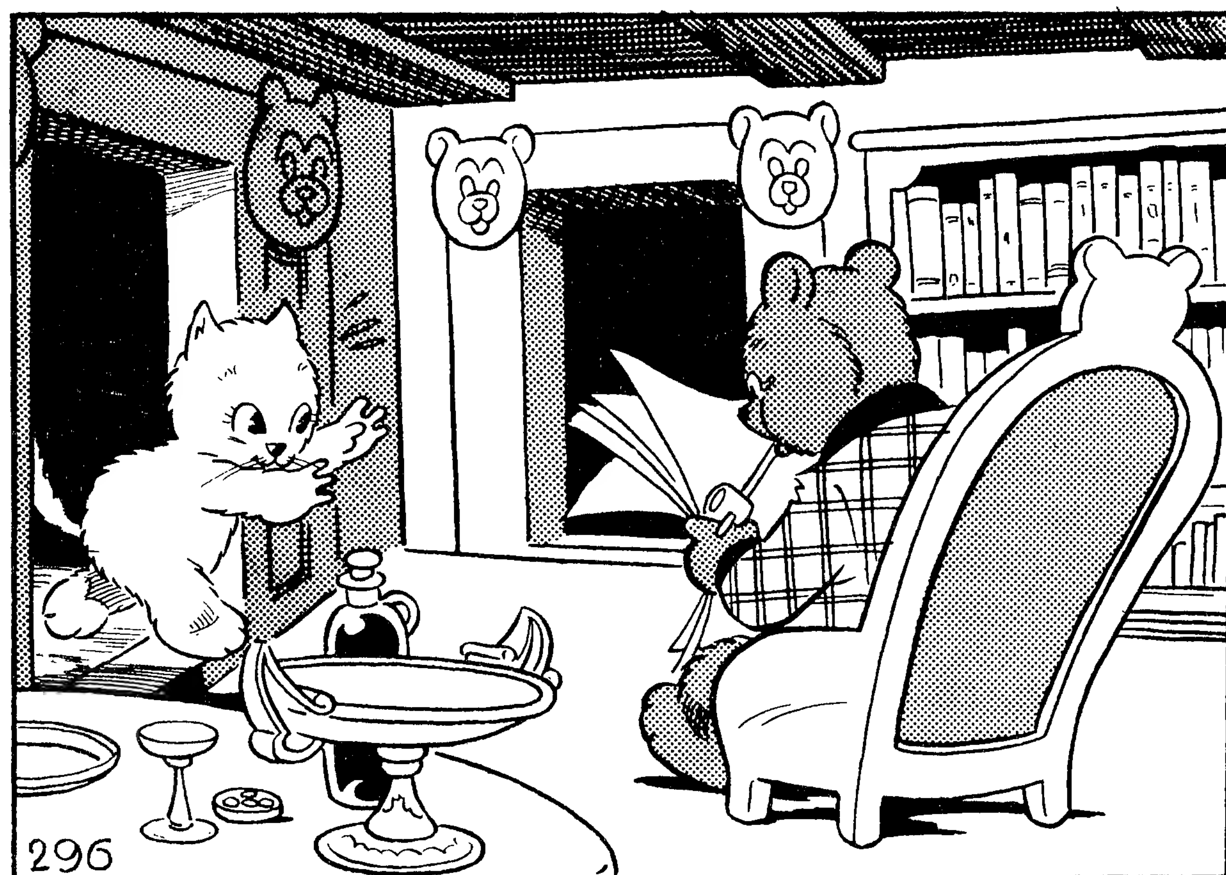

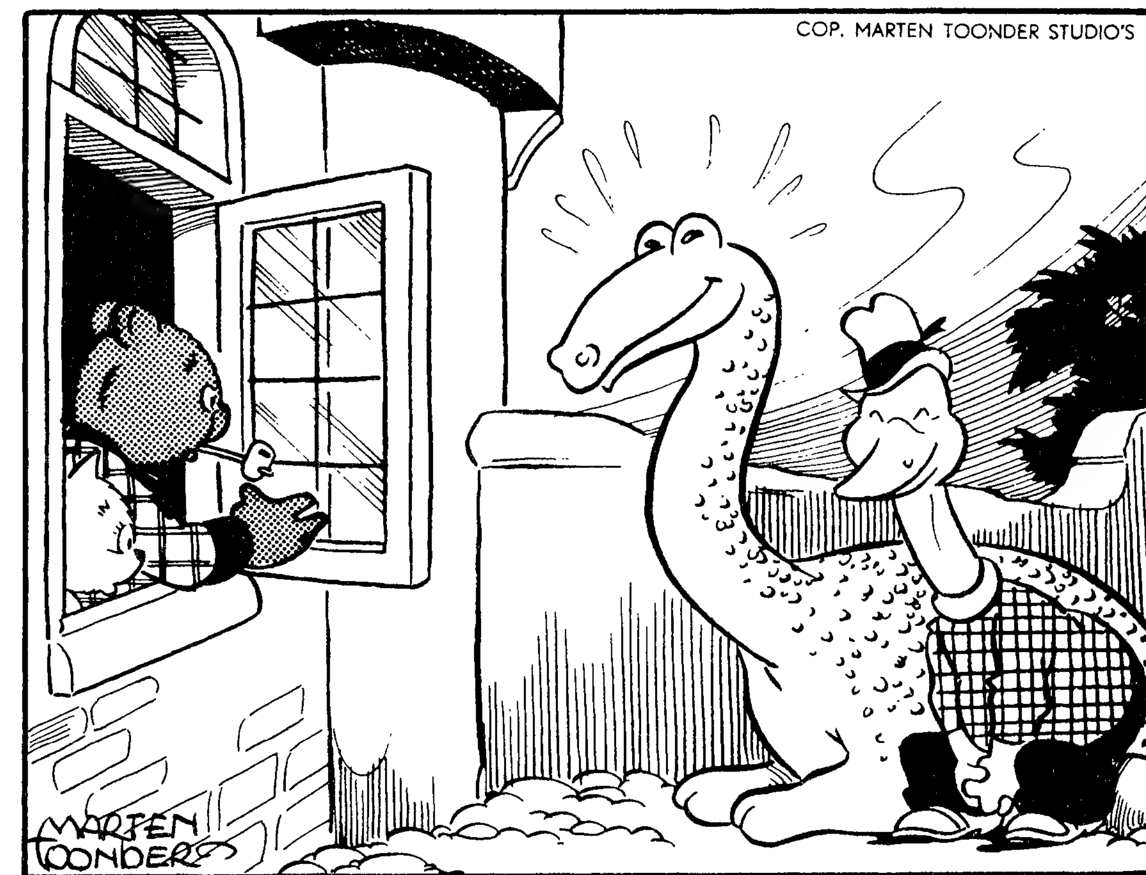
De vreemdeling zat een beetje duizelig op de weg en scheen geen zin meer te hebben om verder nog ruzie te zoeken, zodat Tom Poes en Wammes Waggel Kaspar's touw weer vastpakten en verder gingen.

'Dat was een vreemde man,' zei Tom Poes. 'Ik ben toch benieuwd wat hij eigenlijk wilde! Het schijnt, dat hij meer van Kaspar afwist dan wij en dat hij iets met hem te maken had. Maar wat kan dat geweest zijn? Het wordt tijd, dat wij ook iets meer te weten komen. Ik heb iets bedacht, Wammes! In plaats van naar de stad te gaan, gaan we naar mijn vriend Ollie B. Bommel toe. Die heeft heel veel boeken gekocht, omdat hij dat deftig vond staan en als ik daar nu eens in ga kijken, vind ik vast wel iets. We komen toch in de buurt van zijn kasteel, kijk, hier achter deze rotsen ligt het al!'

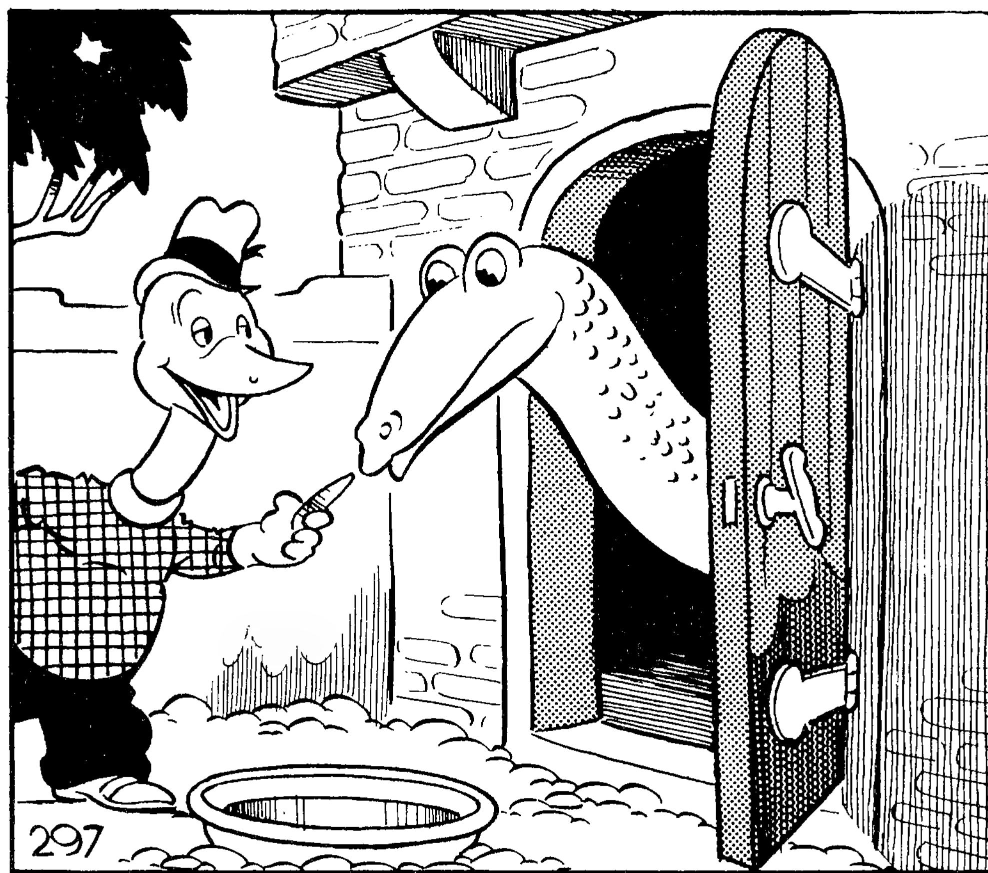
'Dat is goed,' zei Wammes, 'van kastelen houd ik wel al heb ik ze nooit gezien! En ik denk, dat Kaspar er ook wel zin in heeft. Het arme diertje is natuurlijk al een beetje moe, het is nog maar zeven dagen oud, moet je denken!'

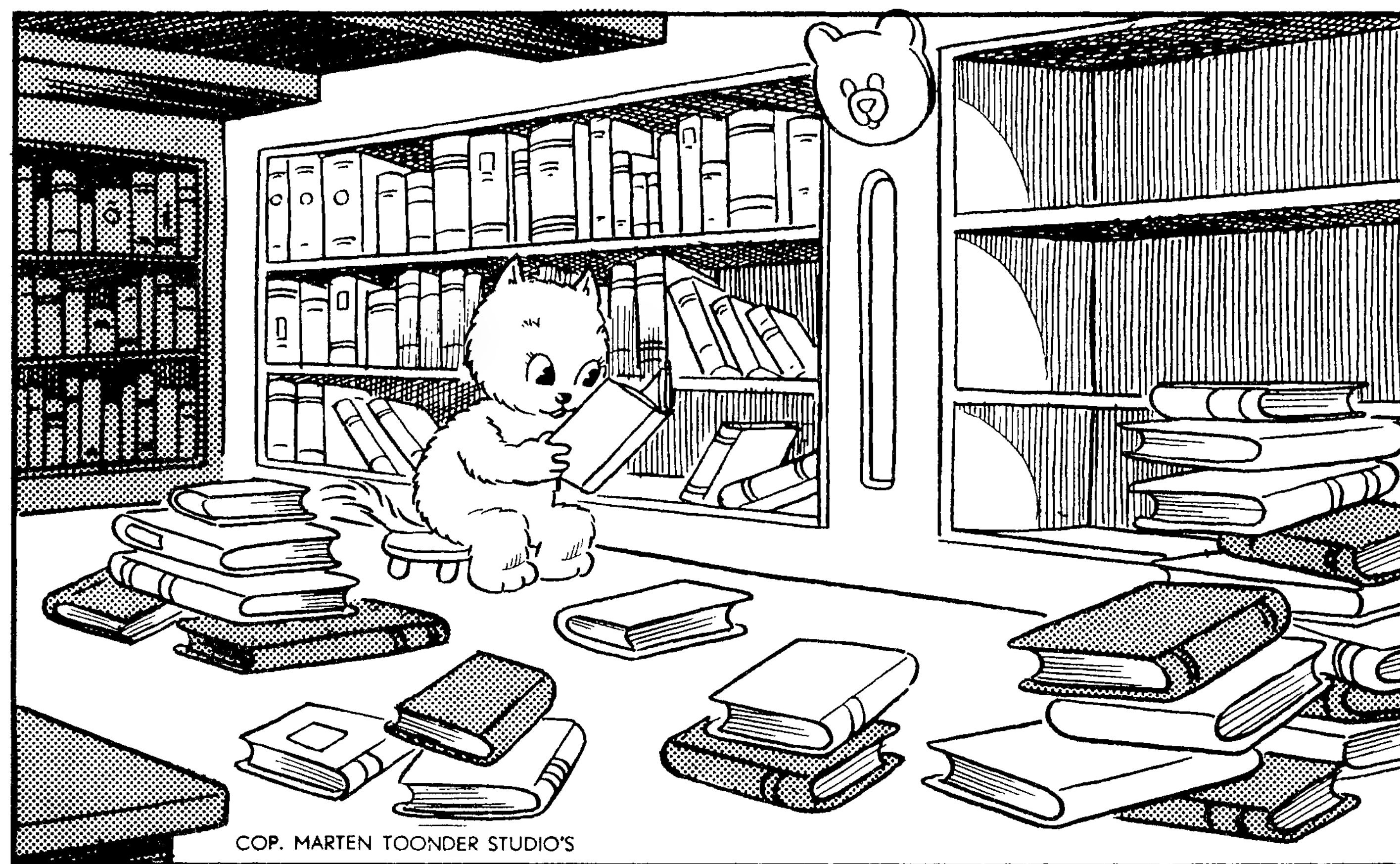

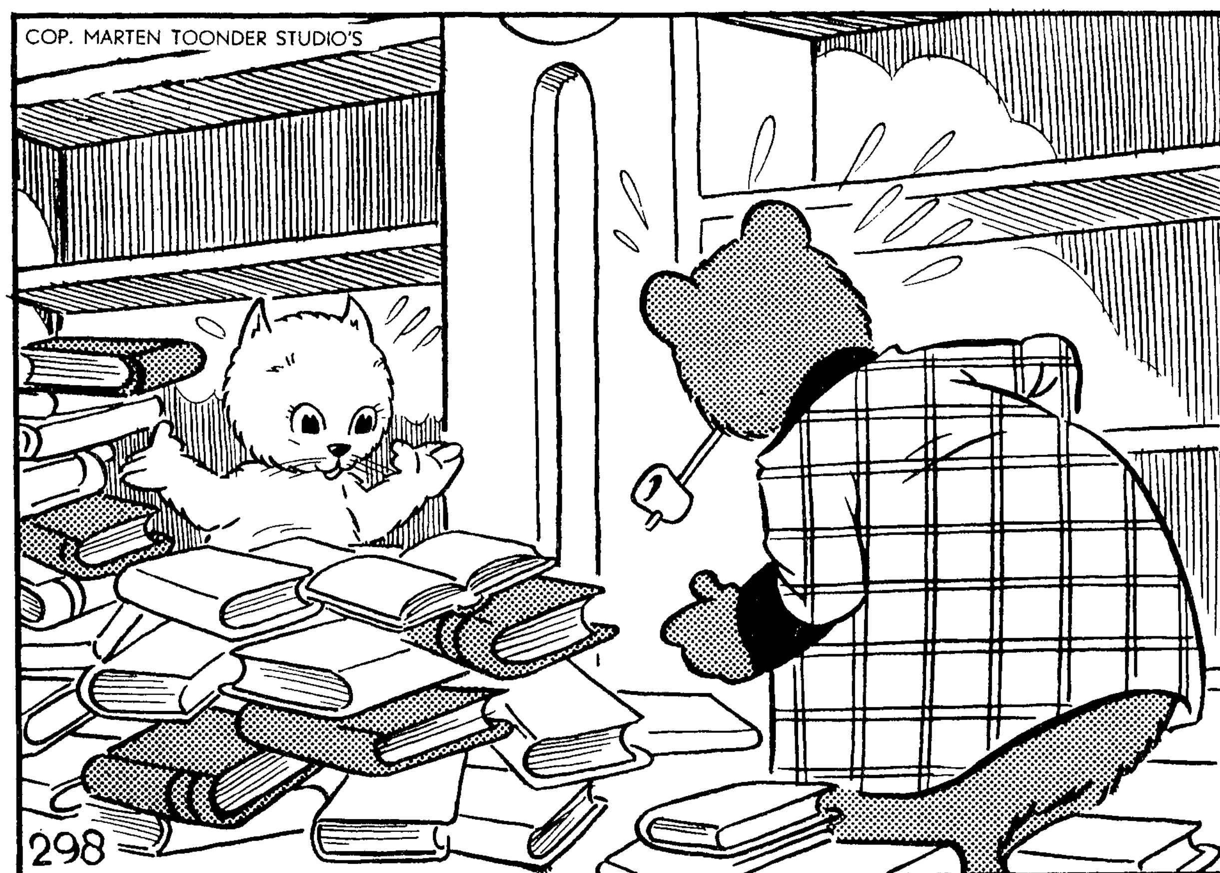
Heer Bommel zat in de leeszaal van slot Bommelstein zijn krant te lezen, toen ineens de deur openging en Tom Poes binnenholde.
'Hallo, heer Ollie!' riep Tom Poes, 'hoe gaat het met u?'
'Wel, wel, Tom Poes!' zei heer Ollie verbaasd. 'Het is goed, dat je komt, jonge vriend, want eerlijk gezegd verveel ik mij dood! Hoe gaat het met jou? Heb je al avonturen beleefd, de laatste tijd of lijkt dat niet erg wanneer ik er niet bij ben?'
'Er is iets vreemds, heer Ollie,' zei Tom Poes, 'en ik heb de hulp van uw boeken nodig!' Toen vertelde Tom Poes alles wat er in de laatste tijd gebeurd was en heer Bommel luisterde vol verbazing toe.
'Kijk,' zei Tom Poes ten slotte, 'daar zitten Wammes Waggel en Kaspar. Als u uit dat raam kijkt kunt u ze zien.'
'Wel, wel, kom kom,' mompelde heer Bommel, 'het is een vreemd verhaal, dat je me daar verteld hebt Tom Poes! En die twee heren die daar zitten, zijn niet minder vreemd! Maar nu moet je me toch eens vertellen, wie van de twee is nu eigenlijk Wammes Waggel en wie is Kaspar?'

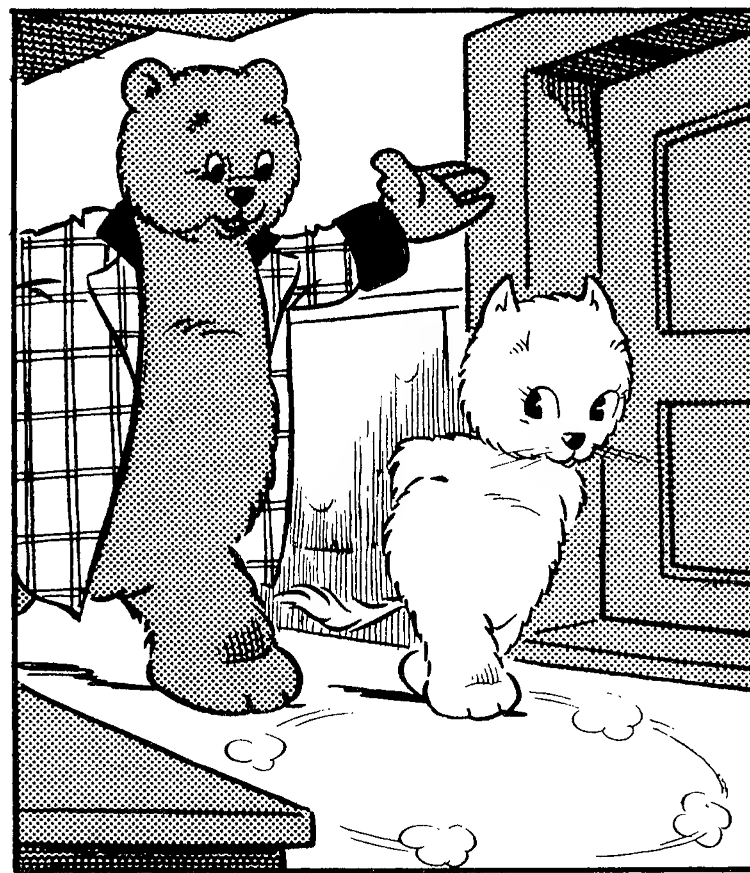
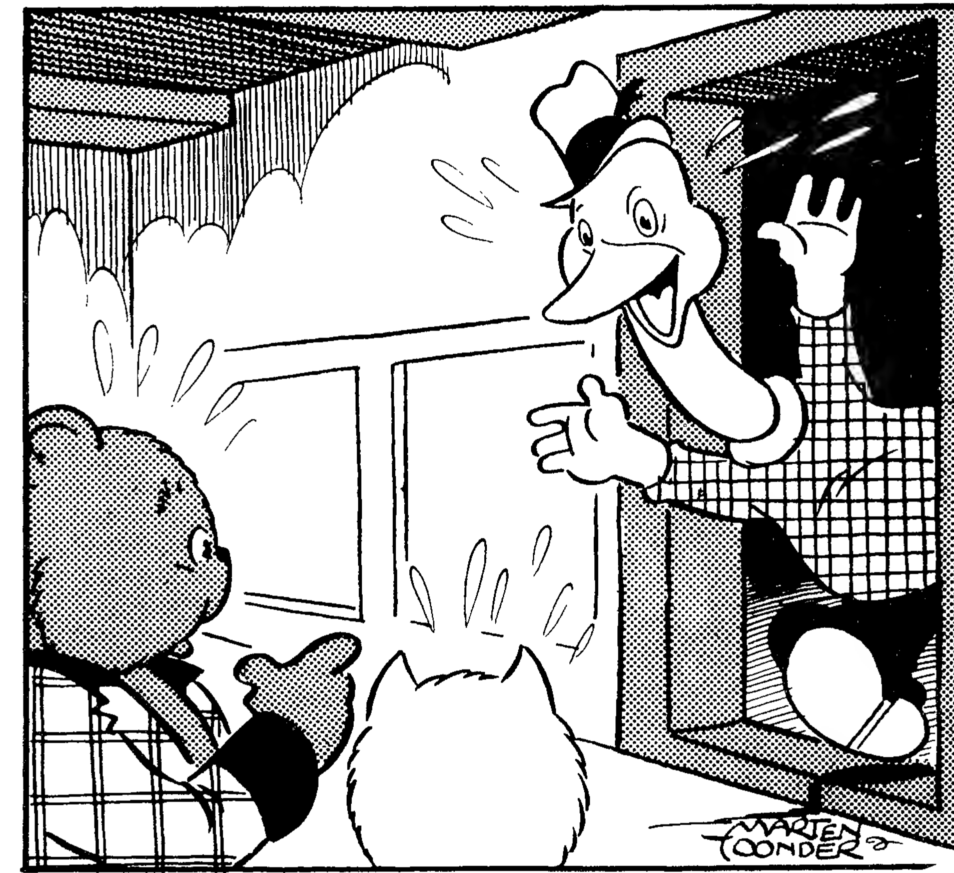

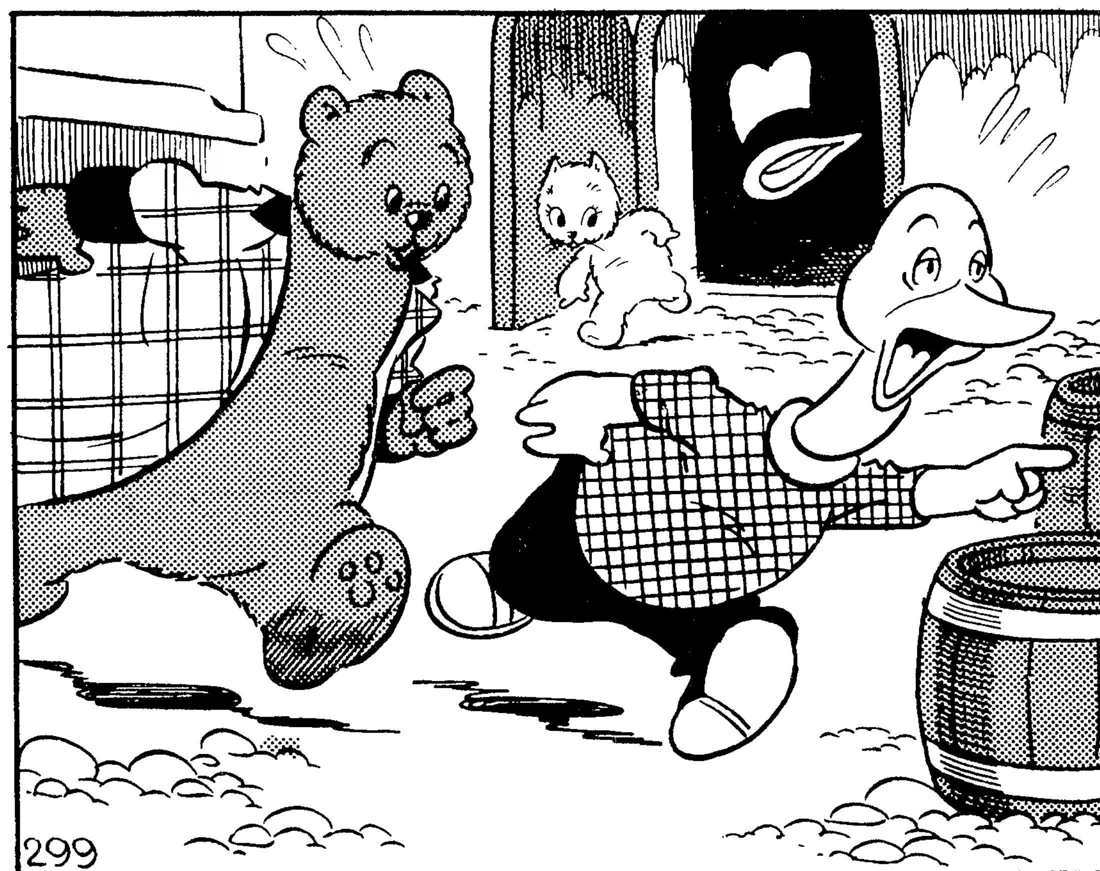

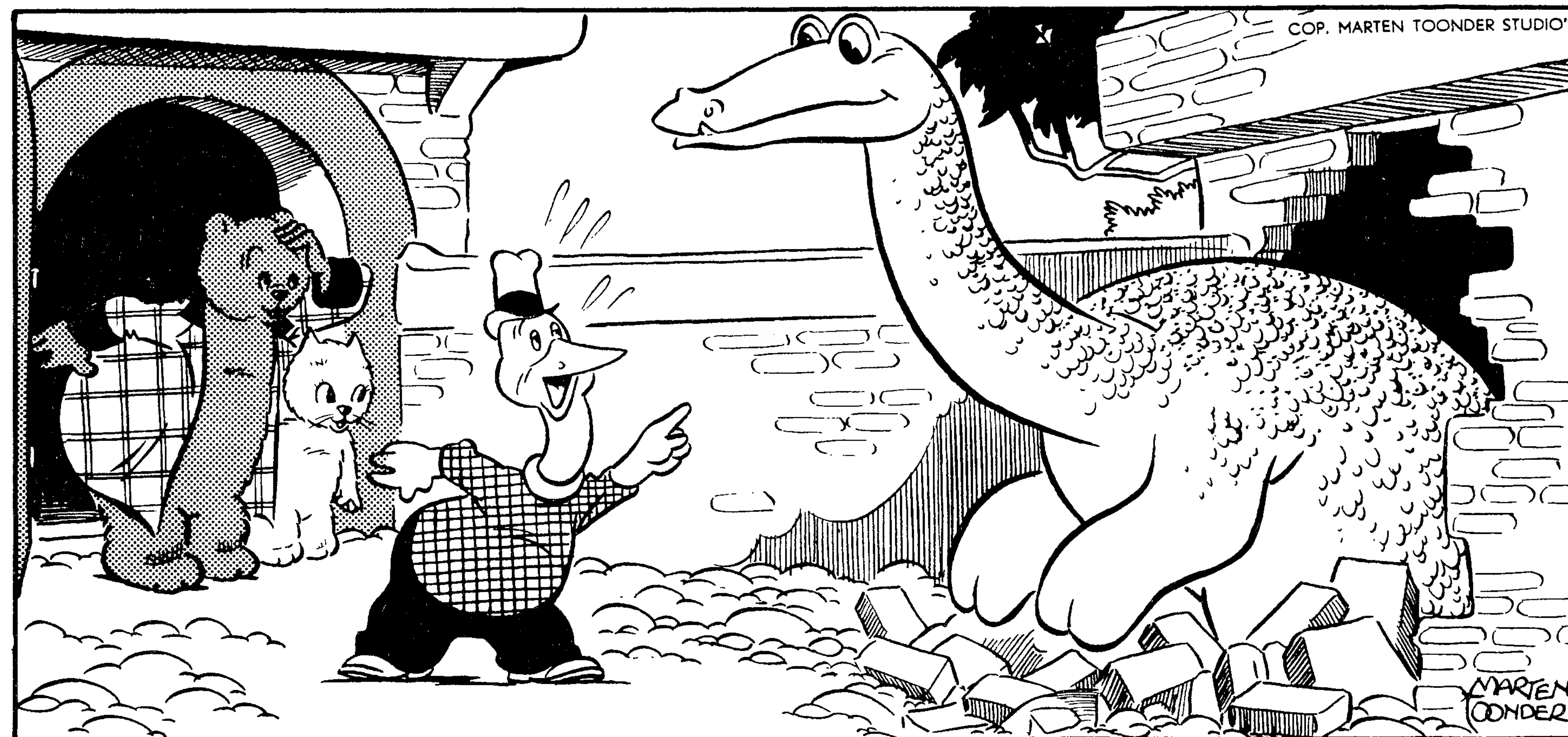
Heer Bommel liet een schuur ontruimen en daar mocht Kaspar voorlopig in gaan wonen.
'Kijk eens, Tom Poes,' zei heer Ollie, 'ik sta er op dat jullie voorlopig hier blijven en bovendien wil ik het einde van deze geschiedenis ook meemaken. Ik weet niet hoe het met Kaspar zal gaan, maar ik heb zo het idee, dat er nog vreemde dingen kunnen gebeuren. Het bevalt me bijvoorbeeld niets, dat die vreemdeling jullie heeft aangehouden en geprobeerd heeft om Kaspar mee te nemen. Nee, jonge vriend, er kan nog heel wat gebeuren en daar wil ik bij zijn.'
Tom Poes vond het natuurlijk goed en Wammes Waggel had ook geen bezwaren, zodat Tom Poes alle tijd had om heer Bommels bibliotheek door te lezen. Dat was een heel werkje, want daar stonden heel wat boeken, maar Tom Poes merkte al heel gauw, dat er niet veel bij was waar hij wat aan had.
'Ik moet iets vinden waarin staat, wat Kaspar voor een dier is,' dacht Tom Poes, 'al zou het ook een week duren.'

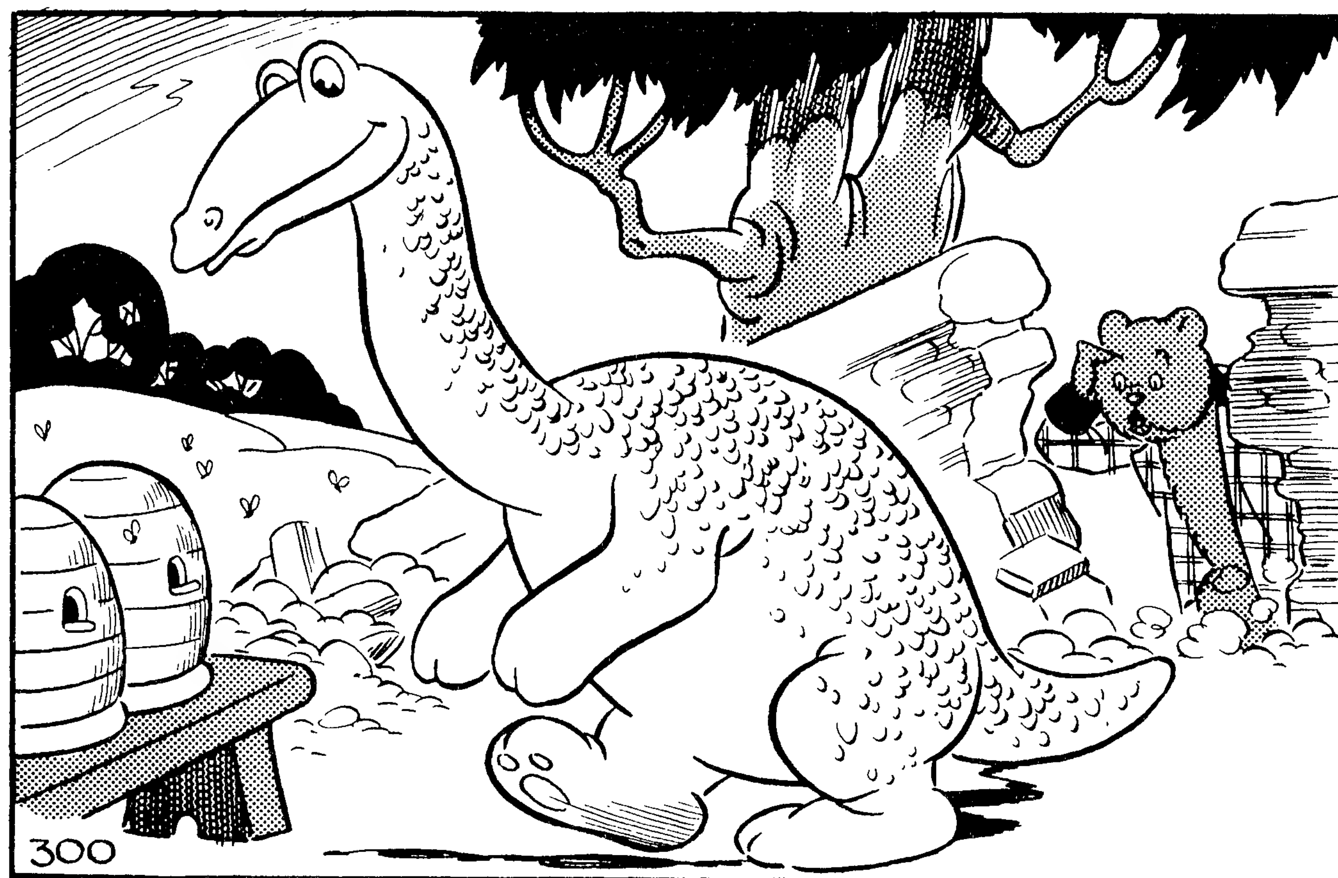

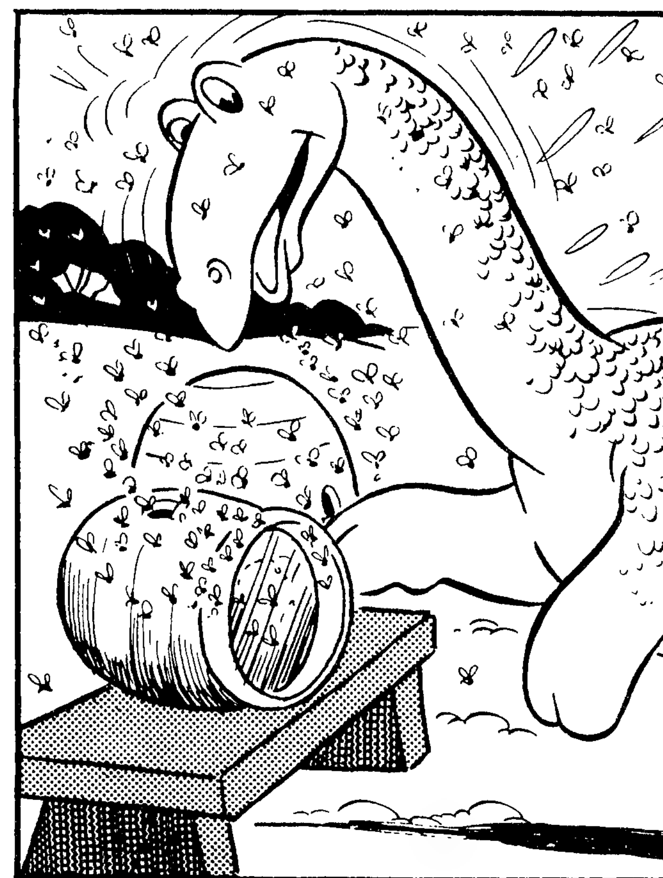
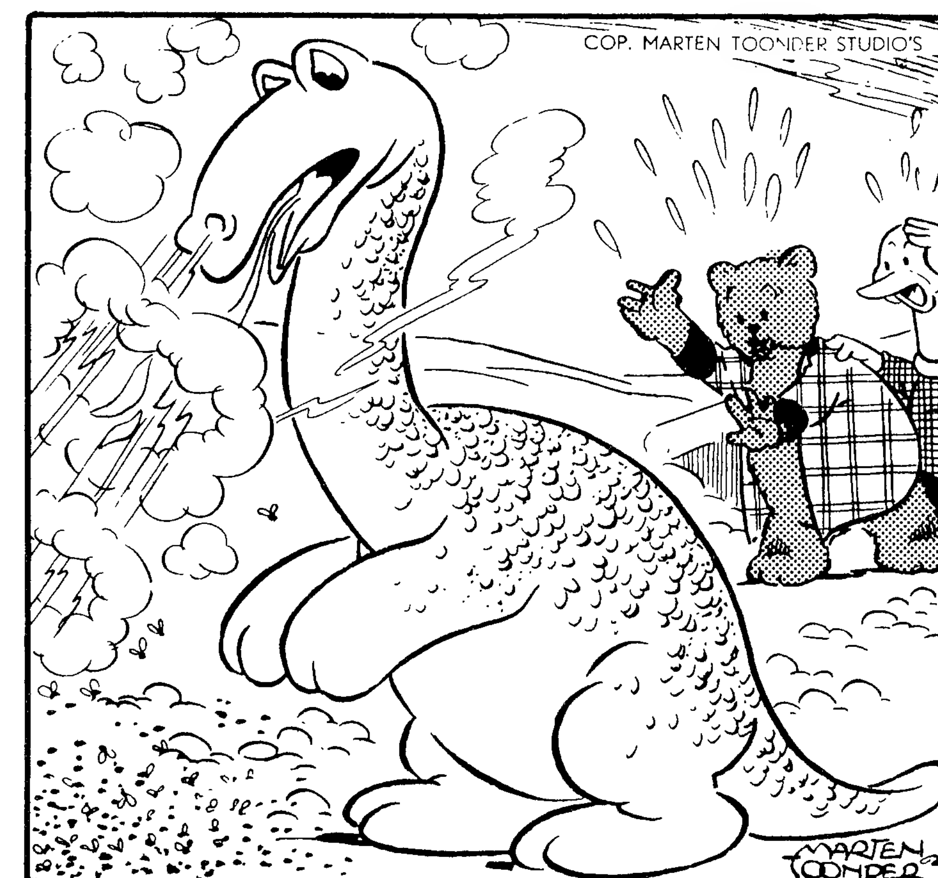
Heer Bommel kwam niet vaak in zijn leeszaal, daar had hij een hekel aan en van lezen kreeg hij hoofdpijn, zoals hij zei. Hij had al die boeken dan ook alleen maar gekocht, omdat iedereen moest kunnen zien hoe knap en geleerd die Ollie B. Bommel wel was. Maar toen Tom Poes een week lang in die leeszaal had doorgebracht, vond heer Ollie toch, dat het te gek werd en ging hij eens kijken. Nu, hij schrok wel een beetje, toen hij er binnenkwam. Alle boeken waren van de planken gehaald en lagen door elkaar heen op de vloer. En er midden tussen in, half begraven onder de banden en papieren, zat Tom Poes.
'Wel, wel, Tom Poes,' zei heer Bommel, 'je hebt een flinke rommel gemaakt! Ben je al een beetje opgeschoten?'
'Nee, heer Ollie, niets,' zei Tom Poes. 'U hebt boeken genoeg, maar er is er niet een bij waar iets over het diersoort van Kaspar in staat. Ik schei er mee uit!'
'Hoe is het mogelijk,' zei heer Bommel. 'De man, die mij deze boekerij verkocht, beweerde, dat alle boeken van de wereld er bij waren! Dan heeft hij mij zeker bedrogen! Ik zal er werk van maken. . .'
Op dat moment kwam Wammes Waggel met een ontsteld gezicht binnenhollen. 'Kom gauw, kom gauw!' riep hij. 'Kaspar heeft voor het eerst vlees gegeten en nu doet hij erg raar!'

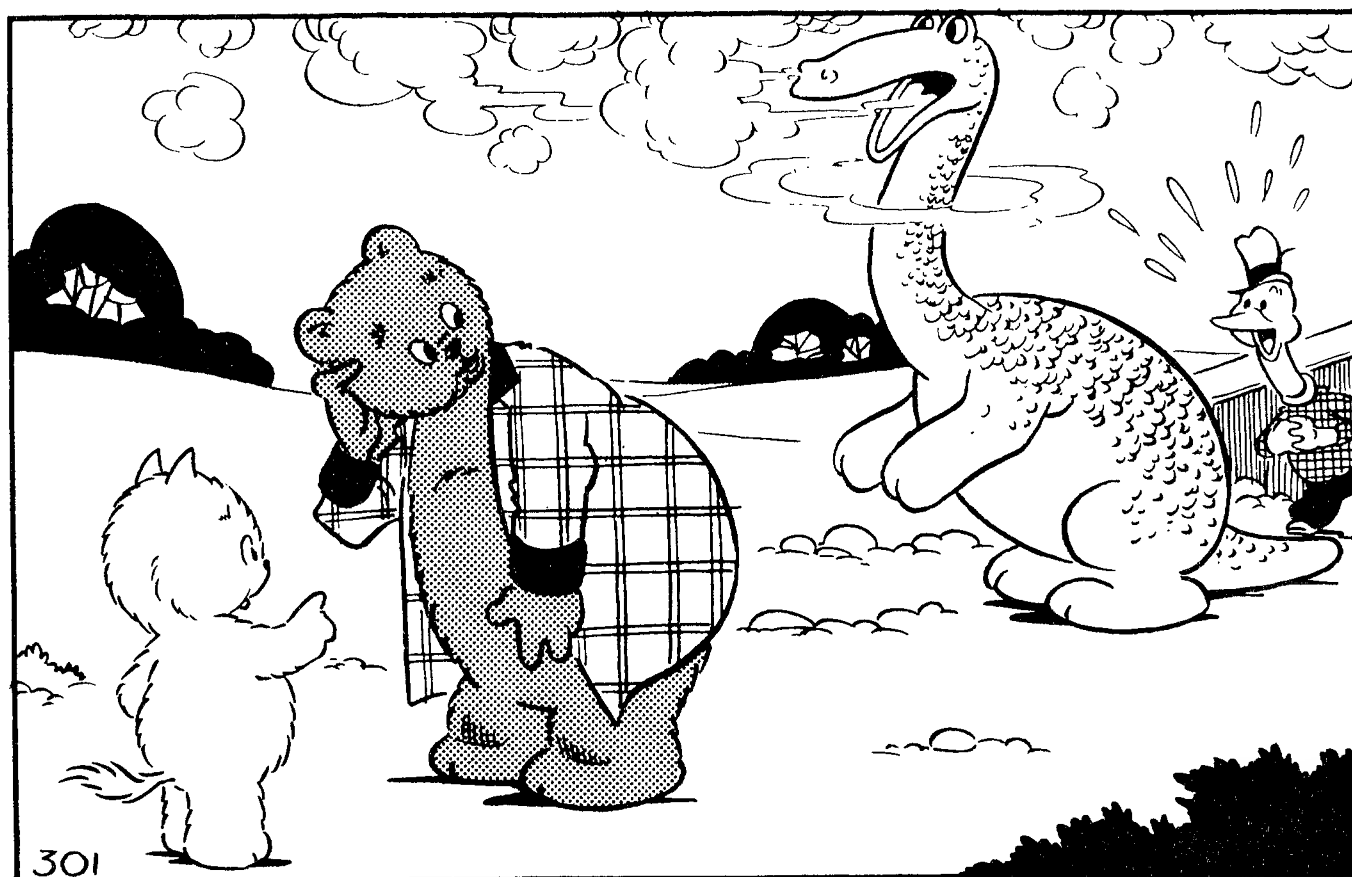

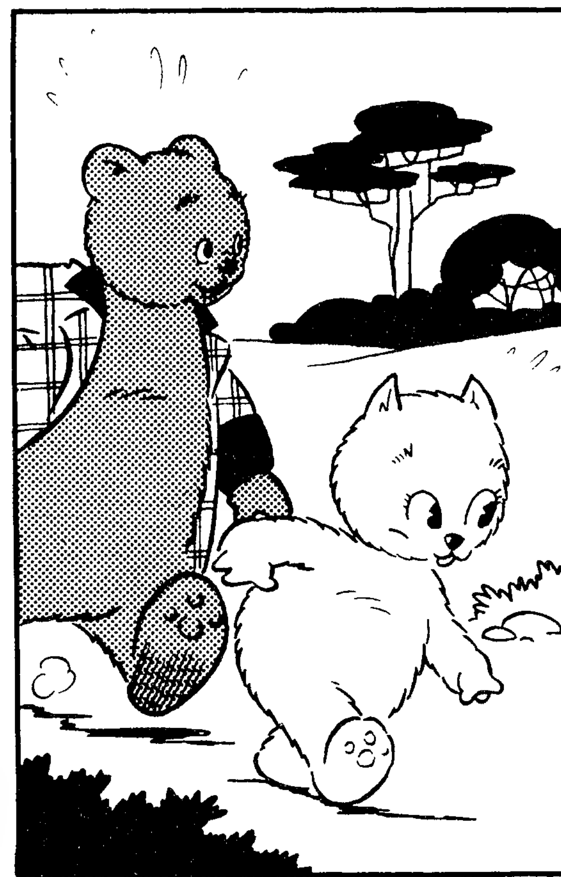
'Kom gauw mee!' riep Wammes Waggel. 'Kaspar wil niet meer doen wat ik zeg! Hij wil niet in zijn schuur blijven! Hij is naar buiten gekomen! En hij ziet er erg vreemd uit!'
'Maar waarom moest hij dan in zijn schuur blijven?' vroeg heer Ollie, die ademloos achter Wammes aanholde. 'Hij mag er toch wel eens uit?'
'En wat is er vreemd aan hem?' hijgde Tom Poes, die achteraan liep.
Maar Wammes Waggel gaf geen antwoord. Hij holde over de binnenplaats, rende een schuur door en toen stonden ze ineens tegenover de woning van Kaspar.
'Kijk maar eens hoe hij er uit ziet!' riep Wammes Waggel. 'De deugniet heeft vlees gegeten en nu is hij wel twee keer zo groot geworden! En natuurlijk mocht hij zijn schuur niet uit! Hij kon immers niet door de deur heen? Kijk maar eens hoe uw schuur er uit ziet, heer Bommel!'
Ja, het was werkelijk een vreemd gezicht, maar er zouden nog meer vreemde dingen gebeuren. . .

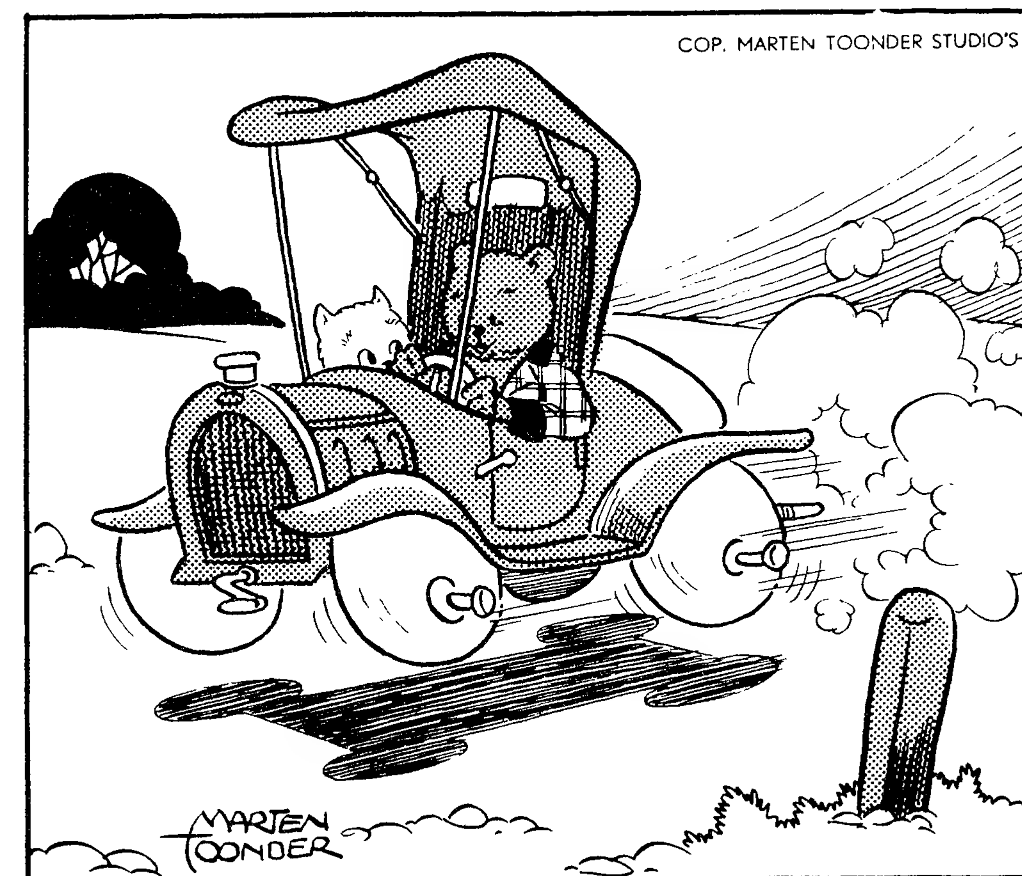

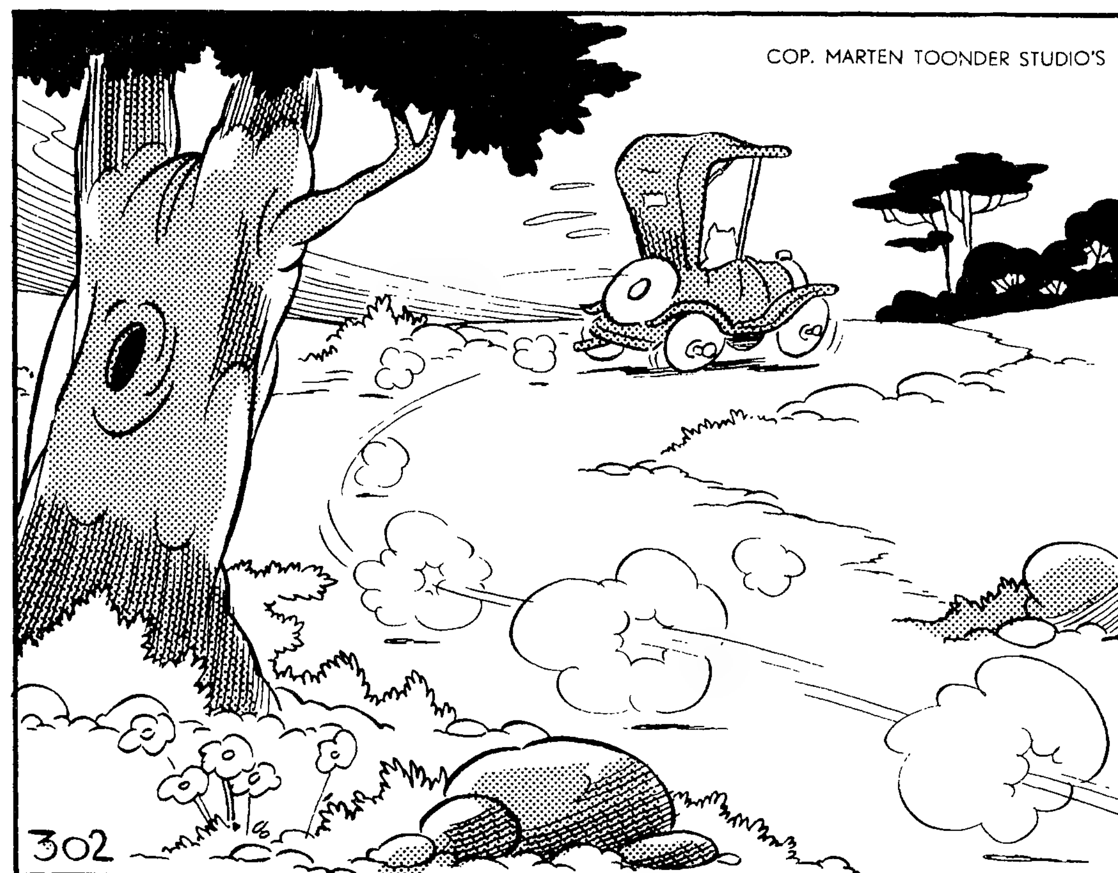
Kaspar keek vriendelijk naar de ontstelde Wammes Waggel, toen draaide hij zich om en liep schommelend het kleine binnenplaatsje over en wandelde recht door het muurtje heen, dat met een doffe klap in elkaar stortte. Daar buiten stonden een paar bijenkorven, want heer Bommel hield veel van honing en hij hield daar zelf zijn bijen. Kaspar scheen ook van honing te houden. Hij liep ten minste regelrecht naar de korven toe en gaf één er van een kleine tik met één van zijn dikke voorpoten. Toen viel de korf natuurlijk om, maar dat was nog niet alles! De bijen, die dat heel onaardig vonden, vlogen in dichte zwermen naar buiten en vielen Kaspar aan! Nu, zoals je weet kunnen die dieren lelijk steken en Kaspar vond dat heel onplezierig. Hij werd kwaad, snoof een beetje en toen, ineens, kwamen er een paar vlammen uit zijn bek! Dat scheen hij aardig te vinden. Hij haalde ten minste eens diep adem en begon te blazen. En hoe meer hij blies, hoe meer vlammen en rook er uit zijn bek kwamen. Daar konden de bijen niet tegen en de een na de ander viel op de grond. 'Ho, stop!' riep heer Ollie, 'mijn bijen!' en Wammes Waggel jammerde: 'Die arme Kaspartje! Wat verschrikkelijk! Kaspar staat in brand!'

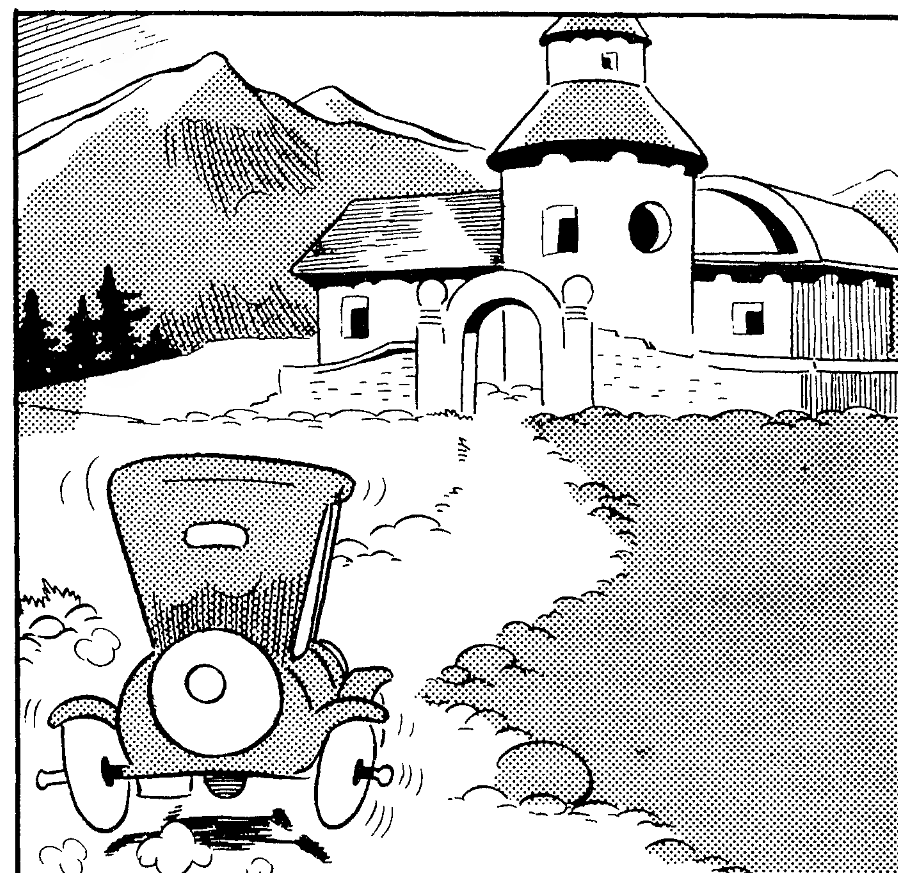
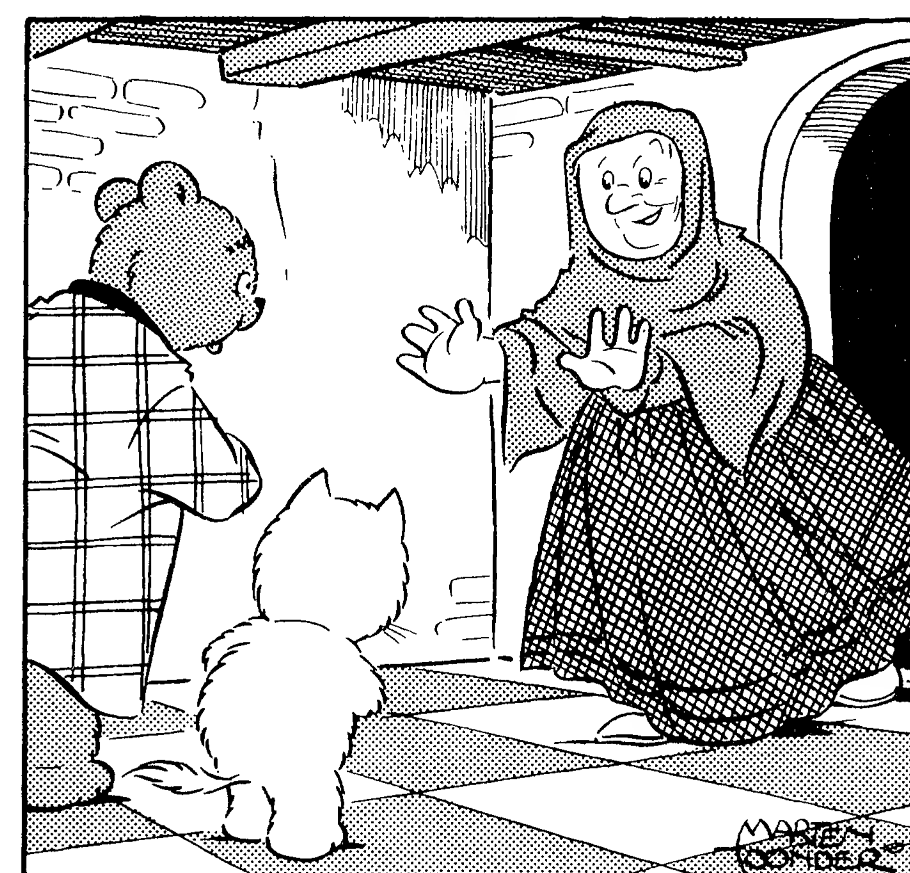

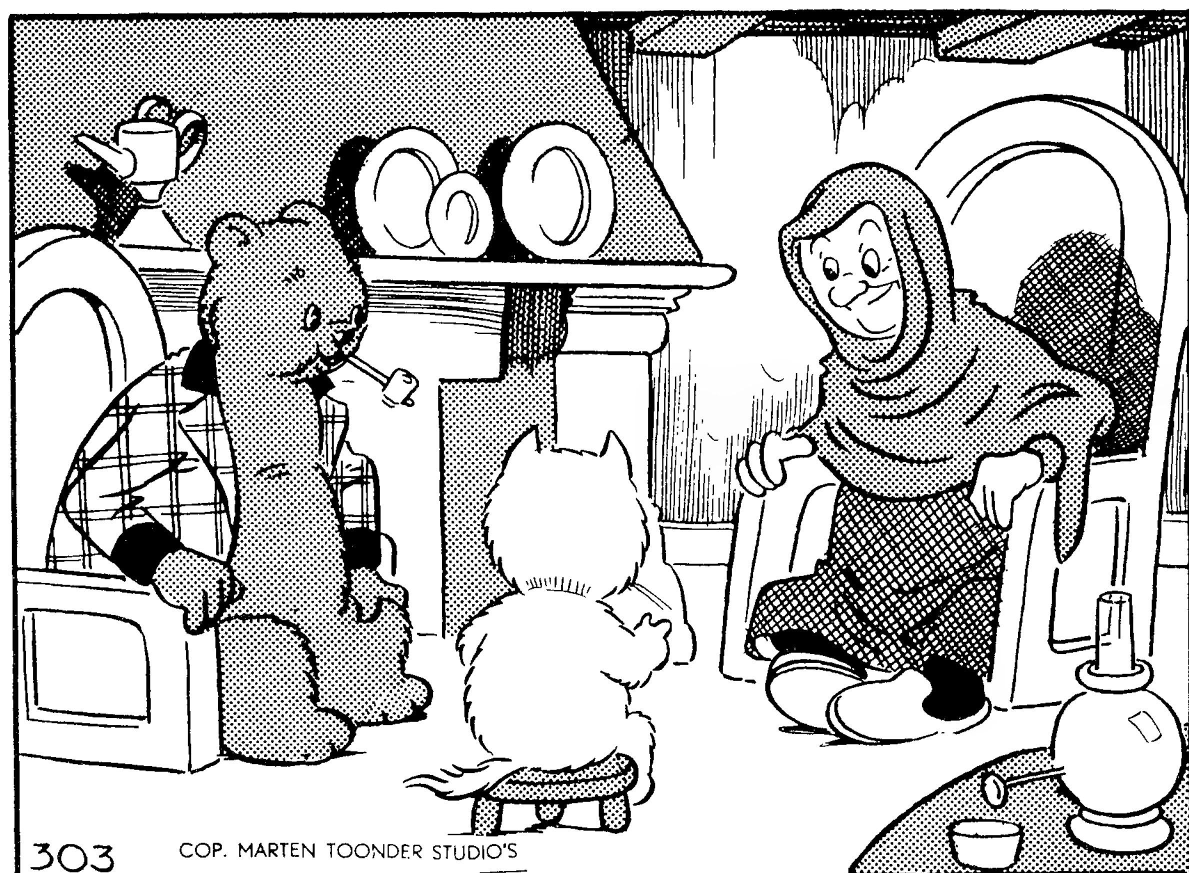

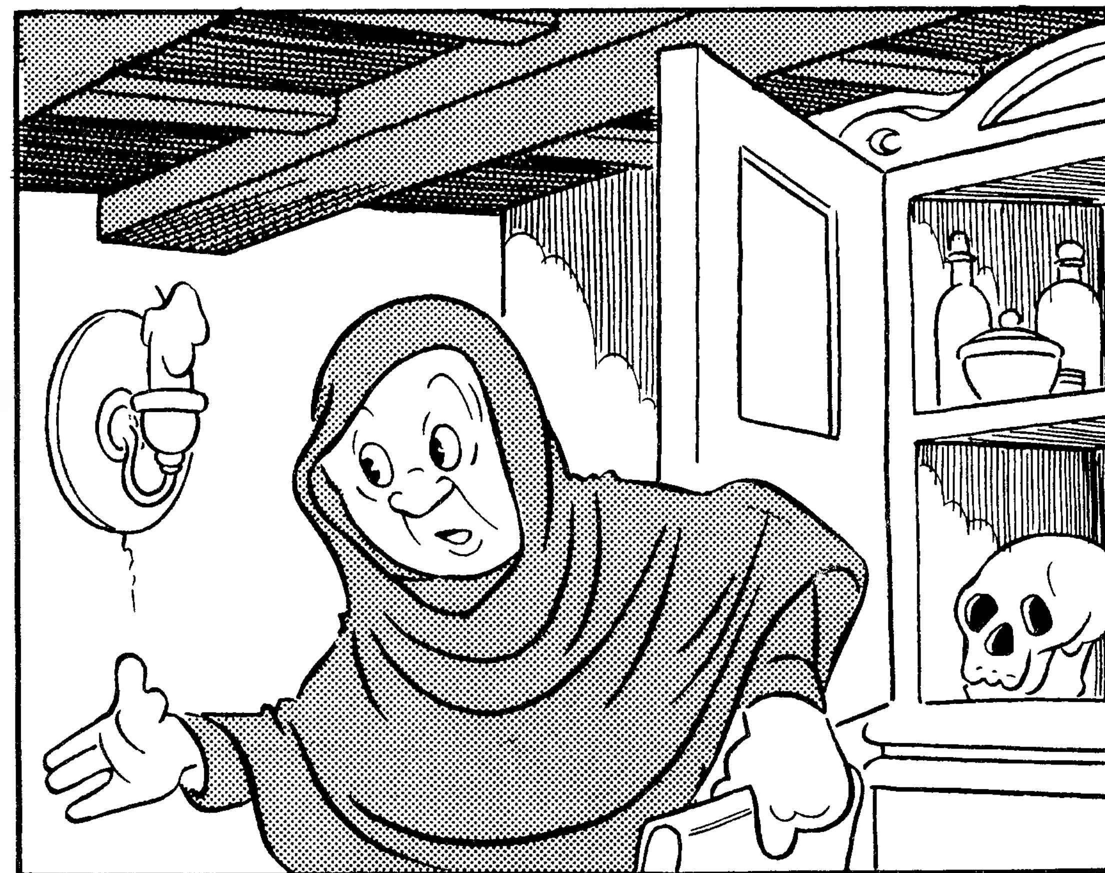
Kaspar kon er niet genoeg van krijgen. Toen er allang geen bij meer over was, die hem steken kon, stond hij nog steeds vlammen en rook uit te blazen en hij stoorde zich helemaal niet aan Wammes Waggel, die aan één stuk door riep dat hij op moest houden, omdat het zo slecht voor zijn keeltje was.
'Wat betekent dat nu, Tom Poes?' vroeg heer Ollie. 'Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt! Wie gaat er nu vuur spuwen? Wat moeten we nu doen, jonge vriend? Je weet dat ik altijd overal raad op weet, maar ik moet je bekennen, dat ik hier geen gat in zie! Wat is die Kaspar voor iemand?'
'Ik weet er maar één ding op te verzinnen, heer Bommel,' zei Tom Poes. 'We moeten naar Anne-Miebetje gaan. Die zal er wel meer van weten!'
'Anne-Miebetje?' vroeg heer Bommel, 'wie is dat? De naam komt me bekend voor, Tom Poes, maar. . .'
'Dat is dat oude vrouwtje, dat een gouden vogel had, heer Ollie,' zei Tom Poes. 'Verleden jaar hebben we die vogel voor haar uit die tuin gehaald, u weet wel, met die reuzen!'
'Juist, ja, net wat ik al dacht!' riep heer Bommel. 'Kom mee, Tom Poes! We gaan de Oude Schicht halen!' Een kwartiertje later piepte en ratelde de Oude Schicht al over de weg, in de richting van Anne-Miebetjes huisje.

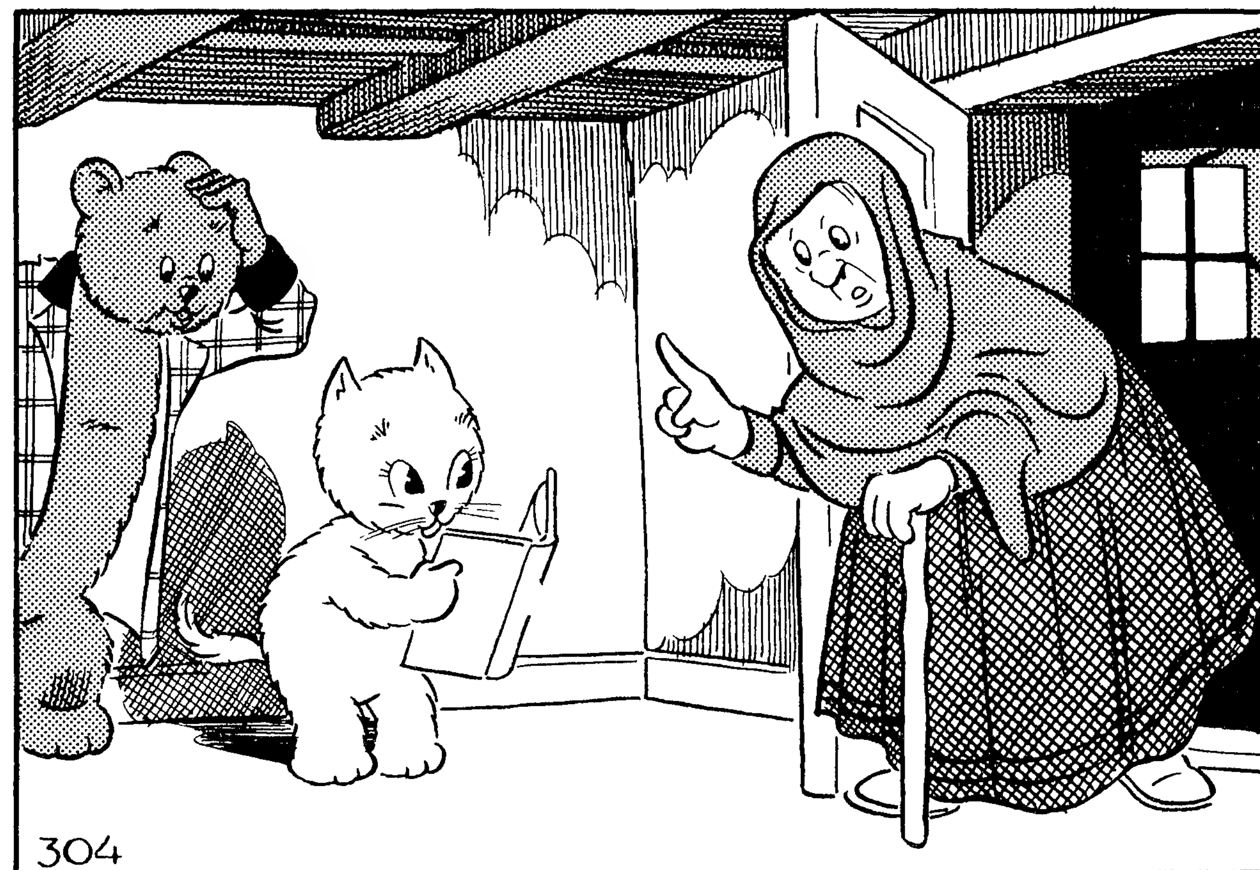

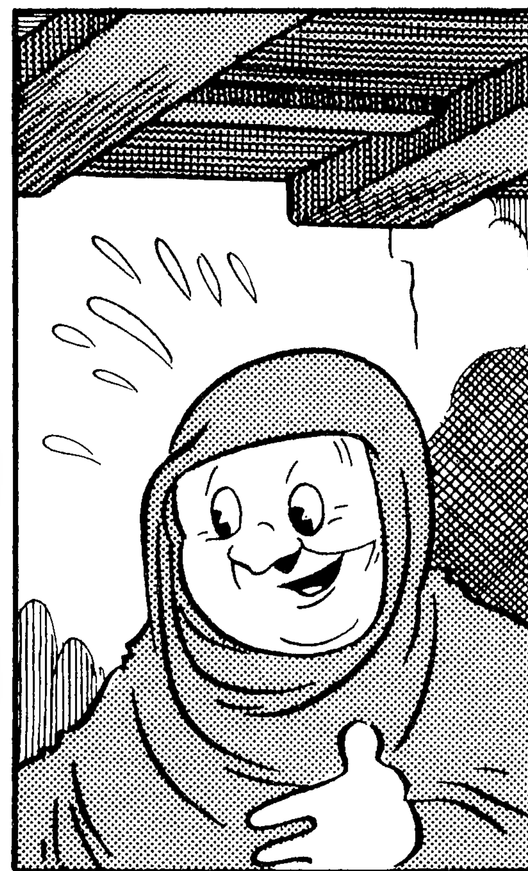
'Zou je heus denken, dat Anne-Miebetje iets van Kaspar afweet?' vroeg heer Bommel, terwijl ze zo hard als de Oude Schicht rijden kon over de weg vlogen.
'Ik denk het wel,' zei Tom Poes. 'Anne-Miebetje heeft veel oude, vreemde boeken, die u niet hebt, heer Bommel! En bovendien geloof ik wel, dat ze erg veel weet.'
'Ik ben benieuwd, of ze meer weet dan ik, Tom Poes,' zei heer Bommel. 'Dit lijkt me een erg duister geval!'
Intussen was het huisje van Anne-Miebetje steeds dichterbij gekomen en de Oude Schicht reed hotsend en stotend onder het poortje door, om daarna piepend en knersend tot stilstand te komen.
Gelukkig was het oude vrouwtje thuis. Toen heer Bommel en Tom Poes de deur open deden, kwam ze hen met uitgestoken handen tegemoet. 'Ach, dat is leuk,' zei ze. 'Het is aardig, dat jullie mij nog eens komen opzoeken! Komt binnen, komt binnen!'

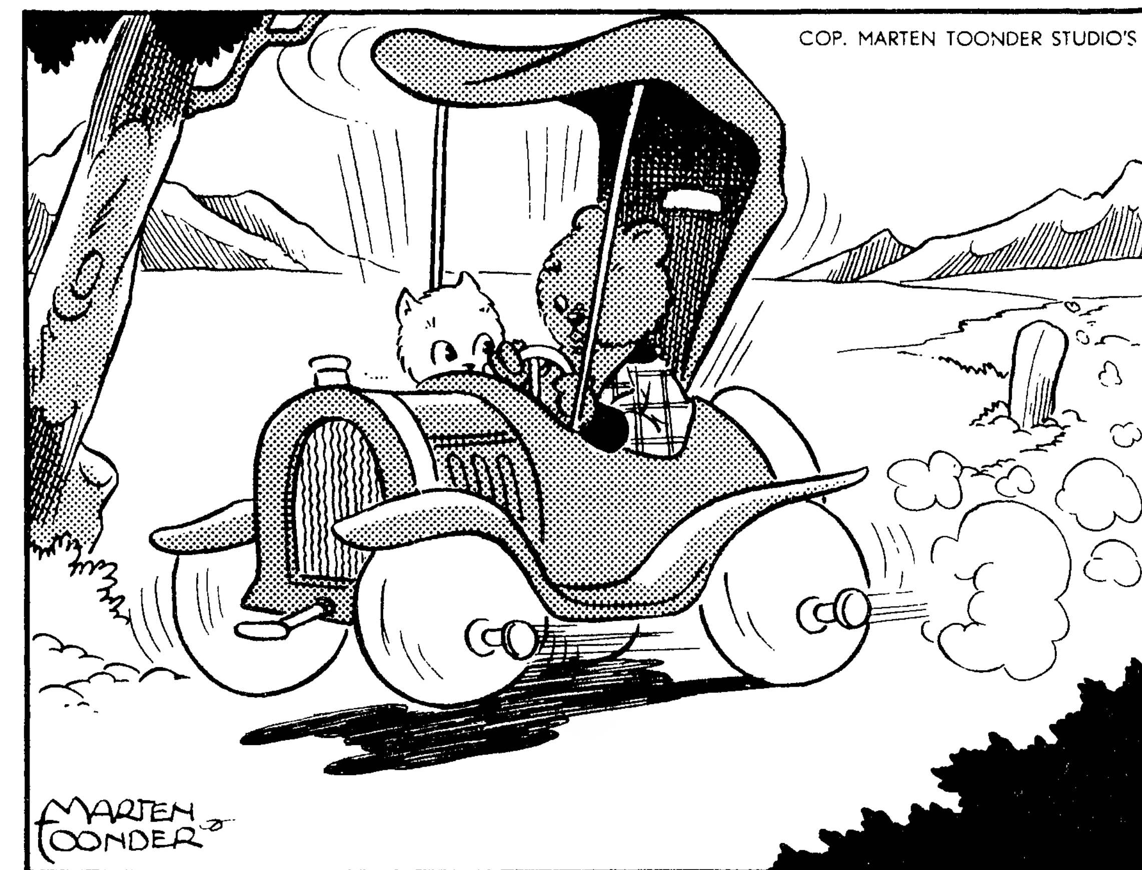

Heer Bommel en Tom Poes kregen ieder een stoel en toen vertelde Tom Poes het hele verhaal van Kaspar. Hoe hij het ei gevonden had en waar, hoe Tokkeltje dat ei had uitgebroed en ten slotte van den vreemdeling, dien Kaspar had willen meenemen en het vuurspuwen van Kaspar.
'Wacht maar eens even, kindertjes,' zei Anne-Miebetje. 'Ik geloof, dat ik het al begrijp, maar voor alle zekerheid zal ik er even een boek bij halen... Ja, kijk, hier heb je het al... hier is het, kijk maar!'
Boven aan de bladzijde, die Anne-Miebetje had opgeslagen, stond een grote plaat en toen Tom Poes die had gezien, zei hij direct: 'Ja, dat is Kaspar, zo ziet hij er uit!'
'Lees nu maar eens wat er onder staat,' zei Anne-Miebetje en Tom Poes las:
'Het dier op deze afbeelding is een Infernosaurus, in de spreektaal 'vuurspuwende draak' genoemd. Het is een der gevaarlijkste wezens die er ooit bestaan hebben en kan wel twintig meter hoog worden. Zover als bekend is, is dit dier geheel uitgestorven.'
'Juist,' zei Anne-Miebetje, 'maar dat laatste is niet waar. Luister maar, dan zal ik jullie er meer van vertellen.'

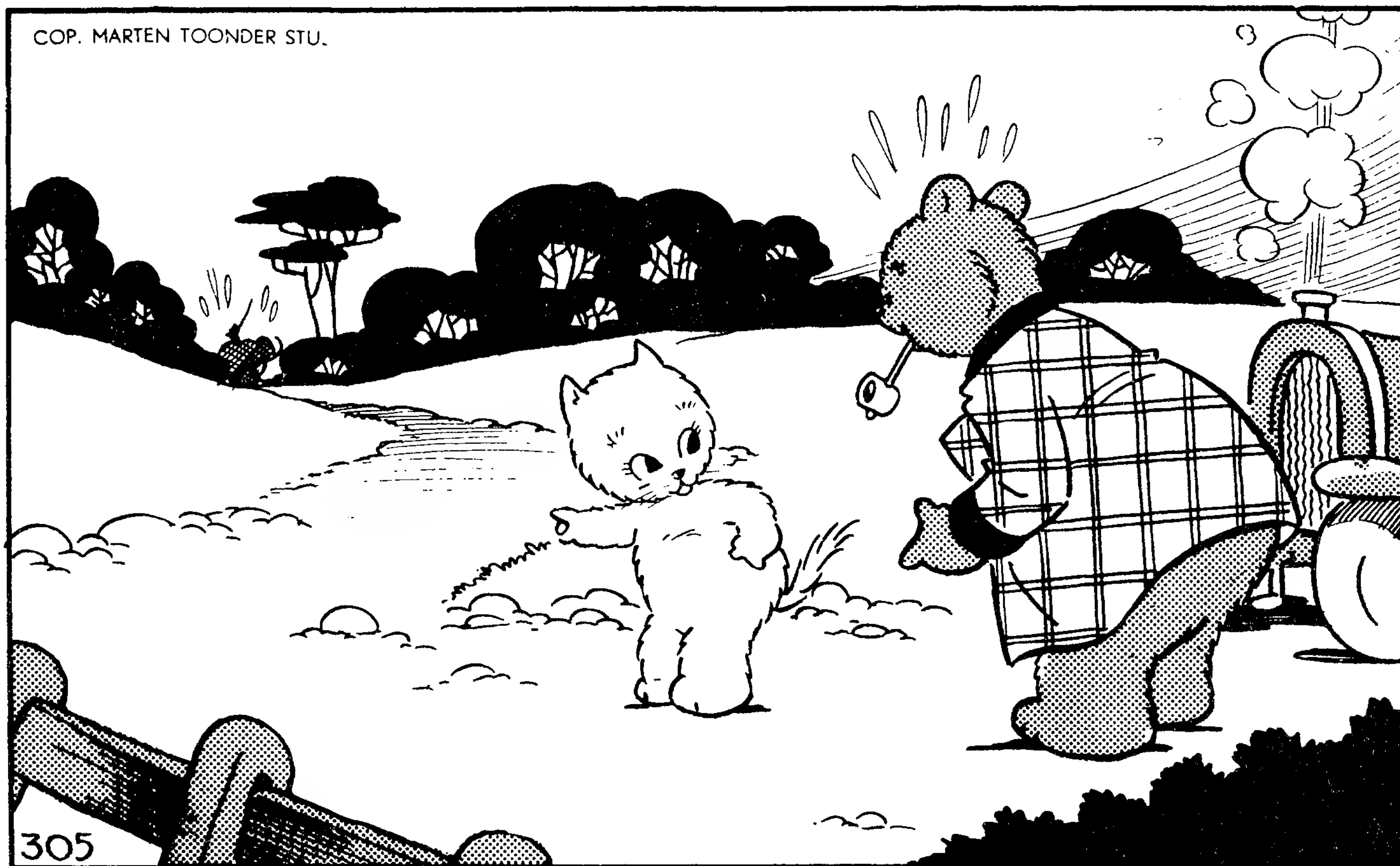

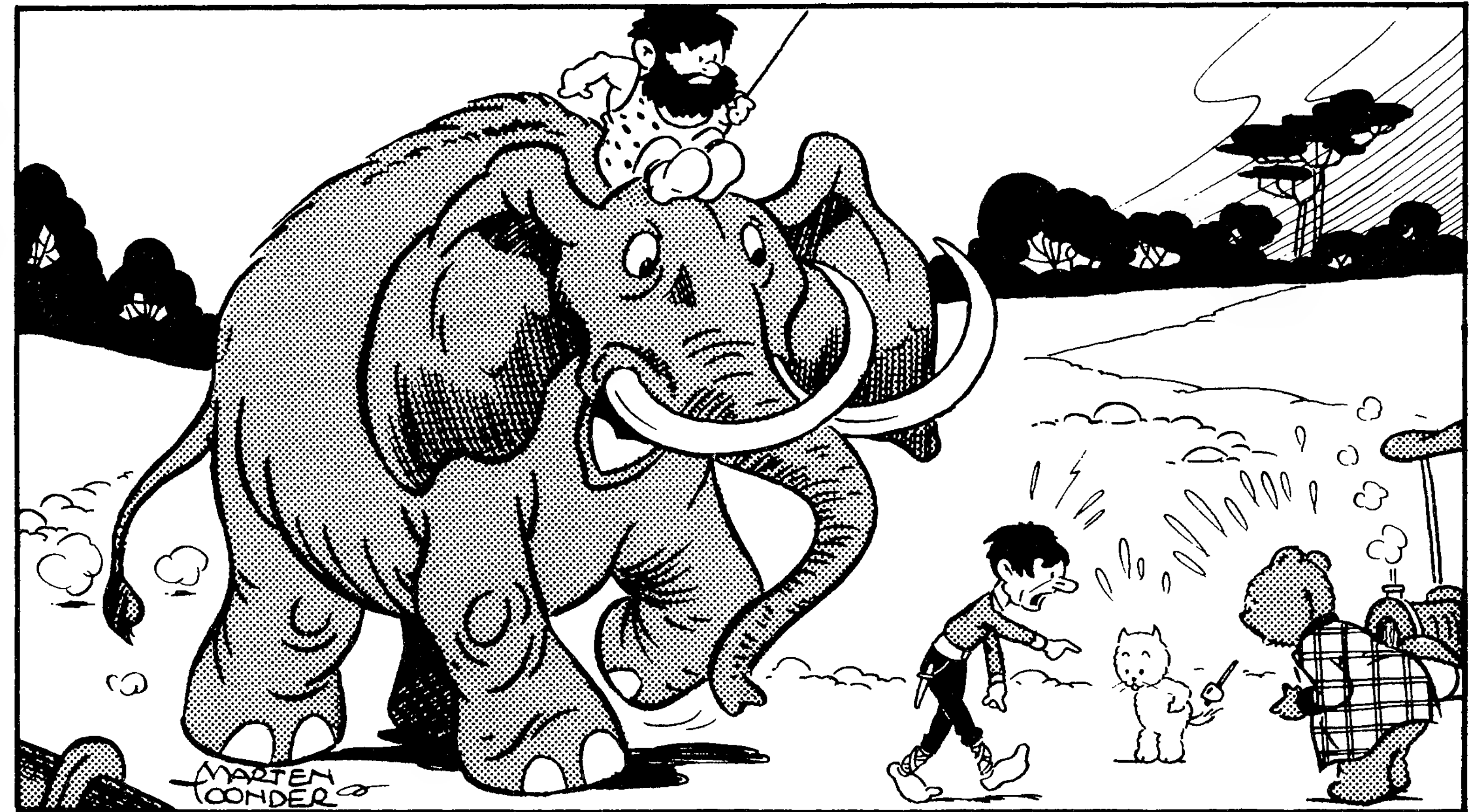

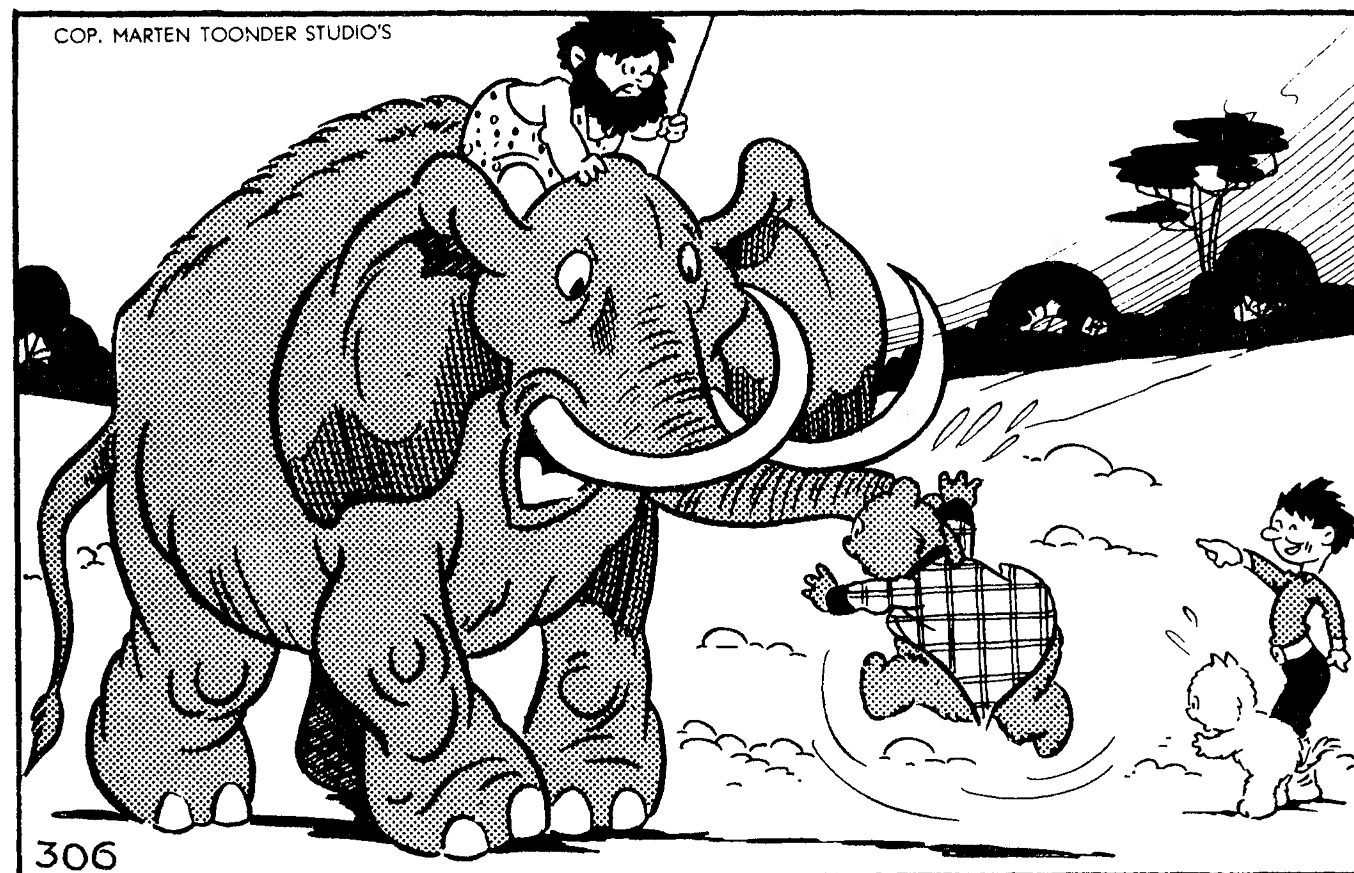
'Midden in het Donkere-Bomen-Bos ligt een meer en midden in dat meer ligt een eilandje,' vertelde Anne-Miebetje. 'Op dat eiland woont een wilde volksstam, een stam van wildemannen, die grote schatten bezit aan goud en diamanten. Die schatten laten ze bewaken door monsters en er wordt beweerd, dat ze ook nog vuurspuwende draken hebben. Tom Poes heeft natuurlijk per toeval het ei van zo'n draak gevonden en nu denk ik, dat die wildemannen er alles op zullen zetten om die draak terug te krijgen. Wees maar voorzichtig, Tom Poes! Ze zijn erg gevaarlijk!'

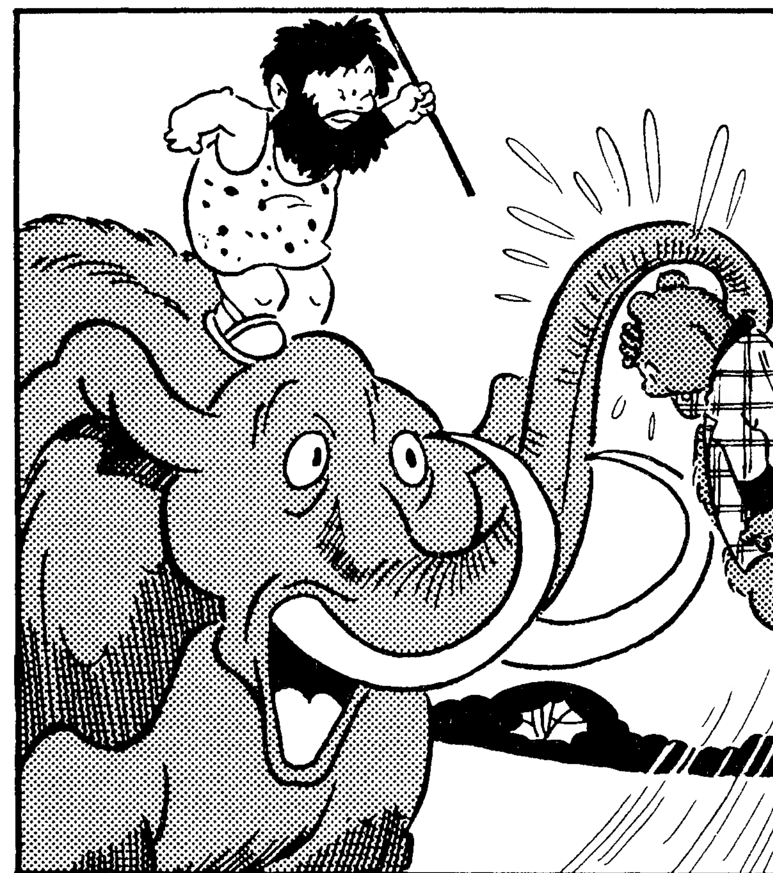
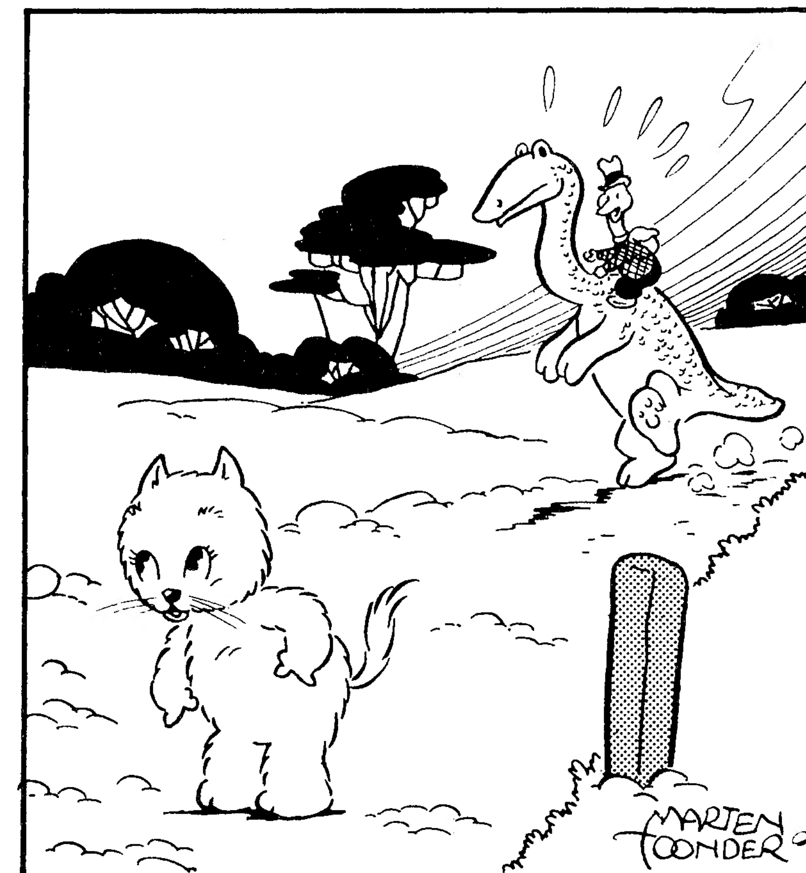
Tom Poes vond het een vreemd verhaal, en toen ze hartelijk afscheid hadden genomen van Anne-Miebetje en in de Oude Schicht weer naar huis reden, zei hij: 'Ik had niet gedacht, dat Kaspar eigenlijk een vuurspuwende draak was, heer Bommel! Dat kan gevaarlijk worden! Zou het niet het beste zijn wanneer we dat beest weer lieten lopen?'
'Onzin, Tom Poes,' zei heer Bommel. 'Ik voel er veel meer voor om eens een bezoek aan dat eiland te gaan brengen!'

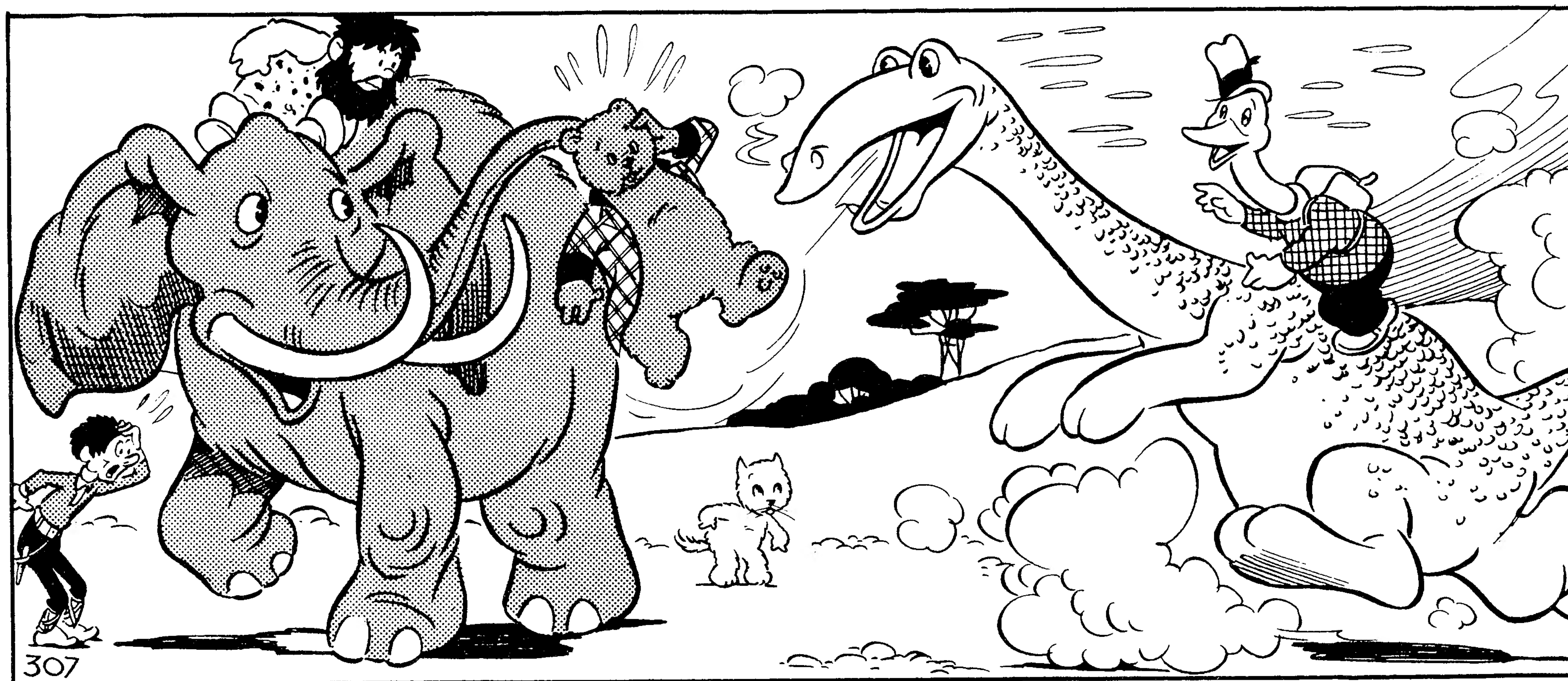

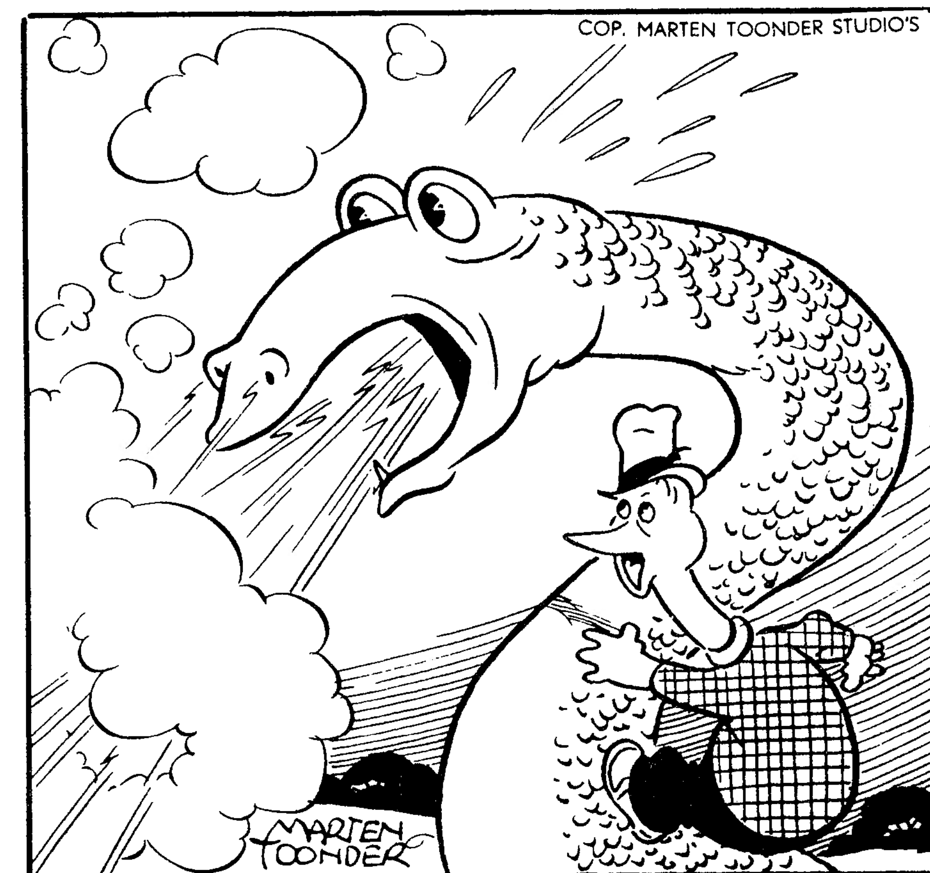
Toen ze een uur gereden hadden was de Oude Schicht moe geworden en kwamen er grote stoomwolken uit de radiator.
'We zullen hier even uitstappen, Tom Poes,' zei heer Bommel. 'Schicht moet een ogenblikje rust hebben. Bovendien is het hier stil en rustig en ik wil wel eens even nadenken over Kaspar!'
'Goed,' zei Tom Poes. 'Weet u wat toevallig is? We staan hier recht tegenover het Donkere-Bomen-Bos, kijk, daar in de verte ligt het! Als je rechtdoor dit pad afgaat, kom je vanzelf bij het meer terecht en dan kan je het eiland van de wildemannen zien liggen. Maar toen ik er was heb ik er geen spoor van gevonden, alleen maar schedels en beenderen...'
'Stil eens even, Tom Poes,' zei heer Bommel. 'Het is allemaal heel interessant, maar als ik me niet vergis, komt daar iemand uit het bos. Een heel vreemd iemand...'
Nu, daar had heer Bommel gelijk in. Uit het bos kwam een vreemd dier. Op zijn rug zat een vreemde figuur, met een dierenhuid om en daarvoor liep de vreemdeling, die geprobeerd had om Kaspar mee te nemen.
'Aha, dat treffen we!' riep de vreemdeling. 'Daar is dat kleine ventje! Dit keer kom je er niet zo gemakkelijk af, manneke!'

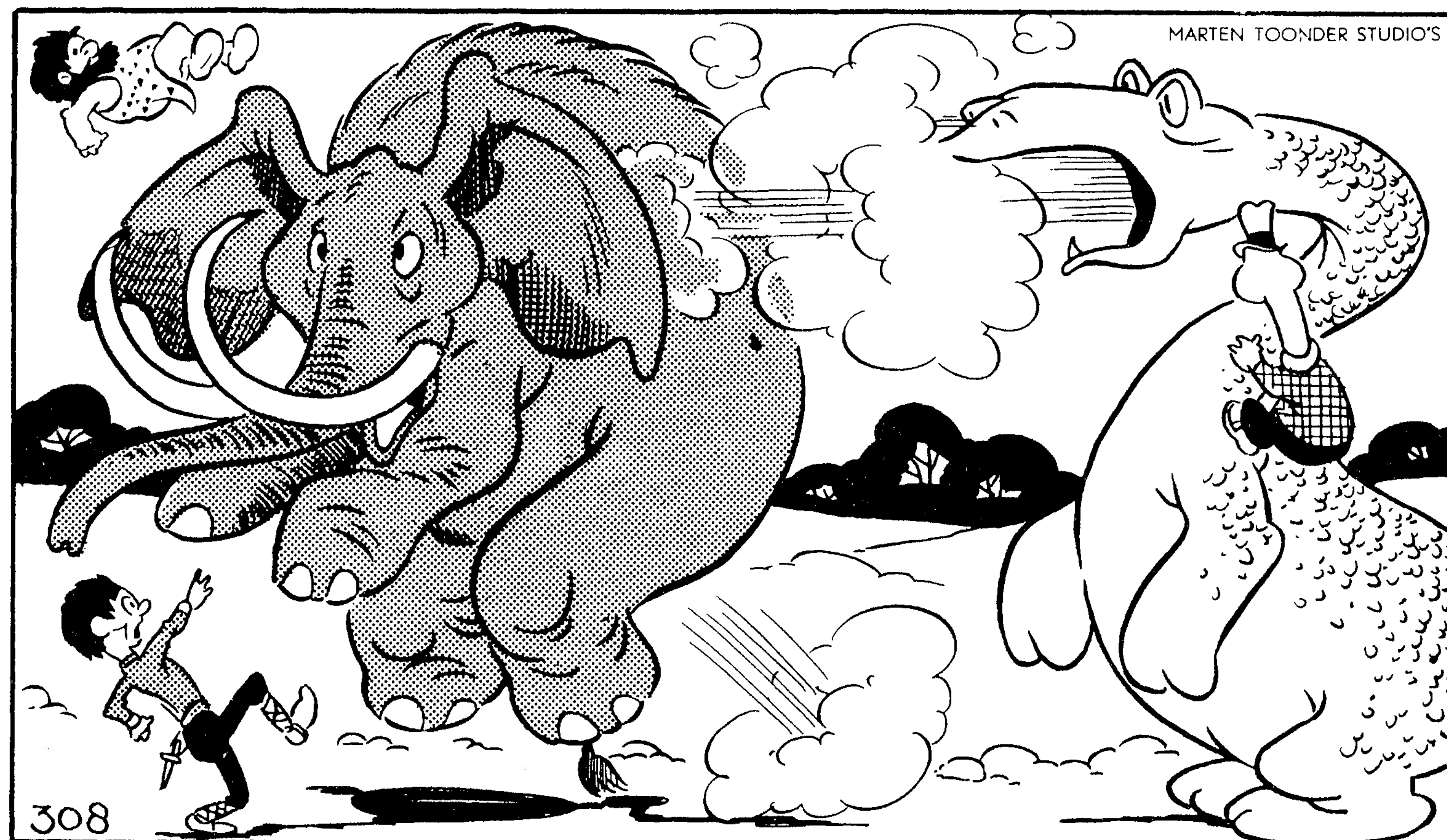

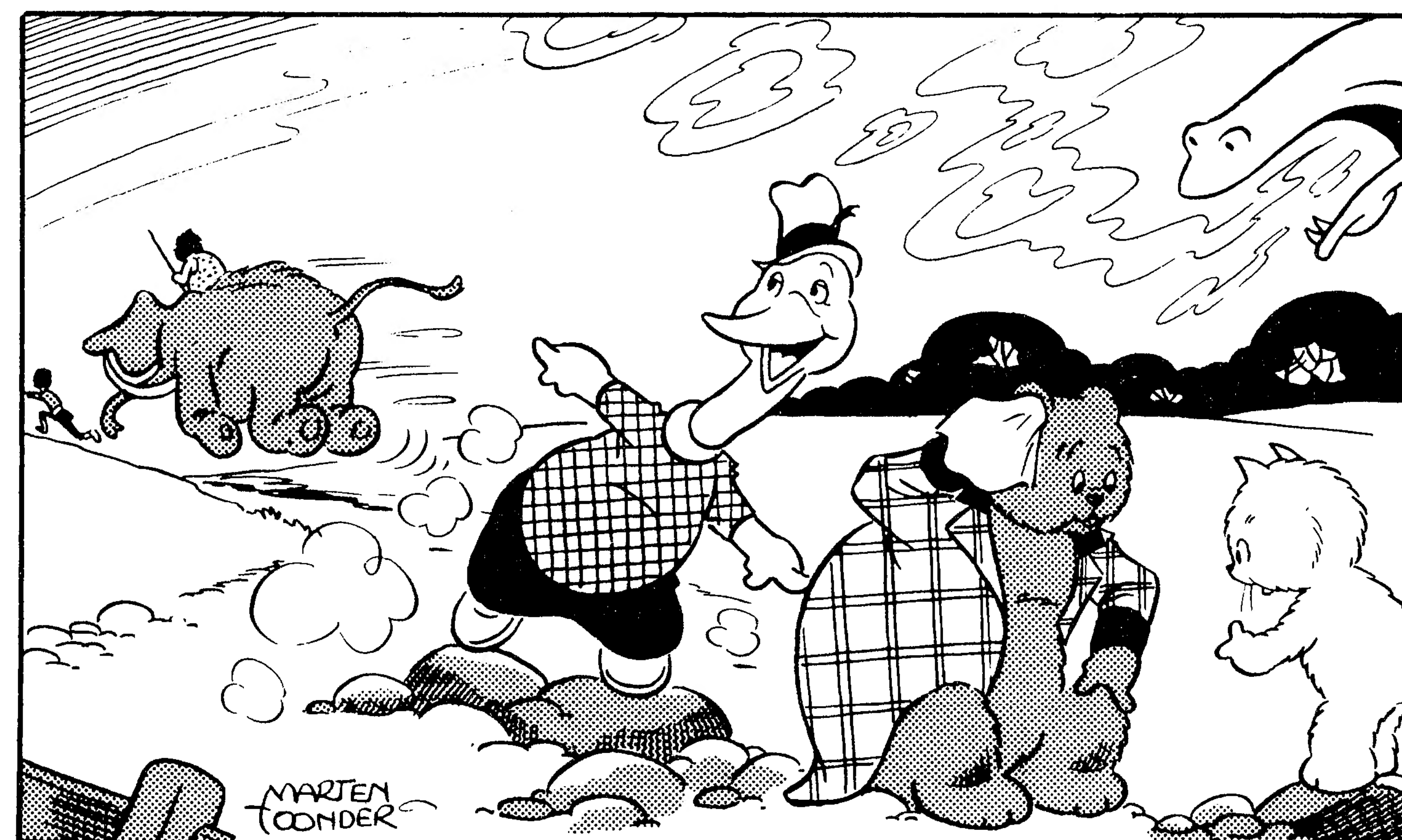
Het vreemde dier, dat uit het bos gekomen was, leek veel op een olifant, maar het zag er veel wilder en kwader uit.
'Zou dat ook zo'n soort Saurus zijn?' vroeg heer Bommel zacht aan Tom Poes. 'Zou het niet beter zijn om maar stilletjes weer verder te rijden? Net alsof we niemand gezien hebben?' Maar daar kreeg hij de tijd niet voor. De wilde olifant had hem bij zijn kraag gepakt en opgetild en hij scheen niet veel goeds in de zin te hebben.
'Help! Help!' riep heer Bommel, maar Tom Poes kon niets doen om hem te helpen. Nee, het zag er niet best uit voor heer Ollie en Tom Poes was ten einde raad. Maar toen hij omkeek zag hij in de verte iets aankomen waardoor hij weer wat moed kreeg. Het was Kaspar en op zijn rug zat Wammes Waggel!

Kaspar kwam in volle draf naderbij en liep recht op de grote olifant toe, die nog steeds heer Bommel bij zijn kraag had. 'Help! Help!' riep heer Bommel en Tom Poes dacht, dat het nu helemaal gevaarlijk werd, want hij wist niet wat Kaspar zou gaan doen.
'Ho, Kaspartje!' riep Wammes Waggel. 'Goed volk! Hier is een olibeestje, dat een beetje wil spelen. Ho dan toch!'
En de vreemdeling riep: 'Dat komt goed uit! Daar is onze draak! Goed zo, kom maar hier beestje!' Maar Kaspar luisterde naar niemand. Vlak bij de olifant bleef hij met zo'n schok staan, dat Wammes Waggel er haast afviel. Toen haalde hij erg diep adem, stak zijn kop naar voren, en toen...

Kaspar begon te blazen, eerst zachtjes, maar toen steeds harder en opeens kwamen er vuur en rook uit zijn bek. Niet zo maar een beetje, o nee, hele vlammen waren 't en die blies hij in de nek van de kwade olifant. Je begrijpt dat dat dier schrok. Hij liet heer Bommel op de grond vallen, gaf een harde gil en nam een ontzettende sprong, zodat de wildeman, die op zijn rug zat, zijn evenwicht verloor. De lange vreemdeling maakte dat hij wegkwam en rende gillend het bos in, terwijl de olifant er woest snuivend achteraan galoppeerde met den wildeman zwaaiend op zijn nek.

'Oef,' zei heer Bommel, 'dat was een benauwd ogenblikje! Niet dat ik bang was, maar ik dacht toch, dat mijn laatste ogenblikje geslagen had. Oef, zoiets hoort toch niet op de openbare weg! Ik zal een klacht indienen!'

'Hoe kwam het eigenlijk, dat Kaspar hier in de buurt rondliep, Wammes?' vroeg Tom Poes.

'Wel,' zei Wammes Waggel, 'ik was bezig een ochtendritje te maken en toen zag Kaspartje jullie ineens in de verte. Hij was niet meer te houden! Ik hoop maar, dat hij die arme olifant geen pijn heeft gedaan.'

'Het was geen arme olifant,' zei heer Bommel boos. 'Een akelig, naar dier was het! Ik ben blij, dat dit avontuur zo goed is afgelopen en dat ik mijn kalmte heb kunnen bewaren, anders had ik niet voor de gevolgen ingestaan!'

'Hm,' zei Tom Poes. 'Dit avontuur is nog niet afgelopen, heer Bommel! Het zou me niets verbazen, wanneer er nog meer vreemde dingen gingen gebeuren!'

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.